

MAGYAR ÚRIASSZONYYOK LAPJA



STREBLISKY udvari fényképező fényképe, V., Dorottya-u. 1. sz.

KRAYER KRAUSS HILDA

A MI MAGYAR VIRÁGOS KERTÜNK



Moyzesné Kovács Irén, Pécs



Özv. Zanathy Mihályné, Szolnok



*Czerniczky Déneske, Czerniczky Béla,
jegyző gyermeke, Bélapátfalva*



Tellér Gyula igazgató gyermeke: Juttyka, Budapest

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

Szépirodalmi, társadalmi és háztartási folyóirat * Megjelenik minden hónapban háromszor: 1-én, 10-én, 20-án * Szerkesztőség és kiadóhivatal: VI., Jókai-u. 37. (Berlini-tér sarok) * Telefon: Aut. 107-23 * Előfizetési ár: egész évre 20 P, félévre 10 P, negyedévre 6 P. Egyes szám ára: 80 fill. Ausztriában 1 Sh. 40 Gr. Franciaországban 6 Frc. Olaszországban 4 L. Amerikában egy évre 6 Dollár.

Főszerkesztő: KERTÉSZ BÉLA

Modern szélhámosok



Alakja finom, nadrágja élesre vasalt, ruhája divatos, felöltője, bundája nem egy fillér, se két tallér, hanem egy kis vagyon, nyakkendője kifogástalan, arca borotvált, a napsugár is hanyatt esik rajta: valóságos divatfigura. Ember, ki a külsőséget szereti, hogy belső hiányait leplezze vele. Ember, ki úgy él, mint a hal a vízben, mint a here. Igen, here ő, ki dologtalanul él a Társadalom nyakán, — a lézengő iparlovag.

Úton-útfélen, otthonodban, mindenütt eléd bukkan, jön gyalog, motorciklin, autón, de a maga diabólikus szárnyán, mosolygó lárvájában, mint jóakaró, figyelmes, udvarias barát, előzékeny könyvügynök, ki a világirodalom remekeit kínálja részletre, olcsó pénzért, vagy képet árusít, adományt gyűjt balsorsba jutott emberek, vagy társadalmi egyesületek részére, de mindenképpen a maga javára; ötletet ad, száz ötletet, vagyont kecsegtet előtted: ha kell, zseniális feltaláló, ki társul fogad s a bő haszon és osztzkodás reményében a zsebtárcád mélyére tekint; ha kell, eladja birtokát a holdban, nagyjövedelmű állást biztosít neked, nagy vállalkozásokat bonyolít le, haszonbérbe adja mások ingatlan birtokát, előkelő összeköttetéseivel exotikus nagymerceget szállít jó pénzért toltelé kapaszkodó parvenuk lakomájára, kiad, bevesz és megőröl mindent a maga szélmalomán, mindent, ami a másé s teszi mindezeket olyan meggyőződéssel és olyan meggyőző modorban, hogy végül tán még maga is elhiszi. Csodálatos figura! Van benne valami a rablólovagból. Bátor, elszánt és vakmerő. Az érvek súlyos fegyverzetében vonul föl ellened s győzelme a te úri hiszékenységeddel szemben bizonyos, egészen bizonyos. Van valami benne a hisztrióból, inkább az ál-színészből, aki a jó modor és a biztos föllépés nyugodt és imponáló erejével szédít meg és mosolygó föllénnyel csalja ki tőled tisztas munkával szerzett pénzedet. Van valami benne a régi, lézengő rittekből, természetesen modern kiadásban: megy, délibábok csalogatják, a mesebeli aranyhegyek ígéretei, vágat szél-lábú lován az álomcsipkés vártoronyok s a cikk-cakkos ködbástyák felé, megáll és föltrombitál s nyikorgás nélkül ereszkedik le a fantasztikus várhid, hogy bevonul-

jon fegyverzetében az iparlovag. Modern felszerelése: szuggesztív erejű szeme, az az opázó homály, mely szaizi fátyolként meg-megrebben a szemkorongján, nyila: a szó, a lágy, hizelgő beszéd, mely mákonyos erővel ejti rabul kiszemelt áldozatát. Vértje a mosoly. De mosolygó lárvája alatt sötét, kaján lélekarc rejtőzik, szörnyű, éhséges, telhetetlen száj, mely fogcsattogtatva akarja habzsolni az életet: a pénzt. Akarja és kiveszi a zsebedből, szép szóval, vagy erőszakkal, de munkád jövedelmének s anyagi értékének egy része az övé, ha nem vigyázol, ha nem óvakodsz kellően. Megcsal és megrabol, ha nem vagy résen, félrevezet és megkárosít olyan agyafúrt fifikával, hogy még a törvény is alig védhet meg ellene. Élődsi, ki a lelki protozóká rendjébe tartozik. A Társadalom parazitája, ki a te életerődből táplálkozik s munkára még a törvény erejével sem kényszerítheted, mert tanulmányozza ám a törvénykönyveket, mindenütt kibuvót keres és szinte szemfényvesztő tojástáncot jár a paragrafusok között...

Svihák az egyszerű neve, de alapjában véve gonosztévő, ki valami különös lelki ragadozóvággyal szemeli ki alkalmas prédáját és rácsap, de nem nyiltan, hanem kerülő úton, éles emberismerettel, sokszor zseniális módszerrel és ügyességgel s már ott sincs, mire föleszmél az áldozat. Ember, akiből hiányzik a jellem és az erkölcsi érzék; aki csak a más kárára tör; aki mosolygva csalja és rabolja meg embertársait, sokszor nem is a haszonért, hanem magáért a bűnért, amelynek az átöröklések pszichikai szövevényein át és az életkörülmények adott helyzeteiben válik szinte rajongó bajnokává: egy baljóslatú tehetség, akinek az ötletessége bizonyos butasággal is párosul, hiszen nem is sejtí, hogy amikor szélhámosaságot követ el, tulajdonképpen önmagát csalja és ámtíja, önmagát szédíti és lopja meg. Csak a szürke cella magányában eszmél erre, amikor a törvény már kezét tett rá és leveszi arcáról a mosolygó lárvát: megfoglalak! Igen, minden szélhámos előbb-utóbb az ebek harmincadjára kerül, de addig is védekezniünk kell ellenük. Hogyan? Csak a rideg elzárkózás segít. Óvakodj a mindig és minden körülmények közt mosolygó embertől!

Éjszaka

Írta: *Panteleimon Romanov*



Napokon, heteken át, éjjel és nappal, szakadatlanul jöttek a vonatok. Legtöbbje meg sem állt. Katonákat vittek, lerongyolodott, elgyötört katonákat... Szörnyű vonatok, a féllábuakat, a vakokat, a bénákat, a torzokat viszik haza Moszkvába, Kievebe, Iétervárra, ismeretlen kis orosz falvakba, szép deli asszonyok karjába, akiktől elszakadtak, mint életerős, ifjú férfiak...

Gyorsvonatok jönnek, bőszen vágatnak át az állomáson, majd megrakott személyvonatok és nehéztestű, ván-szorgó tehervonatok. A mozdonyon ülnék, a tetőn kuporgóknak, a lépcsőkön fűrtökben lógnak... s boldog, aki az ütközön talál helyet.

A rosszul világított állomáson ketten várakoznak. Öreg, bozontoszakállú az egyik, gyerekképzű a másik. Az öreg hallgatagon maga elé mered, a fiatal folyton beszél. Derűs az arca, fénylik a szeme, a menyasszonyát emlegeti folyton.

Az öreg pipára gyújt, szemét belefúrja az éjszakába.

Két tüzes szem gyullad ki a messzeségben, nehéz, sötét tömeg közeledik. Recsegnek, nyikorognak a sínek, mintha leszakadni készülnének, kattognak a kerekek.

A két katona fölugrik, rohan a vonat felé. Felugranak a lépcsőre:

— Adjatok helyet, két napja várakozunk, megver az Isten hidege...

— Hova akartok jönni, nincs egy talpalatnyi hely sem. Menjetek a tetőre, ott talán még kaptok helyet...

Az öreg könyökkel dolgozik.

— Nyomorultak, szorulatok össze, sietnem kell haza... meghalt a feleségem, a gyermekeim beteg...

Semmi felelet. Süketek és némák, üres szívvel, kiégett lélekkel jöttek vissza onnan, ahová lelkesen, dalos ajakkal mentek...

Becsapták az ajtókat, káromkodás, sikoltás, éles fütty, az öreget lelökte valaki. Meghempergett a földön. Szitkozódva kelt fel.

— Nyomorultak... meghalt az asszony, a gyerek beteg, Petruska beteg, mi lesz vele? Mi lesz vele, ha későn érkezem haza?...

Az ifjú szeméből sós könnyek szivárognak, menten odafagynak az arcához. Éhes és fázik. Már nem is a menyasszonyára gondol, az anyjára sem... csak egy kis leveskére, párolgó, illatos lére, amely átjárna a testét.

— Sohasem jutunk el innen, pedig ez volt az utolsó vonat...

Hátuk mögött nyögdecselést hallanak. Oda sem fordítják a fejüket, süketek és némák, félőrültek a vágtyól az otthon után.

A nyögdecselés közeledik, öregasszony lép melléjük, rájuk emeli a szemét.

— Az Istenke legyen veletek, segítsetek, reggel óta várok... elszakadtam a fiamtól, ő elment Moszkva felé, engem lelöttek... segítsetek, vigyetek magatokkal, imádkozni fogok értetek...

S imádkozni kezdett monoton, éneklő hangon. Imádsága belevész az éjszakába.

*

A láthatáron új tüzszemek gyúltak. Vonat küszött be az állomáson. A két katona újra nekilódult, jártak vagonról-vagonra. Egyiken lámpás függött, hordozható méceses, amelyeneket vasúti bakterek hordoztak a régi jóvilágban. A gyér világosság szétszóródott a vagonban s visszahullott a bozontoszakállú arcára, amikor félhágott a kocsiparkányára.

Valaki a vagon mélyén elordította magát:

— Paska, Paska, te vagy az? Tudod-e, mi újság... meghalt a gyereked is, Petruska, utánahalt az anyjának... Wasziliij mondta, Wasziliij Bjelorszkból, neki a felesége írta...

Az öreg megtántorodott, feje eltűnt a vagon hágsó-járól...

Két erős kar rántotta föl.

— Paska, ne hagyd el magad, üres vagonot találtam... gyere utánam...

Az öreg gépiesen követte. Üres vagonba kerültek. Ott voltak mind a hárman, a bozontoszakállú, az ifjú és az imádkozó öregasszony...

A vonat még állt néhány pillanatig. Lárma hallatszott, újabb tömegek zúdultak a vonatnak. Sötét volt. Senki sem látott semmit. Bukdácsoltak, tolongtak egymás hegyén-hátán.

Az öreg felugrott. Ezelős dühvel odaugrott a tolóajtóhoz, nekifeszítette hatalmas vállát... roba, csattanás, az ajtó becsapódott, ráfeszítette a vasakat is... Kétségbeesett, göresbeszorult emberi öklök dörömböltek a vagon ajtaján. Éles fütty... a vonat megindult, súlyos terhét vitte magával az éjszakába...

*

Ujra megállt a vonat. Zűr-zavar, össze-visszakiáltások. A vagon ajtaján dörömböltek.

— Eresszettek be, az Istenre kérlek... kis gyermekeim van, Szmolenszkebe kell mennem. Már egy hete várok... itt pusztulunk mind a ketten.

Az ifjú odalépett, hogy bebocsássa, az öreg félrelökte.

— Itt nincs hely, — kiáltotta ki rekedt hangján. — Nincs egy talpalatnyi hely sem, majd megfulladunk...

— Eresszettek be, eresszettek be... — hallatszott még pár percig az asszony elkínzott hangja.

— Menj az ütközőre, — szölt röhögve az öreg, — ott elférsz talán...

A vonat elindult. Nyöszörgés és gyereksírás jelezte, hogy az asszony csakugyan fölkapaszkodott az ütközőre.

Egyhangyan kattogtak a kerekek. Néha-néha fölsírt odakünn a gyerek.

Ujra dörömböltek a vagon falán:

— Eresszettek be, eresszettek be, ha Istent ismertek, megfagyok, érzem, már alig állok a lábamon... mi lesz a gyermekeimmel? — jajgatott odakünn az asszony.

A fiatal odabenn birkózott az öreggel.

— Eresszük be, bátyám, könyörüljünk rajta, — rimánkodott.

— Megörültél, ha őt beeresztjük, beront a tömeg... elveszik a levegőnket... eleget szenvedtünk, pusztuljon el, eggyel több, vagy kevesebb, mit ér ma egy emberélet?

Robotgalt tovább. Az öregasszony elszunyókált. Néha-néha horkantott is egyet, mint odahaza szokta a csíkos-huzatú karosszékben...

Odakünn az ütközön már percek óta csönd volt. A kerekek melódiája altatót zsongott a fülekbe.

Mi volt ez?... Szörnyű sikoltás... csak egy pillanatig tartott, aztán a kerekek muzsikáltak egykedvűen tovább.

Az öreg megrázta magát. A sikoly mintha belehasított volna a lelkébe... az ajtóhoz ugrott, fölrántotta. Kihajolt. Szemét megerőltette, de nem látott semmit. Kilépett óvatosan a lépcsőre, végigkúszott rajta, kilépett az ütközőre... az asszony nem volt sehol, csak egy fehérlő csomag himbálózott az ütköző rácsán...

— Szentséges Isten... a férfinek valami átfutott kényes szívéen... a gyermek... ottfüggött a pólya keskeny szalagján élet és halál között, az anyját elnyelte az éjszaka.

A gyermek egészen dermedt volt. Bevitte a vagonba. Ösztönösen dörzsölgetni kezdte. Lassan átmelegedett a kicsi test. Gyenge, nyivákoló hangot adott, kis keze tétován keresgél a férfi rongyos kabátján. Apró ujjacskái beleakadtak a szövet foszlányába... alatta már ing sem volt, csak rongyok. A kis kéz továbbkeresgél a férfitesten és a kis apró fejecske ösztönös, ősi mozdulattal odasimult az öreg katonára, kemény, szőrös mellére...

— Petruska... — motyogta a férfi s szeméből kigördült egy könnyesepp.

A vagon rácsos ablakán vöröses fény küszött be, azt hitték, hajnali napsugár, pedig csak egy fölgyjutott város tűze volt... forradalmi tűz, amely vörösré festette a fekete orosz éjszakát... Fordította: *K. Lányi Pirooska*.

Rózsák

Irta: Somfay Margit



A hófehér terítővel takart asztalokon, a porcellán-, kristály-, ezüsteríték között halványpiros ciklámenek virítottak. A székek brokátja s a fal színe halvány-piros volt. E sok pirosból az alkony bűvös fénye rezgett a teremben.

Halk beszéd, parfümök, dohányfüst uszott a levegőben. A felszolgáló pincérek nesztelenül suhantak az asztalok körül. A székélelő tekintet mindenfelé pompás estélyi ruhákba, szmokingokba ütközött.

A sikoltó zene hangjai egy pillanatra megállították az előcsarnokban Gede Áronét, aki az urához fordult.

— Ne mennék inkább cigányzenés helyre?

Gede kedélyesen mondta:

— Ha már itt vagyunk, angyalom, hát ne fussunk meg.

A velük jött ismerősök egyike segítette vigasztalni:

— Majd a legtávolabbi sorokba ülünk, jó messze a lár-mázó szerezsenektől.

Bevonultak. De egyik sarokban sem volt szabad asztal. Nagyon is középre kerültek. Fel is tűntek, de nemcsak ezért, hanem mert Gedéné ritka, szép asszony volt. Abból a büszke tartású, finom arcú, erdélyi törzsből, melyen könnyen leolvashatóan látszik az előkelő születés bélyege, mint minden tiszta „fajtán.” A haja gesztenyeszínű, a szeme villogó sötét, az arca barnapiros, az orra hajlott, a szája apró, de nemcsak édes csókra, hanem parancsolásra is igen alkalmas.

Találgatták, ki lehet?

Gede Armin ügyvédi hirneve ugyan már nagyvárosias mértékben is kitűnő volt, de személy szerint nem ismerték annyian. A másik négy férfi atyafisági, vagy baráti kapcsolatban volt velük. Egy gölemszerűen nehézkes alföldi földbirtokos, egy minisztériumi főtisztviselő, egy klinikai orvos és Gede legjobb barátja, egy hajdan mulató, de ma szelídre higgadt igazgató.

Gede a harmadik pohár pezsgő után, szerelmes hódolattal súgta a felesége fülébe:

— Te vagy a világ legszebb asszonya, Katinka!

A rózsaszínfényű teremben valóban ő volt. A pezsgőtől s az öt férfi jókedvétől pirosra hevült az arca és nagyon fényesre a szeme. Mosolya néha-néha gyöngyöző, édes halk nevetésbe trillázott fel. A benne lobogó jókedvtől már a jazz-zenét is jobbra-balra ingó fejjel ütemezte.

Észre sem vették, hogyan került az asztalukhoz egy virágáros nő. Csak finom ajánlgatására figyeltek fel:

— Rózsát tessék, kérem!

Gedéné meglepődötten tekintett rá. Nem a sablonos virágos-lányok fajtájából való volt. Ruhája nyaknál, csuklónál záródó feketeselyem. Kontyba tűzött haja gyengén ondolált és félig eltakarta füleit, melyekben gyémántfüggő csillogott. A piros rózsákkal teli lapos gyékénykosarat tartó keze apró és fehér. Már nem egészen fiatal arca: szép. Tartózkodó fellépése tiszteletet parancsolt.

A férfiak a Gedéné csodálkozásához hasonló érzéssel meredtek rá. Egy pillanatig tartott az egész. A nő tovább akart lépni. De ekkor Kovács Péter, — mint aki igézetből szabadult, — tartóztató mozdulattal nyult a gyékénykosár felé, a következő pillanatban pedig felmarkolta a rengeteg rózsát és Gedéné elé rakta.

— Engedje meg, nagyságos asszonyom...

Az üresen maradt kosárba, a rózsáktól meggyűrődött, nedves selyempapirosra fejedelmien nagy összeget tett.

Minden asztaltól feléjük néztek.

Gede Áron előbb még víg arca keményre merevedett. Szemöldökei oly erővel húzódtak össze, hogy a közöttük mélyült ránc szinte kettéosztotta a homlokát. Gedéné látta az ura elváltozott arcát s hogy eltompítsa a történetek élet, megbólintotta fejét Kovács felé.

— Köszönöm — s hogy erre Gede Áron arca még fenyegetőbb lett, tréfásan mondta: — Ámbár az ilyen galánság a rokokó-kor divatja volt.

— Nem divatból tettem, — felelt Kovács.

— Hát miből?! — kérdezte éles hangon Gede Áron.

Katinka megelőzte a kérdezettet. Rámosolygott az urára.

— Hangulatból tesznek ilyet, Áron, kedves!

Kovács azonban nem kapott a mentésül mondott magyarázaton. Tagadólag intett.

— Nem vállalhatom a magyarázatot, nagyságos asszonyom. Mélyebb ok van itt, mint pezsgő- és zene-idezte hangulat.

Gede Áron indulatosan, zajjal lökte ki maga alól a széket.

— Hát majd holnap bővebben megmagyarázod ezt a mélyebb okot. — Felkapta a felesége köpenyét. — Menjünk!

Katinka asszony könnyörgő tekintettel csitította:

— Áron, kérlek...

De már Gede is fékezte indulatát. Szívből undorodott minden botránytól. Az volt a baj, hogy a Kovács furcsa szavai oly hirtelen futottak az önuralmának, hogy ezt a kis kibillenést már nem tudta megakadályozni. Lefékezte haragját. Felsegítette Katinkára az aranyvirágos köpenyt és kifelé indult a piros-szönyeges úton. Katinka a felöltött rózsákkal karján, engedelmesen lépegetett mellette.

A gölem-nagy földbirtokosból kitört a visszagyűrhetetlen vélemény. Fogai között préselte a szavakat Kovács felé.

— Bolond vagy, Péter.

Kovács elképesztő nyugalommal válaszolt:

— Tévedsz!

Gede a kapu előtti bucsuzkodásnál Kovács Pétert utoljára hagyta. Jelentőséggel mondta neki:

— Majd holnap felkereslek.

Kovács meghajolt.

— Kérlek, legyen szerencsém!

Katinka is meghallotta e két mondatot. Megnehezült szívvel lépett az autóba. Bent, a rózsák felé intve, engesztelőleg mondta:

— Holnap elküldöm a templomba.

— Legszívesebben kívágnám az útra, — mormogta Gede.

— Ugyan, Áron! — próbálta az urát csitítani. — Biztosan fejébe szállt a pezsgő. Egy bolondos perc szülte



gondolat hatására cselekedett. Ezért csak nem érdemes haragudni!

— Ha berugott, akkor ne jártassa a száját. Ne ócsároljon, ne szemármokdjék.

Nem esett szó hazáig. A kiszállásnál Katinka leengedte öléből a rózsákat és otthagya a kocsiban. Üres kézzel lépett az ura elé. Annak felhős arca megenyhült láttára.

Fent a lakásban azt kérdezte Katinka:

— Rám is haragszol?

— Akkor haza sem hoztalak volna.

— No azért, — lélegzett föl Katinka és a csipkeruhából kigömbölyödő meztelen karjait az ura nyaka köré fonta. — Akkor tedd meg a kedvemért, hogy nem folytad ezt az ügyet.

— Ezt bízd csak rám! — és eltolta magától a kedveskedő asszonyt.

Másnap tizenegy órára kint volt Kovácsnál. Barátságatlan arccal állt eléje.

— Eljöttem a magyarázatért, Péter.

— Kérlek, mondta szolgálatkészen Kovács és házigazdái szívességgel feléje tölta a szivaros-dobozt.

— Nem kérek semmit, — mondta ridegen Gede. — Se kedvem, se időm.

— Sajnálom mert a magyarázat sok időbe kerül.

— Annyi van, amennyi arra kell.

— Aron! — kezdte megbántott hangon Kovács. — Ne beszélj így velem. Hisz végül is nem követtem el olyat, amivel ezt a hangot megérdemelném.

Gede felháborodottan kiáltott:

— Na, hallod!

— Engem nem nagyon bánt a lelkiismeret, Aron! Hidd el, nekem meg kellett azt a kosár rózsát vennem, de nem azért, hogy a feleséged kapja. Érted?

— Egy kicsit sem.

— Hajlandó vagyok megmagyarázni világosabban. De nem most és nemcsak neked. Az egész tegnapesti társaságnak. Szeretném, hogy feleséged is megtudja, elhiggye, hogy nem a pezsgő az oka a dolognak.

Gede gyanuja kezdett lohadni.

— Na és mikor szándékozod ezt a beszámolóknak ígérkező magyarazatot megtartani?

— Amikor parancsolod.

— Ma este! — vágta rá rögtön Gede.

— Hány órára?

— Vacsora utáni feketére várunk.

Otthon az aggodalmasan kérdezősködő feleségének azt mondta:

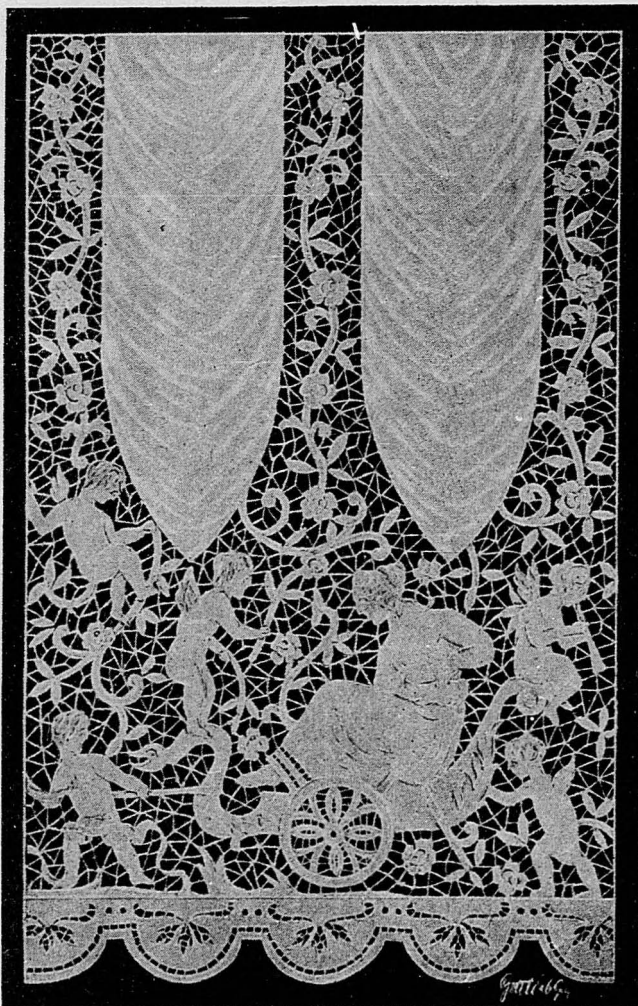
— Péter, vagy meghibbant, vagy valami szövevényes históriával vágja ki magát. Azonban engem nem állít a falnak.

Este Gedék szalonjában összegyűltek a vendégek.

A feketekavé még ott párolgott előttük, mikor Kovács az ígért magyarazatba kezdett:

— Jóval a háború előtt történt a tegnapi virágárusnő és az én első találkozásom. Akkoriban tettem le a doktorátust.

Fiatal voltam és mulatós. A virágárusnő meg egyik pesti mulató szerződötett csillaga volt. Estéről-estére ott ült az asztalok mellett, hogy jobban fogyjon a pezsgő. Hogy milyen volt, könnyen el lehet képzelni, ha megmondom, hogy azóta husz-huszonkét esztendő telt el, akkor pedig olyan husz-huszonegyéves lehetett. Az arca víg. A ruhája világos. Nem nyaknál, csuklónál záródó, hanem kivágott és könyökig ujjatlan, hogy szép, telt nyaka, vállai, gömbölyű karjai előfehérlettek. A finom, karcu bokája is kilátszott a csillogó estélyi ruhából. Ő volt a legszebb leány az egész mulatóban. S a legfinomabb is. Egyik mindennapos vendég, egy hallatlanul merev, gőgös arisztokrata elnevezte *kis grófnőnek*. Valódi gróf forgolódott, nem is egy körülötte. De szegény leány nem arra az útra született, amelyiken elindult. Egy napon fellángolt a szíve. Sajnos, reménytelenül. Sok estén át



Dísz-stor. Gottlieb-modell. (Lásd kézimunkarovatot.)

biztatam, vígasztaltam, pezsgő, muzsika, mulató férfiak között. Hiába beszéltem. Mérget ivott. Már csak akkor tudtam meg, mikor a kórházban feküdt. A kezelőorvos írt ismeretlenül és jószívemre hivatkozva kért, hogy segítem meggyógyítani látogatásommal egyik betegét. Elmentem a megnevezett kórházba. A sokágyas betegszobában mozdatlanul, sápadtan, beesett szemekkel láttam viszont a „kis grófnőre.” Fagatásomra elmondott mindent. Ez volt röviden: szeretett, szenvedett s mikor már nem bírta tovább, meg akart halni. Nem sikerült. Meggyógyult, lábraállították. S hogy visszajött az életbe, most már ragaszkodott hozzá. De másképpen, mint eddig. Hozzám fordult tanácsért. Magam sem tudom, hogyan jutott épp a virágárulás eszembe. Azt ajánlottam neki. Nemsokára aztán úgy találkoztam vele, ahogyan tegnap ti is láttátok. Csillogó estélyi ruha helyett: apácás egyszerűségben. Annyi virágot nem vettek senkitől, mint tőle. De a régi pesti éjszaka nem is dicsekedhetett még egy olyan virágárusnal, mint ő. Aztán egy-két csöndes év után kitört a háború. Kikerültem a frontra. S egy őszi délután, sebesülten: egy pesti kórházba. Hogyan tudta meg, kitől, máig sem tudom, de egy napon csak ott állt az ágyam mellett. Sötét ruhában, szeliden, karjai között egy csomó virág. Elborított velük. Aztán elment. Az évek pedig zakatoltak előre. Eljárogattam régi kedvelt helyeimre. A kis grófnővel sokszor találkoztam. S mikor egyszer a kisfiammal sétáltunk a tavaszi Andrassy-úton, összeakadtunk vele. Felkapta a gyereket, megcsókolta, aztán elfutott. Szokatlan találkozás volt. Csak annyit éreztem a cselekedetétől, hogy ragaszkodik hozzám és mindazokhoz, akiket szeretek. Olyan volt számomra, mint egy kedves emlék, vagy inkább emlékezés arra, ami régen volt. Az ifjúságra, az aranyos jókedvvel teli időkre, a gondtalanságra, a visszahozhatatlan múltira. Vagy két évvel találkoztam vele legutoljára. Cigányzenét mentünk hallgatni a feleségemmel. Már vacsora vége felé voltunk, mikor megszólal mellettünk valaki: „Virágot tessék!” A kis grófnő volt. A feleségem elé tettem egy csokorra valót, de mikor fizetni akartam, nem volt kinek. El-

tűnt. Tegnap aztán a véletlen élém sodorta. Hogy mi történt, tudjátok. Ma is ugyanazt tenném, vagy bármikor.

A cigarettafüsttől kékes levegőbe nézett:

— Ez a tegnapi rózsavásár igazi oka. Az egész nem több, mint egy fehér idill. Kedves és szomorú. Egy magányos élet felé intő baráti kéz. Viszonzás virágokért, érzelmekért.

A csöndesen hallgatók közül most egyenesen Gedéhez fordult:

— Amit elmondtam, az hosszú éveken át huzódó történet rövid meséje, pár vonással való lerajzolása. És bizonyító adatokat, te, mint ügyvéd: tudod, milyen módon szerezhetsz. Ha kívánod, közlöm veled a kis grófnő nevét. S hogy végkép megnyugtasd magad, mindennek utána járhat.

— Fizeted a detektív költségét? — kérdezte nevetve a földbirtokos.

Gede intett.

— Hagyjuk no. Rendben van ez már! — és Kovács felé nyújtotta a kezét.

Ügyvédi mappából

Irta: Csermely Gyula



Szénégetőnek tőkén a szeme, ügyvédembernek meg az aktáin, ha nem is éppen porosak az akták, ahogy novellákban annyiszor olvassuk. Az én irodámban legalább — ott Óradnán — sohasem volt poros csak egy akta is; gondoskodott róla a kis feleség, hogy rend legyen az irodámban és tisztaság. Azaz, hogy precízebben fejezzem ki magamat: a fizikai tisztaság volt az ő gondja, az erkölcsi rend és tisztaság már az én gondom volt.

Nos, szénégetőnek tőkén, ügyvédnek meg az aktáin a szeme s mennél kövérebbre hízik egy-egy fasciculus, annál derűsebb látvány az a szemének. A soványnak maradt iratesomó mit jelent? Húsz korona jövedelmet, huszonöt koronát; sommás váltókereset Gyorgye Nuc ellen és Gyorgye Nuc jön, mintha kergetné a dráku; be se várja a végrehajtási kérvényt — és kifzeti a tartozását, pontum. Váltótőke és kamat ennyi, megállapított perköltőség annyi; kicsi féreg marad a fasciculus és mint a Simon Judit gyermeke, ő sem tudott nagyobbra megnőni. „Befejezett ügy“: ezt jegyzi rá fájo szívvvel a fiskális úr és irattárba helyezi a fasciculust. Porosodjék békében, — gondolja mélabásban magában, mikor örökös nyugalomra helyezi és ha költői lélek az ügyvéd úr (háromszáz közül sok, ha kettő is van), Vörösmartyval még azt gondolja hozzá: eljátszottad kisdéd játékodat, kedves gyermek, hamar játszottad el.

De bezog egy hosszúéletű birtokper! Amely megjárja mind a három instanciát! Mire leérkezik a legfelsőbb ítélet, már „zollstockkal“ mérheti az ügyvéd úr, milyen vastagra hízott az a fasciculus, de van annyi esze az ügyvédnek, hogy nem az iratesomót küldi Marienbadba, hanem magamagát. És a kövéredési folyamat még nem áll meg. Jön a végrehajtás, a birtokbahelyezés s a többi; a fölmerült költségekre ugyancsak végrehajtás s a többi. Megindul a lavina: igényper a lefoglalt ingókra, vagy — ami még ennél is cifrább — jön végrehajtás megszüntetési, korlátozási, vagy felfüggesztés iránt való kereset, tudja az ellenfél ügyvédje, mikor milyen borsot tegyen a mוזsárba... ,végre árverés jön és sorrendi tárgyalás... és mindennek mi a vége? — kérdezik. Mindenki soványodik, a pernyertes is csak úgy, mint a pervesztes, csak az ügyvéd úr kövéredek és a fasciculus. Ha nem sorrend szerint, számozva kerülnének az iratesomók a szekrénybe, bizony megtenné sok ügyvéd úr, hogy ezeknek a diszfasciculusoknak diszhelyet adna egy diszpolcon, ahogy disz-sírhelyet ad a főváros egy-egy érdemesebb közéleti halottnak.

Kicsi hálóval nem lehet nagy halat fogni, mondja a példaszó. Három-négyszáz koronás váltókeresetből sem lehet sok költséget kihozni, ha az alperes, mint teszsem Nuc Gyorgye, nyomban lihegve jön — és fizet. No de tudok én példát, mikor egyik fiskális-kollégám ilyen esetben is megötszörözte jövedelmét és kicsi hálóval is nagy halat fogott ki magának. Mondanom sem kell, hogy oláh ügyvéd volt ennek a mestere.

Jött egy szentjózsefi oláh az ipséglaz és átadott neki egy váltót. — Domnule, — mondta, — az a vizhordta Motoféle Joil, Kosnán lakik a betyár, ötszáz koronámmal tartozik és nem fizet. Tesszen lenyúzni róla a félbörét.

Emberbaráti megbízás, nemde? No de azért oláh az oláh, még ha ügyvéd is, hogy ilyen sintéri megbízást is vállaljon. Ment a törvényszékhez a kereset ötszáz korona váltótőke és járulékaik iránt... a kellő nyúzásról majd az ügyvéd úr gondoskodik.

De mit tesz Isten, azaz mit tesz Motoféle Joil, aki végzést kapott a törvényszéktől, hogy három nap alatt „fusson vagy fizessen?“ Motoféle Joil futott is, fizetett is. Beszaladt Radnára az ügyvédhez, kinyalazta tüzőjéből

Rohanás a tavaszban

Ki tudja mióta? talán ezer éve fut a Sors autója az Éjbe velem... Pár perc csupán, hogy a fényre kiérve látok s a csodák özönét figyelem: most ebred a föld, a halálszagú táj, sietni, sietni, sietni muszáj!

Hurrá, rohanunk, maradoznak az ormok, maradoznak a völgyek, a várak, a mult, látok patakokat, hidakat, suta tornyot, pár perc: s feledés buta fátyola hullt le mögém... Autóm ragyogón tovaszall, sietni, sietni, sietni muszáj!

Rohanunk, a Tavasz magasul fel az űrben, dirigál csuda-botja: kifestik a lomb, dirigál: s a paraszt a dohos szagú szűrben kikocog s veteget... Már zöldül a domb... Dirigál: jön a szél s a vetésbe kuszál, sietni, sietni, sietni muszáj!

Rohanunk falun át, hol a gyermek a sárban játszik... Lakodalmasok éneke jő. Kottló a tojásokon ül a kosárban. — A Tavasz dirigál: s a gyerek, csibe nő, pár perc: s öreges a pihés, pici szárny: sietni, sietni, sietni muszáj!

Pár pillanat: és a menyecske örömmel új életet emtet melle haván. Fakadoznak a fákon a szirmok özönrel, jó volna megállni, leszállni talán, szirmot simogatni... Hiába! ha fáj: sietni, sietni, sietni muszáj!

Rohanunk, ragadó autóm tovavágtat, félwillan egy emberi arc s tovavész... Már hull a szírom... huzogatja a jákat a quimölcs... a mezőn a kalász feje kész... Könyörülj autóm Vezetője, megállj! — Sietni, sietni, sietni muszáj!

Rohanunk, fejemen felhőzik a gondom, aratók dalait dudorássza a szél: kifutunk a Tavaszból! Túlhan a dombon: ott leskel a Nyár, meg az Ős, meg a Tél; te szörnnyű sofför, pár percre megállj! — Sietni, sietni, sietni muszáj!

Rohanunk pihenéstelenül dübörögve, öklömmel ütöm a Titok-vezetőt: míg hátratekint vigyorogva, röhögve a Halál... nevetése lidérc, temetők szaga rajta, hadarva susogja a száj sietni, sietni, sietni muszáj!

Mécs László



a bankókat és kiegyenlítette tartozását az utolsó rézből vert fillérig.

Nyúzási lehetőség tehát nem volt, mert kiszámította otthon a jegyző úr, mennyit kell, hogy az ügyvédnek fizessen. Célszerű találmány az óvatosság. No, gondolta magában a fiskális, ha az alperesen nem vághattam eret, hát vágok az ügyfelelem, mindegy az. És betéven kasszájába az ötszáz korona tökét, nem irt saját ügyfelének Szentjózsef, hogy gyere be és vedd át a pénzedet. Mert hát hol van Szentjózsef s hol van Kosna? Olyan messze egyik falu a másiktól, messzebb mint Budapesttől Cegléd.

Két hét múlva beállít a szentjózsefi. — Domnule, fizetted az a kosnai? — Még nem fizetted, de már megkértem a végrehajtást. — Isten éltesse az ügyvéd urat, csak tessék. Sürgős szükségem van a pénzemre, hát hajtsa be a vízhordtán mennél hamarabb.

Az ötszáz korona az ügyvédi kasszában hallja ezt a párbeszédet és nem ordít fel. Csak szemrehányón mozogdik: ejha!...

Újabb két hét múlva megint jött az ember, az a szentjózsefi, de most már nagyon vakarta az üstökét. — Megkérte már a végrehajtást, domnule? Azért kérdezem, mert nekem is van hitelezőm; szükségem van a pénzemre, hogy fizessek.

— Persze, hogy megkértem, — nyugtatja meg a fiskális az ügyfelét. — S mihelyt elrendeli a törvényszék a végrehajtást, ki is megyek a végrehajtóval Kosnára. És lefoglalom a falbavert szegeket is.

— A dumnező éltesse, nagyon jó lesz.

Az ötszáz korona ott az ügyvédi kasszában erre már rosszalóan mocoog, de a fiskális ezzel keveset törődik, a szentjózsefi ügyfélnek pedig sejtelve sincs róla, hogy saját pénze tőle négy lépésnyire a kasszában van.

Mire várt vajjon a fiskális úr, az ügyvédi kamara eme „disztagja“, hogy nem adta ki ügyfelének a behajtott pénzt? Tudta Pál, mit kaszál, mert ösmerte ám az ügyvéd úr az ő embereit.

Már egy hétmúlva megint bejött a szentjózsefi és

már a küszöbön kezdte a jajgatást. — Váj, domnule, végem van, ha hamarosan nem segít szegény fejemen. Hitelezőm, akinek tartozom, felszólító levelet iratott nekem egy ügyvéddel s ha holnapig nem fizetek, megperel az ügyvéd, mert csak erre vár. Az ügyvédi megintéstől a perig olyan rövid az út, hogy csigabiga is megteszi félperc alatt. Tegyen nekem egy szívességet, domnule. Fizesse ki nekem előre azt a kosnai pénzt s én megelégszem ötszáz helyett négyszázzal is.

Nos, erre várt a tiszteletreméltó oláh ügyvéd úr.

— Hová gondolsz, ember? — felelte erre az ajánlatra az ügyvéd úr, — hogy én száz korona engedményért négyszázat kockáztassak... Ilyet ne kívánj. Hátha nem hajtom be a kosnain, akkor mi lesz?

A szentjózsefi sirni kezdett, majd zokogni. — Könyörüljön meg rajtam, ügyvéd úr. Engedek még ötvenet, adjon nekem ötszáz helyett csak háromszázötvenet s én írást adok az egészről, hogy megkaptam.

Az oláh domnu doftort megszállta erre a szentlélek.

— Magyar ügyvéd az az ügyvéd, — kérdezte, — aki intőlevelet irt neked, különben megperel?

— Igenis, magyar ügyvéd az az ügyvéd úr. Itt a szomszédban: a domnu doftor Dzsermeli.

Tiberius Gracchus erre felegyenesedett és kifeszítette mellét. — No, ha így van, akkor segíték rajtad, barátom. Testvérek vagyunk, mi oláhok és rumunyn pizenen ne hízék a magyar. Inkább kockáztatok a magamét, de kiszabadítlak a magyar ügyvéd karmai közül. Csakhogy háromszázötvenet nem adhatok, mert magamnak sincs most annyi, ha kiprészelsz se. De ha megelégszel a felével... kettőszázötvenet adhatok.

— Váj, domnule, domnule... ötszáz helyett kettőszázötvenet?!...

— Ennyit, kedves barátom és testvérem. Ezt is csak azért, hogy ne nyúlhasson oláh emberhez magyar kéz.

— Hát, áldja meg a dumnező, adjon nekem annyit és vége.

És az ügyvéd úr odament a kasszához, ahol a szentjózsefi pénze már hetek óta átkozta, ahány lelketlen rumunyn a világon van; szépen levette az ötszázból a felét és nagylelküen odaadta az embernek, de előbb írást vett tőle, hogy hiány nélkül megkapta az egészet. És ahogy leolvasta neki az öt darab ötvenkoronás bankót, még szemforgatva szavalta: „Csak azért, mert én rumunyn vagyok s te is rumunyn vagy, akit nem engedek magyar nyúzóügyvéd karmai közé.“

... Így fogott kicsi hálóval is tekintélyes nagy halat az én kollégám s ami még ennél a csaláznál is aljabb volt: ilyen módon is mérgezte meg oláh „testvérei és barátai“ lelkét.

Milyen kerülön tudtam meg ezt a csúf dolgot, hosszadalmas volna elmondani, tehát mellőzöm. Itt csak annyit, hogy az az oláh, az ügyvéd, akit kénytelen voltam „kolléga“ úrnak nevezni, ma igen magas állást tölt be, jóváltából a bukaresti kormányának. Mennyit lopott, mint prefektus, azt szám szerint senki sem tudja, annyit azonban magam is jól tudok, hogy Kolozsvárott háromemeletes háza és Erdélyben közel kétezer holdas birtoka van.

... Vigabb történetkére szomjazik, kedves olvasóm? Szolgálók egy vigabbal... tessék.

Bejött hozzám egy magurai oláh, Ilován Zaharie volt a neve és nyögések közt elpanaszolta, hogy baj van. Megsértette a faluja pópáját, ez a nagy baj szakadt az ő nyakába.

— Tán már meg is perelt a pópa, hogy úgy rémül-dözöl?...

— Még nem perelt meg domnule, s éppen azért jöttem be az úrhoz, hogy elejét vegye a pörnek. Mert tessék tudni, domnule doftor: ha közönséges emberrel hajbakapok és elítél a tekintetes bíróság, hát lefizetem a pénzbüntetést és vége. De a pópa már egészen más ember, annak az Uristen is szótfogad, az ördög is... és ha rám küldi az ördögöt, domnule... (A foga vacogott Ilován Zahariénak.)

— Mond el azt a dolgot a pópával, hátha tudok rajtad segíteni, jó ember.

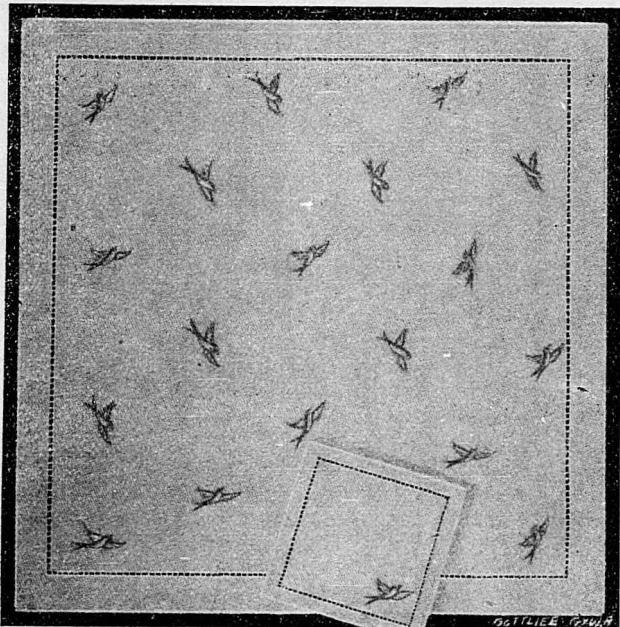
— Hát, a Kotul Kozma lakodalman történt s én alaposan beszéltem, a pápa is és mindketten énekelni kezdtünk. Ekkor rámszólt a pápa, hogy hallgassak, hiszen olyan a grumázom csengője (grumáz = torok), mintha megrepedt volna két helyen is. Én meg felfortyantam erre a beszédre: „Micsoda — mondtam —, repedt csengőről mersz beszélni, te pápa? Inkább a repedt harangról kuruttyolj. Templomunk harangja négy helyen is megrepedt s az egyházközség már adott neked pénzt, hogy javítsd ki, de te elkártyáztad a pénzt, vagy elittad.“

— Ez volt az a nagy sértés, domnule s én egy még nagyobb is megtetéztem, ott az asztalnál. Mert hogy azt mondta a pápa: ő szívesen megbocsát, ha új harangot öntetek a templomnak. — Én részeg fővel azt feleltem vissza: „Harang kéne, pápa? Jó lesz neked egy kolomp is!“

— Tyűh, ez csakugyan nagy sértés. Ezért és az előbbiért, hogy sikkasztással vádoltad a pópát, akár több hónapi fogházat is kaphatsz.

— Éppen azért jöttem ide, hogy mentsen meg. Okos ember az ügyvéd úr; keressen ki egy paragrafust és húzzon ki jó szívvel a degeszből.

— Paragrafust hiába keresnék, — válaszoltam s egy ötletem támadt. — De elmegyünk a vásáros örményhez s kikeressük és megveszünk egy kolompot.



Asztalterítő szalvétával. Gottlieb-modell

— Kolompot, domnule doftor?! Nagy sziklakövet gurítsak az Omulra, hogy még magasabb legyen az a magas hegy?

— Csak gyere és vegyük meg a kolompot.

Azért mentem vele, mert az oláh ügyvédek felhajtókkal dolgoztak. Nyakon csípi ilyen felhajtó az én emberemet és elmondhatja magának, hogy ő miben jár, akkor ráteszik a kezüket és ezer koronán alul nem menekül meg.

Megvettük a kolompot s most ezt mondtam Ilován Zahariének: — Ezt a kolompot otthon kösd rá egyik szemrevaló bikaborjud nyakára és hajtásd oda a pápa úr házához. S ha kérdezi tőled a pápa, hogy mit akarsz, szépen azt mondd, hogy te így értetted a szavadat: „Jó lesz neked, pápa, egy kolomp is. Bikaborju nyakára akasztva.“ És meglátod, ember: nem fog visszakergetni a pápa a borjuddal.

Nem is kergette vissza, mert harmadnapra bejött hozzám az oláh: — Szent a béke a pópával, domnule. Azt mondta, hogy dehogy is haragszik, sőt kezelt velem és mosolyogva kérdezte: mikor lesz megint lakodalom Magurán? Ott legyek ám föltétlenül én is.

... Most jut eszembe, kedves olvasóm: ez sem valami kacagató történet!...

SZEMTŐ-SZEMBE



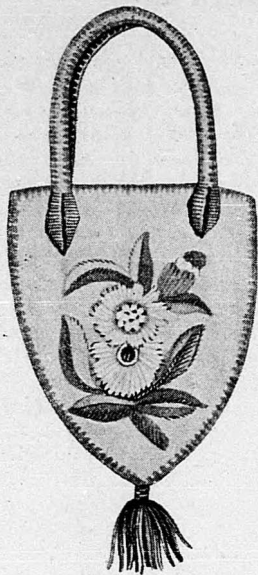
ÜTLEVELRE volt szükségem. Előszedtem egy vadonatfriss fotográfiamat és hogy könnyebbéget szerezzek a pénzemért eljáró rendőrhatalóságnak, a fénykép hátsólapjára kalligrafikus betűkkel ráírtam a nevemet. Hogy tülzok, mikor azt mondom, nem tülzok, „kalligrafikus“, mert szépirásból mindig „egyesem“ volt az iskolában. A rendőrkapitányságon illedelmesen köszöntem, mikor egy kétszillagos legény elébe kerültem s elmondottam, mi járathatnám. A rendőr megforgatta a fényképet és nagy mértékben helytelenítette, hogy ráírtam a nevemet. Ez a mi dolgunk, — mondta — és én hiába magyaráztam neki, hogy udvariasságból írtam rá, meg, hogy nagyon olvashatóan tettem ezt, ő ragaszkodott ahhoz, hogy a négy elemi végzett rendőr szarkalábjai éktelenkedjenek a fotográfám hátán. Ez a művelet jó negyedóráig tartott. Most egy rendőrfelügyelő magas színe elé kellett volna járulnom, de, bár negyedórát teltek-multak, nem sikerült végrehajtani ezt a „bűnös“ szándékomat. Végre megjelent az ajtóban a nagyhatalmú férfi. A rendőr igen tiszteletteljesen ajánlott figyelmébe, kérve, hogy az útlevel kiállítására iránt intézkedni kegyeskedjék. A felügyelő, mint valami olimpuszi félisten nézett el fölöttem és hanyag mozdulattal utasította el magától a dolgot. „Most nem érek rá!“ — jelentette ki, de valami olyan titkolt gondolat volt a hangsúlyában, mint aki föltételezi rólam, hogy nekem más dolgom sincs, mint kékjutásaimmal zavarni az ő fenséges hivatását. Pedig... igen fontos, halaszthatatlan utam volt. De hát mi köze ehhez a rendőrségnek, föltéve, hogy büntetlen előéletű, tisztas adófizető jelenik meg előtte? Meg aztán: hátha nekem, szegény, loholó, adóterhet cipelő, családfenntartó embernek sincs annyi ráérő időm, hogy órahosszat vesztegelyek a rendőrségen bagatell-ügy miatt! Nem hinném, hogy Bezzegh-Huszágh főkapitány úrnak csak halvány sejtelme is van arról, hogyan szolgálják ki egyes rendőrök és felügyelők a közönséget. Különben huszonnégy óra alatt rendet teremtene köztük.

*

HÖLGYEKET nyilvános helyen, szállóban, vendéglőben, kávéházban, cukrászüzletben, mindenütt megkülönböztetett előzékenységgel szolgálnak ki azok, akiknek a vendégekkel való hivatalos érintkezés a feladatuk, sőt a kenyérkeresetük. Annál furcsábban érint bennünket az a napnap után megismétlődő panasz, hogy Budapesten akadnak pincérek, akik megfélemlenek a nőekkel szemben tartozó udvariasságról. Most, farsang évadján igen sok családanya kerül abba a helyzetbe, hogy leányát, vagy leányait társaságba, bálba vigye. Apák és fivérek nem érnek rá minden családban, hogy kíséreljék szegődjenek, nem szólva arról, hogy vannak apátlan leányok és olyanok, akiknek nincs felnőtt fivérük, vagy egészen közeli férfirokonuk. Ilyen esetekben az anya, vagy helyettese kell, hogy mindenről gondoskodjék. Bál közben megéhezik az ember és pár falatért a buffetbe megy. A buffet nem mulatóhely, ahonét kinézik, aki nem rendel pezsgőt, vagy butélias bort, mégis megesett, hogy több uriaszonyt nem szolgáltattak ki, vagy lefitymáltak a pincérek, mert szerényen egy-két deci bort kértek az elfogyasztott sonkához, vagy félvágotthoz. Kicsinek látszik a dolog, de annál nagyobb az árnyék, amit a magyar vendégszeretetre, erre a talán egyetlen épségben maradt erényünkre vet. Nagyon kérjük a nyilvános helyek tulajdonosait, ne engedjék meg, hogy ez a durva tempó elharapozzon, lépjenek fel keményen a modortalan és ízléstelen kiszolgáló személyzet ellen, mert nem szeretnők, ha nekünk magunknak kellene esetről-esetre megtorolni asszonyainkkal és leányainkkal szemben elkövetett tapintatlanságokat.

Régi táncok, bálók

Irta: ifj. Gonda Béla



Farsang idején, amikor oly sokan beletáncolnak egy szebb, páros jövőbe, talán helyénvaló, ha az író, csak úgy emlékeztetben, visszatáncol a bálók, táncok — páratlanul érdekes múltjába. A tánc mozgás, tehát maga az élet. S amiképpen az életnek a mindenkori korszellem, a mindenkori viszonyok szerint más és más a tempója, a ritmusa, a muzsikája, sőt a harmóniája is, akképpen változik, alakul, formálódik a tánc is, mert hiszen a tánc olyan régi, mint maga az ember, — helyesebben, a tánc olyan őseredetű, mint az ember öröme, bánata, indulatai, hiúsága, forró vére, sőt — mint bosszúálló természet. De ezenfelül megtalálja benne örömét a szív, a jószág, a ragaszkodás, az álmodozás, a fantázia s a női és férfi báj

egész lírája, gyönyörű poézise. A tánc gyakran a legszebb tündér-mesemondó, a serdülők, ifjak, fiatalok bájos bölcsődala, hiszen a tánc muzsikája a bakfist az urfija karján szinte beleringatja egy tündéri álmvilágba, talán még szebbe, mint mikor az édesanya csak a bölcsőben ringatta őt, halk altató-dal kíséretében.

A tánc ma is öröm, mint ahogy őseredetében az öröm kifejezője volt s csak később lett a tánc poliglott, vagyis soknyelvű, kifejezője a legvegyesebb, sőt legellen-szenvesebb emberi érzéseknek is. Már a barlanglakó, vagy sátoros nomád ősberekek is örömlükben táncot lejtettek, ha ellenségeiket legyőzték s a meggyilkolt ellenség holtteste körül táncot járva adták elő, hogyan, miképpen zajlott le a harc, sikerült a győzelem. A harc küzdelmeinek részleteit élénk taglejtésekkel utánozták és fejezték ki. S amit szavakkal és énekkel hoztátettek, abból született a hősköltevény, az eposz, tehát a fantáziás költészet s ennek nyomán az irodalom.

A görögöknél a táncnak már külön istennője van: Terpsihore, sőt náluk a tánc a gondolatok kifejezője is. Ők nem zenére táncolnak, hanem a táncal kifejezett gondolatot kísérték énekkel, zenével. Náluk a szónok, a rhétor táncal kísérte, magyarázta beszédjét, a dalnok el-táncolta hősköltevényét, a görög atléták külön táncrit-musos gyakorlatokat tartottak. A tánc egyszersmind sport is volt: az első olimpiászokon, versenyeken fiatal nők — teljesen a mai térdszoknya-viseletben (pedig ő náluk a lábfejjig érő hosszú lepel divatja járta) — táncokat jártak és versenyt futottak. Pythagoras, híres matematikai tantétele felfedezése alkalmából táncot lejt (és hat ökröt vágat). Sokrates táncal kíséri filozófiai fejte-géseit. A görögöknek főképpen három fajta táncuk volt: a szent táncok az istenek dicsőítésére, a harci táncok a harcok eseményeinek táncmozdulatokban való elő-adására és a profán táncok, a derűs öröm, a szerelem, a mélyebb érzések kifejezésére.

A szent „vallási”-tánc egyébként már a régi zsidók-nál is megvolt: Mózes örömeiben ünnepi táncot lejt, mikor híveivel sikerül átkelnie a Vörös-tengeren. Világhírű a Salome tánca, ami annyira elbájolta Heródest, hogy Keresztelő Szent János fejét adta neki jutalmul. Ennek eredete az, hogy Salome anyját, aki Heródesnek kedvese volt, Szent János „paráznának” nevezte s ezért Salome bosszúból (a tánc mint bosszú, amint már fentebb említettem) kérte szülőanyja megbántójának fejét, — táncra jutalmul. Kétségtelen, hogy Salome a történelem első világhírű táncosnője, kinek táncát a legkiválóbb festő-művészek egész sora örökítette meg képzeletben. Egyéb-

ként hasonló bosszú-öröm tánc az, amit a renaissance-korban Lukréczia Borgia lejt férje gyilkosával, annak saját testvéröccsével, Borgia Cézárral: a pápa előtt. S itt érdemes megemlíteni, hogy a balett feltalálója: IV. Sixtus pápa unokaöccse, Riarío híboros, aki maga írja és adatja elő 1465-ben az első balettet.

A későbbi rokokóban kezdődik csak azután igazában a tánc világalma. Vestris, e kor leghíresebb táncmestere, kérkedve írja önmagáról, hogy korának csak három nagy embere volt: az első ő, a másik Voltaire, a harmadik Nagy Frigyes. Egyébként Vestris mester annyira divatos volt, hogy egyedül csak az udvari, szertartásos komplementek betanításáért 300 frankot követelt, amennyiért pedig akkoriban nagyon helyes és takaros falusi házat lehetett már vásárolni.

XIV. Lajos korából ered a menüett. Ennek története pedig az, hogy a Napkirály egyszer nagy kísérettel vidéken járva, Poiton faluban egy népmulatságon bájos, méltóságteljes, finom és artisztikus táncot lát s ez annyira megtetszik neki, hogy a falubelieket nyomban szekerekre rakatja s felviszi udvarába, Versaillesbe, ahol ezek néhány óra alatt a dámáknak és a főuraknak megtanítják táncukat s ily módon lesz udvarképes, sőt rövidesen világhírű a bájos, decens, ildomos menüett. A híres gavott ugyancsak francia eredetű, míg a mazurt egy lengyel származású, Markovszky nevű táncmester hozta Varsóból Párizsba.

A keringő, a háromnegyed taktusos híres bécsi valcer már a XVIII-ik század vége felé kezd elterjedni. Amikor elsőízben táncolták, rendkívül megbotránkoztak rajta (akárcsak manapság, néhány éve a tangón, simmin, eserlsztonon stb.). És pedig azért, mert ez volt az első olyan „merész” tánc, melynek során, ellentétben a korábbi szokással, hogy a férfi a párját mindig kézen fogva vezette, — itt már a derekát átkarolva (hogy ne mondjuk, átölelve) táncoltatta s ezt az akkori erkölcsbírák — (s ez a fajta sohasem pusztul ki) — nyilvános ölekezésnek, tehát szemérmertlenségnek minősítették. Radzivil hercegnő írja emlékirataiban, hogy amikor a valcert Berlinben, a porosz királyi udvari bálon elsőízben táncolták, II. Frigyes Vilmos királynak nagyon tetszett, de a királyné és udvari dámái annyira megbotránkoztak rajta, hogy amíg a valcer járta, a szemüket állandóan lesütve tartották, oda



sem pillantottak a táncoló párok felé, sőt a királyné a leányainak megtiltotta, hogy valaha is ezt az erkölcstelen táncot lejtsek.

De azért a keringő mégis csak hódított, sőt győzött. Goethe írja feljegyzéseiben, hogy amikor ő Strassburgba került, akarva, nem akarva, meg kellett neki tanulnia egy francia táncmestertől (mert akkorára már a valcer Párizst is meghódította) a keringőt, mert különben lenézték volna a társaságban, hogy — nem halad a korral. Ime, a szelenségs és a tánc harcában egy Goethe is alulmaradhatott volna, ha nem alkalmazkodik.

Sőt Napoleon császár, amikor Mária Lujzát eljegyezte és tudomására jutott, hogy a szép Habsburg-menyasszony mennyire kedveli a bécsi keringőt, külön táncmestert hoztatott magának Bécsből. S amint feljegyzik, ez a hatalmas lángelme és hadvezér, aki megtáncoltatta akkoriban az egész világot, nagyon ügyetlen és esetlen tanítványa volt — táncmesterének.

Érdekes még az is, hogy a valcert, mint túlszabad erkölcsű táncot, kezdetben a polgároknak megtiltották s csak a nemesi és főúri családoknak engedték meg.

A későbbi biedermeier-kor táncát, a polkát s vele a hopszpolkát 1830 körül egy cseh szolgáló-leány találta ki. Prágában terjedt el először s onnan jutott Párizsba, ahol a franciák, már csak azért is, mert az általuk gyűlölt bécsi valcer sikerült versenytársát látták benne, nagyon megkedvelték.

Ami pedig azt a közelmúltban oly gyakran az unalomig hallott sopánkodást illeti, hogy mostanában olyan táncórület van, ami még sohasem volt: legyen elég annyi, hogy a világtörténelem, már az egyiptomiaktól, görögöktől, rómaiaktól kezdve, a mainál sokkal nagyobb „táncórületek“ről tanuskodik. Történelmi valóság, hogy minden hosszabb, tehát a hétéves és a harmincéves háború után is, a béke megkötésekor olyan táncórület járta, hogy a polgárok az utcán, akár ismeretlenül is összefogódzva táncot lejtettek és pedig hónapokon keresztül, sőt ami talán még jellemzőbb, a legféktelenebb tánc-düh a nagy pestis- és más járványok során grasszált, amikor az emberek igazán a lelkük-szívük szakadtáig táncoltak utcán, otthon, éjjel-nappal, mert egyrészt az volt a babonájuk, hogy a tánc az egyedüli, ami kiűzi belőlük a betegség ördögét, másrészt pedig érthetően azt hangoztatták, ha már a járvány folytán úgyis meg kell halniok, legalább előbb mulassanak egy nagyot.

Hasonlóképpen betegség fájdalom az eredete a híres olasz tarantella táncnak. Amint tudjuk, Moszkovszkynak, a virtuóz zongoraművésznek és zeneszerzőnek is van egy gyönyörű műve, a tarantella-valcer. Ennek az örületes, idegrázkódtató táncnak eredete az, hogy a harmincéves háború idején, akárcsak valami sáskajárás, elszaporodott Itáliában egy roppant mérges csipésű pók, a tarantella, melynek marása következtében az emberek nagyon idegesek lettek, a helyüket nem találták, ide-oda forogtak, ugráltak, ugrándoztak s a végén sokan bele is haltak. Ennek során csakhamar az a babona terjedt el, hogy ha valakit a tarantella-pók megcsipett, legjobban teszi, ha nyomban örült ugrándozásu táncba fog, mert ily módon ki tudja magából űzni a mérgezés ördögét. Részben hasonló eredetű a régi kigyótánc is.

Ugyancsak mindig felelevenítették és fokozták a tánc és bál kultuszát a forradalmak. Legyen elég a sok

közül egyetlen adat: a francia forradalom legvéresebb éve alatt, 1789—1793-ig Párizsban mintegy 1800 (egy-ezernyolcszáz) új tánchelyiség nyílt meg. S ezenfelül a kolostorokat sietve átalakították vigadókká, redutókká s ott államköltségen pazar bálakat rendeztek, melyeken már nyolc-tíz éves gyermekek is résztvehettek. A szabály az volt, hogy a „forradalmi“ bálók mindig este tíz órakor kezdődnek s éjfél tizenkettőig csak a gyermekek táncolnak; utána a vacsora, a souper következik, majd a gyermekeket részben hazaviszik, részben a bálterem szomszédhelyiségeiben lefektetik s utána a felnőttek mulatnak, bálózni egész reggelig. Természetesen, ezeken a bálokon a burzsoá nem jelenhetett meg, elvégre a proletárdiktatúrának is megvolt mindenkor a maguk felé hajló kasztrendszerük.

Mint ahogy még inkább megtaláljuk ez elvet a régi nemes uraknál, kik a báljaikra még a legmódosabb s legkiválóbb iparos és kereskedő patricius-családok sarjait sem engedték be. S ennek folytán bizony nemcsak sok sértődés, hanem sok furcsa, humoros helyzet is kerekedett. Így pl. Dessauban, 1664-ben, a bálra meghívták az ottani fiúinternátus nemesi sorban levő, nagyobb diákjait is. A szabály azonban az volt, hogy diákok a tanáraik kísérete nélkül nem mehetnek sehova sem szórakozni. De viszont a tanárok mind polgári származásuak voltak, tehát nem lehetett őket meghívni. Úgy segítettek tehát a dologon, hogy egy, a városban véletlenül ott lézengő olasz nemes lovagot hamarosan kineveztek az internátushoz — tánctanárnak s így ő már elkísérhette a bálba a diákokat.

Befejezésül pedig, amivel talán inkább kezdenem illetet volna: — honnan is ered ez a szó, hogy „bál“, amely oly bizonyossággal egyformán hangzik jóformán minden művelt nyelvben, németben, angolban, franciában, stb. A magyarázata ennek az, hogy a XVI-XVII-ik században Németországban a társas-táncok közben labdázatok. A labda németül „Ball“, s így ezeket a táncünnepélyeket elnevezték „Ballfestlichkeiten“-eknek, labda-ünnepélyeknek. Később a „Festlichkeiten“ szót elhagyták s maradt csak a „Ball“, magyarul a bál s ezt a francia, angol stb. nyelvek is átvették.

S van is benne valami sors-igazság: sok bál a fiatal leánynak nem egyéb, mint labdajáték a sorssal, a jövőjével: a labdát s a kézzel-kézre dobálják, nagy öröm, vigaság közepette s a fiatal leány is így jár kézzel-kézre a bálokon. A fiatal leánnyal is sokszor talán évekig labdázik a sors, míg végre biztos, meglegedett révbe kerül. Ez azonban már nem mindig olyan gondtalanul mulatságos, mert hiszen ez már a komoly élet tánca, bálja...



Vitrász. Gottlieb-modell. (Lásd kézimunkarovatot.)

Lapunk

minden egyes új előfizetője,
aki az egy éves (20— P) előfizetési díjat
beküldi, ajándékban részesül.

Mama . . .

Irta: *Relle Pál*

Hetek előtt, vagy hónapok előtt, mint „meghívott”, megnéztem egy filmet és nagyon elgondolkoztam. A sötét nézőtér (délelőtt a legsötétebb) valószerűtlenül magunkra maradtunk: a film, meg én. Nem tudom miért, de úgy éreztem, hogy este, a műsor hivatalos keretei között, nem kerülhetnek ilyen közel egymáshoz: vászon és néző. Este talán azt mondanám: pacifista film. A sötét délelőtti csendben ezt mondom: a szeretet filmje. Meghitt magányosságomban megszimatoztam a szeretet levendulaillatát. Kiaradt egy felnyilott emberszívből, ebből az ódon szekrényből, amit évezedek óta tart lakat alatt a világpolitika. És — éreztem — a kezem belecirógat a sötétbe, mint ahogyan a fénylő vásznon Beernle mama keze imbolyog a halálba menő fia fején. (Beernle mamának még a nevét is megjegyeztem, a többi szereplőét elfelejtettem). Egy könnyet éreztem, mely elindult a szememből, de útközben hamar letöröltem, nehogy odakünn a napfényen elárulja, amit ma annyira restelünk, hogy — sírtam.

*

Nem tudom, ki írta, ki rendezte ezt a filmet. Azt az objektivitást, hogy a feliratokra figyeljek, este kellett volna pótolnom. Délelőtt ott pogogott előttem egy jószágosan szelíd arcú, ezüstfejű öregasszony, Beernle mama, az édesanyám, a tiéd, az övé, mindnyájunké és — igen, igen, — a könny függőnye ereszkedett a szememre és nincs az a nagyító pápaszem, amellyel a feliratokat kibetűztem volna. Hogy Beernle mama mit csinál a filmen? Istenem, — semmit. Azt, amit a többi anya az életben. Fölneveli a négy fiát. Természetes, hogy szeretettel, gondnal neveli fel — az élet számára. Aztán megharsan egy kürt és a négy fiút elviszi a háború. Ez minden. A négy fiú közül hármat gyorsan elkapnak a háború lángjai és odahaza egy tőpörödött öregasszony ül a boldog családi élet üszkein és kék szemével a tenger felé mereng, Amerikába, a negyedik fia után: él-e még? Ez a tekintete, az egyetlen kérdése: a szereteté. Ez nem a propaganda tetemrehívása. Nem is világpolitikai felelősségrevonás. *De az anya könnye.*

*

A negyedik fiú amerikai polgár, egyszerű amerikai közkatona, akit a háború hoz vissza Európába, — az ellenség földjére. És Beernle mama negyedik fia hamarosan szembe kerül az ellenséggel: a testvérével, aki a karjai között hal meg. Mi ez? A dobogó szívek kísérezőnéjéből is kicsendül a kérdés: ez lenne a propaganda drámai ütőkartyája? Nem. Ez a legalázatosabb kérdőjel, amit ez a film az emberiség lelkiismerete elé vetít. A nagy: *Miért?* Miért vagytok ellenségek emberek, amikor testvérek vagytok? Miért gyilkoljátok egymást, amikor egymás karjába kellene, hogy zárjátok egymást. Miért? . . . miért gyűlölködtek, amikor szeretni nemcsak természetesebb, de egyszerűbb is. Miért gondoltok az élet széthúzó nagy kicsinyességeire? Miért nem az édesanyátokra gondoltok, Beernle mamára, a tiédre, az övére, mindnyájunkéra, arra az egyre, akink van, egy, mint a föld, vagy a jó Isten! Négy férfi, vagy négymillió férfi: mindegy! Mindnyájan gyermekek vagytok, akiket anya nevelt az életre. Az életre, gyerekek! Nem pedig arra, hogy egymás halálát keressétek. Miért bántjátok anyátokat?

*

És én a nézőtér gyermeki megszeppenésében egyszer sem hallottam azt a szót: háború! Túl zenén és filmpergésen ez az egyszerű szó zsongott a levegőben: mama. Így kezdetlegesen, ahogyan az első szó elhagyta ajkunkat: mama. Az első és utolsó őszinte, igaz szó, amit a születéstől a halálig — azon a rövid úton, amíg az életnek nevezett színen átmegyünk, — kiejtünk. Minden egyéb hazugság, képmutatás. Talán ez a legfőbb ok, amiért nem gondolok a film kritikai mérlegelésére, nem kutatom a szerző, a rendező személyét, a szereplők nevét. Nem fontosak. Fontos csupán az az egy szó, amit ez a film a sötét nézőtérben öreg, fásult gyerekek szívébe vetített: mama! Nem tudom, mit éreztek a többiek, amivel kifejezést adjanak tetszésüknek. Én szerettem volna kezét esőkolni . . .

Színházi bemutatók

Beszterce ostroma



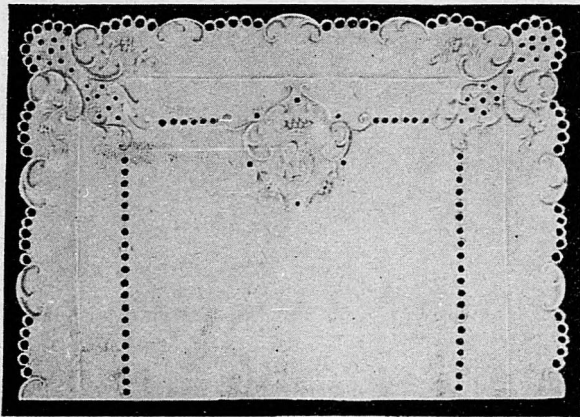
Harsányi Zsolt, „A vén gazember” és „A Noszty-fiú esete Tóth Marival” című bűbájos Mikszáth-regényeknek épp oly szellemes, mint szerencsés színpadi átültetője, fogadalma ellenére, ismét dramatizált egy „Mikszáthot.” De Harsányi tervez, Vigszínház végez. A Vigszínháznak új Mikszáth kellett és Harsányi Zsolt addig bolyongott a halhatatlan palóc mosolygó betűerdejében, míg nem egy terebélyes tölgy árnyékában találta magát. Beszterce ostroma! Sugaras, verőfényes, amellet furesán anachronisztikus, bolondos egy história. Hogy a behavazott fejű, családjával meghasonlott, a világot meg nem értő és megvető Pongrácz István gróf az ő szedett-vedett nedeczi hadseregével elindult Beszterce városa felé és ostromot parancsolt a mítsem sejtő beszterceiek ellen, mert a nedeczi vár felfogadott úrnőjét, a zsolnai ripacs-társulat bája-hullajtott, mindenes primadonnáját megszőktette egy szegény besztercei báró. Van ennél édesebb, mulatságosabb dolog a világon? Lehet-e vajjon ellentállni a bűvös mesemondó aranyos humorának, huncut ötleteinek, pajzán fantáziája cikkekkos kalandozásának? Vedd kezbe a könyvet, mélyedj el benne, jöhet aztán ebéd ideje, vacsora ideje, — háromszor is hívnek már s neked még mindig Estellán, Pólin, Pruzsinszkyn, Blázyn, meg a Pongráczokon jár az eszed. Olyan nagy bűvés ez a Mikszáth, hogy még a szakácsnéd se bír vele. Ez pedig nagy szó . . .

És most előttünk a színdarab. Nini, az a bolondos Pongrácz mintha nem is lenne olyan bolondos. Inkább száználmat keltő. Hogyan? Mikszáth írásából olyan donkihótei derű csapott felénk, olyan szelíd meleg áramlás, hogy észre se vettük: hiszen ez egy közénk tévedt, köztünk felejtett bolond. Egy drága, esőkolnivaló öreg csacsi, akit szeretni kell, mert mindnyájunkban van valami a kis és nagy bolondságokból. Hogy is mondja az amerikai? Nem jónan ember az, akinek legalább egy rögeszméje nincsen. És lám, itt, hogy szemközt áll velünk a színpadon, hogy testté vált a figura, mintha valami szürke, magas fal húzódna fel köztünk . . . vagy csak inkább a fegyelmezett



higiéniánk óhaja, hogy ez a fal gyorsan felépüljön és el-takarja előlünk a szerencsétlent?... Lehet. Hiszen minden jelenetnél érezzük, hogy az akció mögött képtelen elgondolás, lehetetlen színpadi téma és elfogadhatatlan főszereplő áll. Nem kapcsolódunk bele a játékba, hidegen hágy vértörvényszék és ostrom, békeidegaláció és megadás, szöktetés és vízbeugrás, szerelem és viszályszerelem. Csodálatos a színpadi relativitás! Ami a legigénytelenebb darabban megragadó, itt, ebben a színes kavargásban csak üres mesterségbeli fogás. Mikszáth az oka? Nem. Harsányi az oka? Nem. Az felel érte, aki a Beszterce ostromát színpadra valónak ítélte. Mikszáth zsenije még a daraból is felénk szárnyal, Harsányi drámai tehetsége sziklákat görgöt papírmásé-talapzaton. A színészek is (egy-két kivétellel) elsőrendűek. A közönség jóhiszemű. Nem tehet róla, nem tudja valóságként felfogni egy megzavarodott fejű ember hadviselési mániáját, mert nehéz is józan ész-szel ilyesmit megérteni. A darab úgy végződik, hogy a Pongrácz-vár kürtösei meghirdetik az „udvari“ népek: „A méltóságos gróf úr tovább méltóztatik aludni.“ Távol a világtól, a repülőgépes, gázbombás, tengeralattjárós, rádiós kulturától.

... És a közönség nem méltóztatik tovább aludni. A közönség felébred és ráébred arra a szomorítóan kijózanító valóságra, hogy más a regény-Mikszáth és más a dráma-Mikszáth. A Vígszínház előadása sem volt ezuttal



Különleges ágyhuzat. Gottlieb-modell, (Lásd kézimunkarovatot)

egységes. A naiva hiánya okozta ezt. A fiatal és sugárzóan szép Zombory Mercedes kisasszony nem naiva. Póli szerepe pedig ilyen színésznőt kíván. De Zombory Mercedes szerintünk még arra sem érett meg, hogy akár, mint drámai szende (akinek, úgy látszik, alkalmasabb), nagyobb szerepekhez jusson olyan művészegyüttesben, mint a vígszínházi. Zombory Mercedesnek még igen sokat kell tanulni. Somlai Arthur Pongrácz grófja nem lehetett jobb, mint maga a szerep. Vad felhorkanásait mégis inkább elhittük neki, mint a patológikus ellágyulásokat. Góth Sándor „a mi lengyelünk“ alakjában remek volt. Történelmi erejű, hűségű és humorú arckép. Felesége, Kertész Ella, mint Estella a komikum ríkító színeit izléssel rakta fel a figurára. Teljes sikere volt. Törzs, Rajnai, Ujváry, Sitkey Irén, Gárdonyi, a fiatal László Miklós kitűnőek. A színpad korhű díszletei és a jelmezek látványosak.

... Besztercét nem vette be Pongrácz István gróf. Beszterce ostromát csak bizonyos föltételekkel vette be a közönség. Kár volt Harsányiért, kár volt Zombory Mercedesért, kár volt a benzinért.“

Ügyelő.

Appassionata

— Regény —

Írta: Szabó Mária

XXVI.

— Tudom! Ó, jól tudom! De mit tehetnék? Nem az László, akinek én megismertem. Míg a vőlegényem volt, megértett mindent. Ezt is megértette volna. De most másforma László. Néha azt kell hinnem, hogy gonoszsággá változott benne a jóság.

Az ezredes karonfogta. Remegő karját magához szorítva, indult meg vele. S a „katoná“, ahogyan László nevető lekicsinyléssel emlegette, meleg szívében megtalálta az emberi bölcseség szavait.

— László nem más, Márta. Vagy ha más, akkor más a legparányibb nászra készülő madár, a pillangó, sőt még a virág is, mint a beteljesülés után. Gondold meg, hogy a szerelemre felkészül mindenki. Ragyogóra ékesíti magát, felrakja minden szépségét. Nem tehet mást az ember sem gyermekem, mert a természet parancsol neki is. Ösztönösen, a tetszenivágyás és adakozni akarás önkivételével szedi elő az élete összegyűjtögetett szépségeit. Így mutatja meg az ünnepiruhás lelkét, mint ahogyan ünneplővé, átszemléltetésben megszépültté válik a természet akarásából a szerelmesek arca. Ez nem bűn, kislányom és nem hazugság. Még ha később soha nem látszik is többé. De látszania kell, mindig a másik fél dolga a felidézése!

Mártát megnyihitette a jóságos szív szava. És mégis, ellent kellett mondania.

— László csak a külső szépségek iránt fogékony, Miklós bácsi.

— Nem lehet az, Márta. Az ő lelke termelte ki azt a szépséget is, ami téged megfogott. Ha láthatna, minden megoldódnék.

Ujjongás tört fel a Márta lelkéből. Túlárado hálával csókolta meg az öregúr kezét.

— Miklós bácsi, én is azt hiszem! És ezért hallgatók még most. Mert...

És boldogan, mint valami megváltásról kezdett beszélni Morvairól, az eljövéséről s a László később, talán mégis visszanyert látásáról.

A faszor egyre közelebb jött hozzájuk. Márta legalább is nem érezte az egyre gyorsabbá váló sétát. Az öregúr figyelmesen hallgatta végig a tervét. Nem tartotta kivételmentlennek, de óvatosságot ajánlott.

— Nem biztathatjuk Lászlót, a csalódás katasztrófális lehetne.

— Találjon ki valamit, Miklós bácsi! Hívja ki ide Istvánt! Ő majd megmondja, mit kell tennünk.

Az ezredes felhúzta a szemöldökét.

— Istvánt?! Ilyen jól ismered?

Az asszony elpirult.

— Kicsi korom óta ismerem. Az apám taníttatta. És... És...

— És?

— Semmi.

Csodálatos ennyi odaadó szeretet! — Az öregúr újra ezt gondolta most. S megfordulva kérdezte meg:

— Gondolod, hogy eljön, ha hívjuk?

— Ó, bizonyosan eljön.

Az ezredes másnap Pestre ment s azonnal felkereste az orvost. Márta tanácsára Andortól kért útbaigazítást s az öregúr megjegyezte magában a férfi nagy készségét is.

Morvai először megijedt. Szegletes arca lassan vörösödött fel a homlokáig, mikor meghallotta, mit kívánnak tőle. Önkénytelenül elutasítóra húzódtott el a szája.

Az ezredes sietve vágott a szavai elébe:

— Márta bizonyosra veszi, hogy eljön.

Morvai lerokadt tanár-barátja íróasztala mellé. Végigsimított a homlokán. Hangja tompa volt, mint a posztóval bevont harangütő.

— Elmegyek.

Megbeszélték a részleteket is. Morvai is úgy vélte, hogy nem szabad Lászlót előre felizgatniok. Pár nap múlva kimegy. Ott tölt néhány napot, mint az ezredes vendége s egyelőre figyelni fogja Lászlót.

CALDERONI és TSA

LÁTSZERESZEK

Budapest, V., Vörösmarty-tér 1. sz.

Látesövek, szemüvegek, orrcsüptők.
Fényképezeti készülékek és cikkek.
Barométerek, hőmérők



— A vakságnak is vannak változatai, az örök sötét-ségben is vannak különbségek. Reménykedését világért sem szabad életrekeltenünk, de azt ki kell kényszerítenünk, hogy a bajáról beszéljen.

— El fogjuk érni ezt is. Csak kérem, ne siessen tőlünk vissza!

A tanár arcán újra megvonaglott az ellenkezés. De visszaparancsolta.

— Nem fogok sietni. De túlsok időm sincs. Itt nem telepszem le, — megyek vissza Erdélybe, csak az állampolgársági formákat intézem még el.

Az ezredes meglepetve nézett rá.

— Visszamegy? S ott lesz tanár?

Beszélgetésük kezdete óta először mosolyodott el Morvai.

— Tanár ott nem lehetek. De egy kis, eldugott faluban lehetek orvos és ott is megtalál majd, aki gyógyulást keres.

Az ezredes megcsóválta a fejét.

— Különös ez! Különös Erdélynek ez az örök vonást beoltó képessége. Mártuska is beszélt nekem erről.

— Talán valamikor meglátogatnak majd engem... Hazajönne a... a nagyságos asszony. A régi házukat akarom megvenni. Ezeket a kiürült, elhagyatott régi kúriákat gyorsan továbbadják az új tulajdonosok. És nem is drágán... Megveheti még a magamformáju ember is...

Elnézett az ablakon keresztül a budai hegyek felett.

És az ezredes úgy érezte: a hegyeken túl magasabb ormok nőnek előtte és friss levegő törlődik a világvaros köszénfüst-fátyola felé.

László megint nem tudta fékezni haragját, mikor meghallotta, hogy az ezredes vendéget hívott hozzájuk. Lecsapta az asztalkendőjét s nekiütődve a terrasz ajtajának, berohant a hálósózába.

Márta idegesen ment utána. Iszonyodott a kitöréseitől. De az ajtóban az ezredes mult reggeli mondása jutott eszébe: nem szabad visszariadnia az apróbb esetepatéktól annak, aki kiegyenlítődést akar.

Minden energiáját összeszedve, támadni kezdett.

— László, ez mégis borzasztó, hogy így sértegeted Miklós bácsiékat! Berta néni sir odakint!...

Szokatlanul erélyes hangja megállította a vakembert. Jobbra-balra imbolygó szeme az asszony felé fordult, mintha nézné.



— Te ezt helyesnek találod, Mártuska? Hiszen nem csak engem, téged is zavarnak! Azt hiszed, nem érzem én, hogy sokszor szomorú vagy?

— De nem ezért, László.

A vakember felesattanó hangon torkolta le:

— Nem ezért? Hát miért? Talán bizony unod a bezártságot? Vágysz vissza emberek közé? Megérkeztl a megállapításhoz, hogy nem jó dolog a vakember feleségnek lenni? Ó és én napról-napra szerelmesebb vagyok beléd!

Olyan igazi szomorúság volt most a hangjában, hogy Márta szívből tiltakozott.

— Én is boldog vagyok veled, László. Igazán az. Csak...

Átölelte és megsimogatta a haját.

László szenvedélyesen kezdte csókolni. Márta fáradtan tapogatott egy szék után és leroskadt. A vakember elébe térdelt s az ölébe hajtotta a fejét. Úgy sirt fel a panaszkodása.

— Csak téged is az kínoz, ami engem. Hogy folytonosan vannak körülöttünk és soha sincs kettőre terítve az asztalunk. Ez a Heep... Az öcséd, — bár ő igazán sokkal különb, mint egy gyermektől várható az ember... De Miklós bácsi és Berta néni nem ilyen alkalmazkodók. S most még egy idegent is hoznak a nyakunkra! Még jobban megtöltik ezt az amúgy is túlszűfolt házat! De én nem engedem!

Mártában rémülés cikkázott végig: minden kockán van! Panaszosan sirt fel a hangja:

— László, most újra kiüt belőled az önzés! Mindig csak magadra gondolsz!

A vakember felugrott. Megütődött egy kis asztalban. Márta gyöngéden ültette le a chaise-longuera.

— Én magunkra gondolok, Mártuska! És azért távolítom el még ma az egész társaságot!

— Azt nem teheted, László! Lehetetlen, hogy megsértsd Miklós bácsiékat, a vendégünket! Hiszen a házad talán az ő házuk is. Joguk van a vendéghezhoz! És Pista... Csak nem küldened el Pistát?

A vakember keserűen kacagott fel és eltolta magától az asszonyt.

— Pista! Most újra Pista! Hát sohasem lehetek első a lelkében? Látod, másodsorban ezért iszonyodnám a gyermektől is!

Most újra ideérték s az asszony reménységgel gyógyítgatott sebe újra vérezni kezdett. Különös eszmetársulással egy idézet vágott elébe a teljes elkeseredésének: „Le-gyetek okosak, mint a kígyó és szelidek, mint a galamb”.

Simogatni kezdte a férfi ökölbe szorított kezét.

— Nekem te vagy az első, a legeslegeső, László. S ezért bánt, ha csúnya képet kapnak rólad mások. Nézd édes, elmúlik ez a pár hét és aztán magunkra maradunk. És ezerszer jobb lesz azután együtt. Gondold el, milyen kedvesen üldögélünk majd a kandalló bágyadt melegében. Még nem is hallgattuk a bútorok meséit, László. Milyen sok új öröm vár még reánk, édes! Hát miért ne adnánk addig örömet másoknak? Miért vennénk el a jó levegőt az áldott öregektől? S ha vendégünk érkezik, még kevesebbet kell velük lennünk. És lehet ez a vendég kedves ember is —, még te is megszeretheted.

— Én csak téged — csak téged szeretlek.

Megbékélésben végződött az első komoly összecsapás.

Morvai tíz óra felé érkezett a vonattal. Az ezredes autóval ment elébe, de gyalog jöttek haza. László semmiképpen sem akart ott lenni a megérkezésnél. Mártát is magával vitte vacsora után a kertbe.

Még minden virág illatozott, de már hűvös volt az este. Nedves fátylakat teregetett lábuk elé a könnyű, párszerű köd. Márta megborzongott kissé és közelebb húzódtott Lászlóhoz. Pedig rendszeren tartózkodott a közeledéstől, hiszen úgylis túlságosan éber volt a vak ember szenvedélye.

De most nagyon magának foglalta le Lásziót a betolakodó ellen érzett harag. Az arca egyre vonaglott és Márta először próbálta meg az idegességét a maga vágyára hivatkozva elűzni.

HUMOR

Fellépek Bugacson

Este van, a szobában vacsora utáni hangulat. A feleség a rádiót hallgatja, a férj ujságot olvas, Lajoska a mértani rajzot húzza ki tussal. Úgynevezett családi idill, csupa béke, derű és megelégedettség. Ó, hogy örülnek ennek láttán az istenek! De az ördög nem alszik és már közeledik:

A férj: Fiam! (És odafordul az asszonyhoz.)

A feleség (erélyes leintő mozdulattal): Pszt!

A férj: Mi az, legyet fogsz januárban?

A feleség (még erélyesebben): Na!

A férj: Kérlek szépen! Nem fontos. Majd elmondom később. Esetleg holnap. Vagy talán el sem mondom neked.

A feleség: Hallgass már. Éppen az Operát hallgatom. Milyen szép! Gyönyörű! A „Bohéme”... (Dudol.) Elnézem Párizst...

A férj: A rántást nézted el, fiam, nem Párizst. Azért volt a lencse ehetetlen. Párizstól még nem égett volna oda a rántás.

A feleség: Rémes ember vagy, tudod, rémes! Irigyled az embertől ezt a kis szórakozást is. Most tapsolnak... Mégegyszer... (Dudol.) Elnézem Párizst...

A férj: Én a te hibádat nézem el. Még hozzá zene nélkül.

A feleség (lecsapja a rádió fejhallgatóját): Szóval nem hagysz egy kis muzsikát hallgatni?!... Ez vagy te! Néha egész nap nem beszélsz, néha pedig pont akkor, amikor a rádiót hallgatom.

A férj: Fiam, én akkor beszélek, ha valami közölni valóm van veled. Akkor és csak akkor.

A feleség: És most van? Pont most?

A férj: Pont.

A feleség: És fontos?

A férj: Fontosabb, mint elnézni Párizst. Te most ne Párizst nézd el.

A feleség (csipősen): Hanem?

A férj: Bugacszot, fiam, Bugacszot nézd el!

A feleség: Mi az, hogy Bugacszot? Mi közöm nekem Bugacszhoz? Mit akarsz azzal a Bugacszal? Miért törődjem én Bugacszal?

A férj: Mert Bugacszon képviselőválasztás lesz!

A feleség: Mondd már! Az a Bethlen dolga. Engem nem érdekel.

A férj: De igenis, érdekel. Nagyon is érdekel. Ugyanis közlöm veled, hogy fellépek a bugaczi kerületben.

A feleség: Mit csinálsz?

A férj: Képviselőjelölt leszek Bugacson.

A feleség: Hogy jössz te Bugacszra?

A férj: Vonaton.

A feleség: Jó vicc! De hiszen neked nincs is ismeret-séged ott!...

A férj: Ismeretség egy vigécnek kell, fiam, de nem egy képviselőjelöltnek.

A feleség: Hol van az a Bugacsz?

A férj: Azt még nem tudom. Majd megnézem a menetrendet.

A feleség: Hát akkor hogy léptél fel Bugacson?

A férj: Pesten léptem fel.

A feleség: Megörültél?

A férj: Nem. Az nem tartozik a jelöltséghez. Értsd meg: ezennel felléptem a bugaczi kerületben. Ez holnap benne lesz a lapokban. És holnapután én már utazom Bugacszra.

A feleség: Amelyről azt sem tudod, hol van.

A férj: Mindent egy képviselőjelölt sem tudhat. Különben van már ott elég jelölt, aki ezt is tudja.

A feleség: Sok jelölt van?

A férj: Nem. Talán harminc.

A feleség: Ez nem sok?

A férj: Dehogy. Nagy kerület, elférünk benne negyvenen is.

A feleség: És a negyven közül éppen téged fognak megválasztani?

A férj: Engem. Én leszek a győztes.

A feleség: Képviselő leszel?

A férj: Úgy van. A bugaczi kerület képviselője. Éljen, éljen, éljen!...

Lajoska (bekapcsolódik a politikába): Éljen! (És kidönti a tuszt.)

A feleség: Lajoska, mit csináltál?

Lajoska: Eljeneztem a papát.

A feleség: És kidöntötte a tuszt. Végig a terítón.

Lajoska: Azt csak mellékesen.

A feleség: Ezért kikapsz a papától.

Lajoska: Egy képviselő nem pofozkodik.

A feleség: Még nem képviselő a papa.

A férj: De leszek.

A feleség: Te leszel?!...

A férj: Én. A bugaczi kerületben.

Lajoska (viharos lelkesedéssel): Éljen! (A tuss másodszor is feldől.)

A feleség: Kérlek, a Lajoska...

A férj: Most nem ütöm pofon. Engem éljenzett. Csak hagyjad.

A feleség: Más úgy sem fog éljenezni.

A férj: A bugaczi kerület...

A feleség: Hagyj békén azzal a Bugacszal. Én megyek a rádiót hallgatni. A „Bohéme”... milyen szép (dudol). Az én nevem Mimi... Nem tudom, hogy miért...

A férj: Mert a mamádnak a Mariska név nagyon egyszerű volt.

A feleség: Te csak menj Bugacszra.

A férj: Megyek is. Fellépek a bugaczi kerületben. Csak megnézem a menetrendet, merre van az a Bugacsz.

Halász Ernő.



KOMÉDIA

A smokk

— Portré-tanulmány —



Gustav Freytag, a nagy német drámaíró „Journalisten“ című vigjátékának egyik alakját Herr Schmocknak hívták. A múlt század második felében egész Európa mulatott ezen a Herr Schmock-on, aki törvényes őse mindazoknak a kitűnő embertársainak, akik az egész világon mint „smokk“-ok ismeretesek.

A smokk ugyanis nagyon szopora fajta. Megterem mindenütt a föld kerekén, ahol emberek élnek, ahol tehát állami és társadalmi intézmények vannak. De el lehet képzelni a leganarchisztikusabb formák, illetve formátlanságok közt élő emberközösségekben is. A smokk-ot, amíg nem volt meg rá a kellő kifejezés, pedánsnak, kicsinyesnek, szörszálhasogatónak nevezték. A smokk azonban többet fejez ki. Van benne valami a tudálékosból, a nagyzóloból, fontoskodóból, a kellemetlenkedőből és van egy nagy porció a — kiállhatatlanból. Példák révén könnyebb lesz hozzáférközni a smokk lélektanához és idegrendszerének megismeréséhez.

Egy társaságban — mondjuk — arról van szó, mennyi volt Magyarország területe Trianon előtt négyzetkilométerekben. „Körülbelül kétszáznyolcvanezer négyzetkilométer“, — mondja valaki. „Úgy tudom, pontosan kétszáznyolcvankétezer“, — mondja egy másik. „Hisz ez körülbelül egynegyed“, — mondja egy harmadik. Most megszólal a smokk: „Az nem megy egyre, kérem. Magyarország területe sem nem kétszáznyolcvanezer, sem nem kétszáznyolcvankétezer négyzetkilométer volt Trianon előtt, hanem kétszáznyolcvankétezerkilencszáz.“

Másik eset. A világháborúban egy dúsgazdag nagyiparost a hadseregnek szállított bizonyos anyagok felülvizsgálatával bizott meg a kormány. Az illető kifogástalan, köztudomás szerint hótiszta jellemű férfiú. A hadseregnek óriási szolgáltatokat tett, mert szakértelmével és buzgalomával nem egyszer vette elejét kisebb-nagyobb szállítási visszaéléseknek. Néhány hónapi működése után fölmerül a terv illetékes helyen, hogy a nagyiparost, aki maga nem szállított a hadseregnek és egész nap közügyekben lótfut, fizetéssel kell kártalanítani. Udvariasan közlik vele a dolgot, — elhárítja. Jó, ebben még nincs semmi. Legfőljebb nagyúri gesztus, amit egy dúsgazdag ember könnyen megengedhet magának. Szép, finom és izléses. Bár a többi multimilliomos is követné a példát! Aztán újabb hónapok múlnak el és az illetékes minisztériumban egy szakemberekből álló ankéton megbeszélik, hogy a nagyiparost közeledő születése napjára valami kedves ajándékkal kell meglepni. Legpraktikusabbnak azt tartják, hogy egy arany cigarettatárcába előkelő tisztviselők és a nagy cégek képviselői belevésztik a monogramjait. Megtörténik az ünnepies átadás. Az üdvözlő beszédek elhangzása után a nagyiparos bocsánatot kér, hogy egy pillanatra távoznia kell, várják a kis szalonban. Az átadott arany cigarettatárcát magával viszi. Pár perc múlva visszatér és így szól: — Uraim, nekem idehaza egy finom, csalhatatlan mér-

legem van. Lemértem rajta a cigarettatárcát. Százötven grammot nyom. Van szerencsém átadni az uraknak ezt a csekket, amelyen a százötven gramm arany és a fazón ellenértéke van feltüntetve.

Íme a smokk, aki már nemcsak ultra-pedáns és kellemetlenkedő, hanem kérkedő és sértő is. De vele nem lehet kikezdeni. Mert ő a becsületesség smokkja. Amint-hogy az első esetben szereplő úr az alaposság smokkja.

Ha végigmegyünk az emberi tulajdonságok, erények és érzelmek gazdag hálózatán, mindegyiknek megtaláljuk a maga smokkját. Aki túlzásba hajtja az erényt, épp olyan smokk, mint aki valamely szórakozást — szellemi vagy testi élvezetet — fokoz fel. Aki csak azért megy az Operába és nézi meg huszadszor a „Pillangókisasszony“-t, mert a manneimi vagy a lipcei Opera karmestere dirigál, az zene-smokk. Aki egy közönséges bridge-játszmát vagy futball-meccset az oknyomozó történelem eszközeivel boncolgat, az a kártya-, illetőleg a futball smokkja. De smokk az is, aki megköveteli a feleségétől, hogy naponként pontosan számoljon el neki, hány deka kenyér fogy, holott vagyoni helyzetére nézve teljesen közömbös, hogy egy kiló, vagy másfél-két kiló kenyér fogy-e a háztartásban el.

A divat-smokkról, az irodalmi smokkról, az „illik, nem illik“ smokkjairól külön tanulmányt lehetne írni. A hivatalos világ smokkjai egyenesen a karrikatúrába hajlanak át. A régi osztrák hadsereg úgynevezett copfja nem volt egyéb, mint a gombfenyésítés smokkjainak nagyképszerűsége, amelyen szívből kacagtunk, pedig velünk fizettették meg a kaszárnyai smokkság búsas árát. Minden rendű és rangú smokkot közösen jellemző vonás, hogy a maga nézeteit, szokásait, tempóit, rigolyait rá akarja kényszeríteni a környezetére. A tanár, aki szigorú képpel ül az iskolában és azt követeli a fiatal gyermektől, hogy ne mosolyogjon, amikor olyasmi történik, amin mosolyogni kell: smokk. (És mellékesen: rossz pedagógus.) Aki egy társaságban, ahol mindenki jól érzi magát, tüntet a rosszkedvével: smokk. (És mellékesen: modortalan.) Aki minden irodalmi munkát valami közös, szűk kaptafára húz: smokk. (És mellékesen: igen közepes ember.)



Preussburger Mária, Karcsi és Ica, Kaposvár

Van-e női smokk? Oh, igen! A szigorú tanti, aki vasvilla-szemmel kíséri a fiatalok minden szabadabb mozdulatát: smokk. A barátnő, aki valamit egyszer valamivel jobban tud és nagyhangon vitatkozik: smokk. A feleség, aki mérget nyel és mérget nyel a férjével, mert egy morzsát lehullajtott a padlóra: smokk.

A smokkok társadalma igen jelentékeny, de nagy tévedés azt hinni, hogy szeretik egymást. Sőt. Az egyik smokk halálos biztonsággal meg tudja állapítani a másiktól, hogy smokk, de a saját smokkságát sohasem fogja be látni. Hallgassuk csak meg, hogy beszél két smokk egy harmadik smokkról:

— Ugyan, hagyj kérlek!... Ez a Gábor egy született smokk. Neveltség fráter!

— Mint minden smokk. Én direkt rosszul vagyok tőle. És mikor így a harmadik smokkot szapulják, tulajdonképpen egymáson, illetve egyik a másikán akar hüzni egyet.

A smokk ellensége a smokknak. Tudja, hogy egy példány is elegendő belőle. Két smokk vitatkozása: valóságos kakasviadal. Egyik sem enged az elveiből vagy a rögeszméiből, egyik sem hagyja magát.

Legveszedelmesebb típus: az öszinteség smokkja. Sub titulo „öszinteség“: egyenesen komisz fráter ez a smokkfajta. Ez az az ember, aki beleszól a legintimebb dolgaidba, kéretlenül tanácsot ad, vagy kérdezetlenül kinos dolgokat

hoz a tudomásodra. Az érdekesen hazudozó embert százszor többre tartom, mint ezt a konok és nagyképű szemtelent.

Végül, — nyilván ezt várják szíves olvasóim, — hogy most valami tanulságot vonok le ebből a kis természetrajzi elemzésből. Nem teszem. Hogy miért? — magam sem tudom. De lehet, hogy — smokkságból.

Molitor.

A rügyfakadás problémái

Írta: Angelotti Mária



Mamák társaságában, kiknek gyermekei a 16—17 év körül járnak, gyakran felvetődik az a téma, hogy egy megértő, jóakaró és okos mama miképpen viselkedjen, mikor gyermeke ébredő, első szerelméről őszinte vallomást tesz neki.

Rendszerint két erősen túlzó, ellentétes vélemény szokott kialakulni.

Az egyik, mikor a mama szigorúan azt mondja: „előbb végezz az iskoláiddal, teremts existenciát s aztán foglalkozz ilyesmivel.“

A másik, mikor a mama érzi, hogy az ilyen rideg-ség nem egészen helyénvaló. Hogy a gyermeket, aki bizalommal tárta fel a szívét, nem lehet ilyen kemény szavakkal visszakergetni az álmok ligetéből a kötelesség útjára. Egy ilyen mama egyszer elmondta a társaságban, hogy mikor 17 éves fia bevallotta, hogy egy kis 15 éves diáklányt szeret, a mama egy elegendő cukrászdában randevút adott a fiának és a kislánynak, hogy megismerhesse. És a találkozás nagyon kedves volt. A fiú is, a kislány is boldog volt. S e pillanattól már gyakran följár a kislány a mamához, akivel nagyon megszerették egymást. Sőt az ügyes mama nevelési eszköznek is felhasználja a kislányt, — mert ha valami olyat akar elérni a fiúnál, amit csakis, vagy inkább a kislány kedvéért tenne meg, — pl. szakítani valami nem nekiláló baráttal, szokással, stb., — akkor a mama besúgja a kislánynak, aki aztán a fiúnál okosan, ügyesen keresztül is viszi az akarátát.

Hát ez nagyon kedves is, ez a megértő türelem s ez az okos kihasználása a szívek rügyfakadásának a jelenben. Aláhúzzuk, hogy a jelenben, mert mi lesz a jövőben?

Ez az első szerelem sohasem, — illetve igen ritkán egyetlen és uralkodó érzése az embernek, ami kiterjed élete végéig s ami mindvégig és minden vonalon kielégíti.

Egy édes francia dal ugyan azt mondja, hogy: „On revient toujours, aux premiers amours“... („Az első szerelemhez az ember mindig visszatér“...)

De ez a dal is kifejezi azt, hogy az első szerelmét mindenki el is hagyja, mert különben nem kellene visszatérni hozzá annak is, akinek később csakugyan kedve támadna visszatérni.

Még egy érv szól a „megértés“ politikája mellett. Nagyon sok esetben az ilyen gyermekszerelem nem egyéb, mint egy kis felnőttéssdi-játék, átszöve az ébredő érzékek muzsikájával, az ujdonság és a tiltott gyümölcs titkos varázsával. Ilyenkor aztán az a tény, hogy a felnőttek minden további nélkül úgy tesznek, mintha belemennének, mintha komolyan vennék a gyermekeket és természetesnek találják az ő illedelmes feltételek közt való találkozásukat, — sokszor magától megszünteti az egész „szerelmet“.

Hiszen a felnőttek szerelme is hány esetben táplálkozik ilyen eltévesztett talajból? Hányszor harcol két szerelmes a családjával, vagy más gátló körülménnyel, hogy egymáséi legyenek? És mikor végre kiküzdötték egymást és minden akadályon túl egymáséi lesznek, — a láng ellobog és megmarad a kiábrándulás. Miért kívánjunk több logikát a gyerekektől, mint amennyire a nagyok képesek?

Sokkal több érv szól a „megértés“ gondolata ellen.

Ezek közt az első, hogy ilyenfajta, reális keretbe került ábrándozás a fiúnál csakugyan alig jelent veszedelemet. Mert tegyük fel, hogy a fiúnak a mamája nem csak a fiú szempontjából okos és tapintatos. Hogy belenevelte a fiába azt, hogy ő a férfi, neki kell a leányért minden tekintetben felelősséget vállalnia. A testi-lelki érintetlen hamvasságáért, a jóhírnevéért, ami nemcsak a leánynak morális tökéje ügyszólván, de a fiú jövőjének és eljövendő családjának is. És ezzel a nevelési módszerrel a fiúban állítólag kifejleszti a gentleman-ösztönöket anyyira, hogy soha és semmilyen körülmények között el nem feledkezik korrekt úr-voltáról. (Amiben, okulva a felnőtt gentlemanek szomorú példán, erősen kételkedni kell. Mert miért kívánjon az ember több korrektséget és önuralmat egy gyermek-embertől, mint egy dereshalántéku diplomatától, akinek egyenesen ez a mestersége: korrektség és önuralom.)

Ámde tegyük föl, hogy elröpül az a 3—4 év a 17 éves fiú s a 15 éves leány fölött. Tegyük föl, hogy az a bizonyos morális tőke nemhogy csorbult volna, de kamatos kamatokkal együtt még növekedett is. — A fiú 21 éves lesz, a leány 19. A leány észreveszi, hogy ő már nő

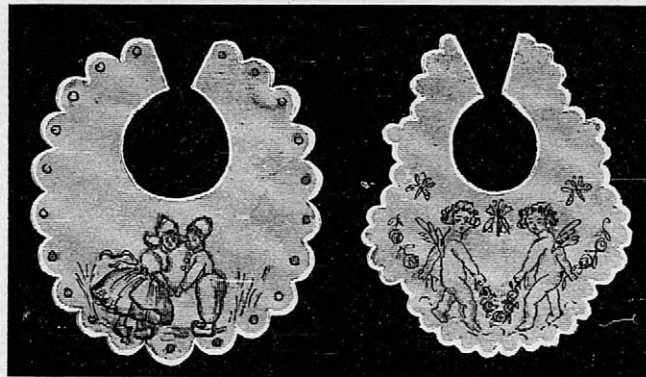
és a fiú az csak fiú még mindig. Az existenciától még mindig nagy idő, 5—6 év választja el. Hosszú idő. Isten tudja, mi történik addig. A leánynak úgynevezett komoly kérdői kezdenek jelentkezni. Kész, érett emberek, akik férfimódon kezelik őt s akiket ő is férfiaknak néz, nem kedves, vidám pajtásnak, vagy mondjuk, komolyabb játszótársnak.

... Nem vagyunk antifeministák, akik mereven megmaradnak amellett, hogy minek a nőnek egyenjogusítás, tudás, politika, stb. Igenis, a női intelligencia érvényesüljön mindenütt és a házasságban is társ legyen a nő és nem hárem-hölgy, vagy rabnő.

És mégis, minden igazi nő lelke legmélyén él a vágy, hogy a férje valahogyan több és nagyobb legyen nála testben és lélekben. Ezek ősi és kiirthatatlan ösztönök, amiket még abból a barlangból hoztunk magunkkal, ami előtt őrt állott bunkójával a párunk, hogy megvédjen minket és gyermekeinket. És vajjon a férfi, aki készen áll arra, hogy családját az ő munkájával gondtól és nélkülözéstől mentesítse, nem ugyanaz a félig állat, félig isteni őse, aki ott állt őrt a barlang előtt? Az asszony nyugalma a férfi izmos karja dajkálja. Ezt a nyugalmat pedig minden idők asszonya akarja. A mai férfi egész fegyvere sokszor egy acéltonna s a lankadatlan szorgalom. A barlangból komfortos lakás lett, amit sehol sem adnak ingyen s az állatbőrök olyan formákat vettek fel, amelyeknek előállítása és megszerzése lényegesen nehezebb, mint a kőkorszakban volt.

A leány kénytelen számolni a jövőjével. Érthetően azt akarja, hogy gyermekei — ha lesznek —, ne nyomorogjanak. Ő maga is fél a nélkülözéstől.

Logikus tehát, hogy miután benőtt a fejelága, inkább azután nyúl, ami már van, mint ami esetleg meglehet. Tehát a „beérkezett“ férfinek adja kezét.



Előke. Gotlieb-motell. (Lásd kézimunkarovatot.)

A lány eszerint máshoz megy férjhez. Nem a pajtás-hoz, az egykoru fiúhoz, akivel egész gyerekkorán át flörtölt. A következmény: a fiú összeroppanása, első nagy, néha egész életére kiható csalódása. Hatalmas, bódító fájdalom. Nála mélyebb gyökeret vert az érzés, a fiúnál a jövő ábrándja szinte vérré vált valóság lett, amit, ha ki kell énjéből tépnie, szívével együtt fog kiszakadni. Ugyan ki vállalja ilyenkor a felelősséget a beállott komplikációkért? Ez tehát néha a „megértés” következése.

Azt hiszem, nem szabad sem az abszolút beleegyezés, sem a „lebeszélés” politikáját követni.

Nem jobb-e a gyerekeknek, ha szerető, gyöngéd szóval az egész kérdést elébük tárjuk és nem tiltjuk őket egymástól, de nem is adunk alkalmat a túlságos összemelegedésre? Megmagyarázni nekik, hogy ha a szerelmek örök, mi, mámak nem vagyunk ellene, tessék a hosszú évek során türelemmel és szorgalommal bizonyítani és nem mozi- és cukrászda-intimitásokkal!

Vajjon a hölgyek, akiknek gyermekeikkel már voltak e téren tapasztalataik, talán a többiek okulására köznélnek-e velünk eseteiket és „kipróbált receptjeiket”? Azt hiszem, minden fiatalabb mama hálás lenne érte.

MAGYAR FARSANG

Irta: GELSEI BIRÓ ZOLTÁN

*Itt vagy farsang! Oh, mi jó!
Szán csilingel, hull a hó.
Bohóc láрма, maszka-bál,
Nizzában száz karnevál.
Páris orgiákat ül
Montmartre sírjai körül.
S nézd el beteg brit király,
Hogy néped farsangot csinál,
Hisz most antani-bál folyik:
Tokiótól Nápolyig.
Farsangi bál! Hujahó!
Győztes világ! Vigadó!*

*Áll a farsang! Csörg a szán,
Csörg végig az Aldunán.
Szinte lázzal üldözik,
Hisz a farsang oly rövid.
Bölcs-bohó az, jól teszi,
Aki mohón üldözi.
Megy is vígan! Úgy biz ám!
(Peng a sok szerb guzlicán.)
Kéz a kézbe, rózsa-lánc,
Oláh dudán medce-tánc.
Cseh cepedli, sváb ricsaj,
Itt a farsang! Semmi baj!*

*Farsangi kedv! Rózsa-lánc!
Régi csárdás, merre jársz?
„Haj-tyuhaj!” — Merre vagy?
Zajod: jégbe, könnybe fagy...!
Egész világ hegedül
S te állsz köztük — egyedül.
Mit is tehetsz egyebet?
Könnyeidet pergeted.
Vidám farsang! Karnevál!
Rablóid közt áll a bál...
Rég elnémult „haj” od,
Csak hazádat siratod.*

Szerelem három országon át

— Regény —

Irta: Csermely Gyula

XXXVIII.

— Berenszki! — kiáltott fel Timirjasev Izidor és felnézett, de alighogy feltekintett és megismerte a tisztet, aki a recept-alakú cédulát átadta neki, egy második felkiáltást is hallatott. Ordításnak indult, de dadogássá tagozódott kiáltás lett.

— Ni... Nisopol Cirill... hááát te vagy? — így tört ki a hangok szétforgácsolt zuhataga a szájából. — Nem haltál meg mégsem?! Jaj, mit higgyek?

Hevesen megölelte és ránézett; könnyekben furdott a szeme, hűsleges, szerető könnyekben, a szája meg reszketett, vonaglott.

— Én vagyok, Nisopol Cirill, azaz voltam, — felelte a másik és megölelte, megcsókolta barátját. — Kereslek már mióta s most megtudtam, hogy itt vagy, Izidor.

— De boldog vagyok, hogy nem haltál meg... ha menyasszonyod, Anna, ezt tudná! — zokogott fel Timirjasev Izidor. S mint aki csak félig van eszénél, folytatta: — Jaj, miért nincs itt a közelben a Tisza? Belédobnék egy üveget a folyóba.

— Tán öngyilkos lett Anna? A halálba ment volna miattam?

— Dehogya is lett öngyilkos... ő jól van. Ide nézz, ez Magyarország, barátom. De most magadról beszélj, kérlek... hogy támadtál fel, Cirill; mondd el.

— Nem támadtam fel, barátom, de nem ám, Nisopol Cirill meghalt; aki feltámadt a helyében, az én vagyok: Berenszki Sándor.

— Te... Berenszki? Te volnál Berenszki?

— Én vagyok és maradok is, holtomig. Nisopol Cirill nincs többé. Nisopol Cirill egy jámbor, jó ember volt, aki a légynek sem vétett volna, ha száz évig él is; ezt Szibériába száműzték és eltették a föld alá kétszer is. Nos, kaptak annak helyébe egy kérlelhetetlen Berenszki Sándort, aki őket fogja eltenni a föld alá. A cárt, meg a nagyhercegeket és a Kurov minisztert is, mind, mind.

— Nem ismerek rád, Cirill, — sipította panaszos hangon a gyógyszerész. — Te, Nisopol Cirill, a Bakunin professzor szelídségén táplálkozott lélek?!

— Én, Nisopol Cirill, azaz most már csak Berenszki Sándor, Bakunin professzor egy Krisztus volt s én is majdnem az voltam, még a tobolszki kórházban is. Megbocsátottam nekik mindent; deportáltatásomat bizonytalan időre és elszakítottatásomat volt menyasszonyomtól, Annától...

Itt Timirjasev Izidor közbeszólt:

— Hogy-hogy, te, Nisopol Cirill: volt menyasszonyodnak aposztrófárod Annát?

— Mondtam már, — felelte Cirill, — hogy én nem vagyok Nisopol Cirill; én Berenszki vagyok már jó ideje. Berenszki Sándor pedig megnősült. Így hát Annáról már csak mint volt menyasszonyomról beszélhetek.

Timirjasev hűsleges szeme nedvesen csillogott e szavakra.

— Elfelejtetted, — kérdezte — azt a ragyogó fényfoltját a világnak? Aki maga volt a melegség és a bűbáj, a megtestesült ünnep és édesség?

— Elfelejtettem, — felelte Cirill. — S ahogy ma ismerem magamat, mondhatom: maga Bakunin professzor is csak helyeselné ezt a lépésemet, ha megtudná. Nagyon megváltoztatta a lelkemet Szibéria.

— Anna pedig most is az, aki mindig volt, — sóhajtott fel Timirjasev lágy érzések közt. — De hogy lettél te Nisopolból Berenszki? A jámbor kis orvosból agitátor és fel-forgató?

— A Berenszki nevet persze azoktól kaptam, akik a Nisopol nevet egy koporsó oldalára és egy fejfára iratták csalásból. Nos, megemlegetik még azt a Berenszkit, Nisopol Cirill már nincsen és félesztendő mulva cár sem lesz itt, sem nagyhercegek. De itt leszek én; itt lesz az ő Berenszki Sándoruk, a korlátlan hatalmú diktátor.

Timirsajev Izidor észrevétlenül keresztet vetett magára.

— Említettem, — folytatta Nisopol, — hogy megbocsátottam a gyilkosoknak mindent, a deportálást s a többit; a rettenetes út Szentpétervárról Tobolszkiig téliidőt és az elválásomat Annától a kolpinci csárda mellett... még azt is. A Miatyánk vezetett mindvégig, hogy bocsássunk meg az ellenünk vétkezőknek.

— Oh, a szent Miatyánk! — rebegte a gyógyszerész.

— Tobolszkan eleinte jó dolgom volt. Orvos voltam egy kórházban és úgyszólván szabadon mozogtam. Egy tavaszi napon azután történhetett valami, mert váratlanul és minden ok nélkül elzártak. Cellám, noha kényelmes kis szoba, de mégis csak börtön volt, jól láttam s ott tartottak körülbelül egy héten át; a kórházban és a városban azt mondták, hogy beteg vagyok s hogy a halállal vívodom.

— Egy hét múlva bejón hozzám valami nagy úr. — Állami érdekek kívánják, — így kezdte az én látogatóm jó kedvvel, — hogy ön, doktor Nisopol Cirill, papiros-halállal haljon meg. Hja, ön nem tudja még, nevetett, mi is az: papiroson meghalni? Egy ártatlan gyermekjáték az, mondtam. Nem a teste kerül a halottas szekrénybe, csak a neve kívül a falára és persze, az elhunytak könyvébe is. Önnek pedig, Nisopol Cirill, új nevet adnak, valami szépet, — például Berenszki Sándor, elég szép név lesz, — s ezzel az új névvel továbbküldik egy várossal, Irkutszka, például, ha úgy tetszik. Ott is orvos kell egy kórházban és jó dolga lesz vagy négy hónapig, hatig, azután kegyelmet kap, no nem Nisopol Cirill, hanem Berenszki Sándor kap kegyelmet. És Szentpétervárt kivéve, bár-hová fog mehetni az országban.

— Állami érdekek? — kérdeztem. — Állami érdekek kívánják, hogy a Nisopol név tűnjön el a föld alá?

— Így kaptam a parancsot, barátom és többet bizony igazán nem mondhatok, mert a hátterét az ön ügyének nem ismerem. Egyébként pedig jól tudja, hogy Oroszországban mi mindenre ráfogják, hogy elsőrangú állami érdek.

— De hisz én, doktor Nisopol Cirill egy nulla vagyok, — mondtam szinte nevetve. — Kinek lehet az érdeke, hogy én meghaljak?

— Egy nagy úrnak az érdeke lehet, aki egy még nagyobbat akar ezzel megcsalni.

— Ez nem valószínű, — véltem. — Soha nekem nagy úrral még csak dolgom sem volt; nem is tudhatnak róla a nagy urak, hogy vagyok.

— No, no, fiatal barátom. Nős ön? — kérdezte látogatóm. — És a felesége tán egy csodálatos szép asszony?

— Nem vagyok, — feleltem fojtottan, — de vőlegény vagyok és menyaszonyom csodálatosan szép leány.

— Akkor itt van a dolognak a horga, — mondta az én látogatóm fennhangon... s én, — hallod-e Timirsajev Izidor — én Babjanszkij Tatyánára gondoltam. Ez akarhatott valamit Annával már régebben is.

— Babjanszkij Tatyana grófnő! — kiáltott fel Timirsajev Izidor. — Jó nyomon lehetsz, te Cirill.

— Nos, — folytatta Nisopol Cirill — így lettem én Berenszki Sándorrá, így kerültem én Irkutszka egy kórházba, ott megismerkedtem egy démoni leánnyal, orvosnő volt különben. Kokoscejev Évának hívják; ez ölte meg bennem a szelídlelkű Nisopol Cirillt és vadított el Berenszki Sándorrá.

— Azzal kezdte Kokoscejev Éva, hogy az engem ért

sérelem nem az én ügyem, hanem százmillió elnyomott orozé. Tehát nincs jogom, hogy megbocsássak, — mondta, — hanem kötelességem, hogy küzdjek és pusztítsam el a meglévő világot azért a százmillió ártatlan emberért.

— Én, nem azonnal, de idővel megértettem ezt a démoni teremést, kinek az volt a vezérelve barátom, hogy a sérelem, amit a hatalomtól szenvedünk, sohasem a mi egyéni sérelmünk. Az a korbácsütés, amit egy kozák a hátunkra mér, nem a mi hátunkat éri, de százmillió orosz emberét. Tehát félre a Krisztusokkal, akik megbocsátanak a Golgotha kínjaiért és előre a Sámsonokkal, akik rádöntik a hatalomra a gonoszság pilléreire épült házat. Nos, megértettem azt a démoni leányt és negyedével később lemondtam Bakunin Annáról.

— És elvettem Kokoscejev Évát.

— Képelem, milyen gyönyörű nő lehet, — szolt közbe Timirsajev naivul.

— Az arnyéka sem lehetne Annának. Idősebb is nálam vagy öt évvel. De én lemondtam Bakunin Annáról, mert egy angyal csak nem lehet egy tigrisé. Ezt a professzor könyve is így mondja. Én tigris lettem s egy tigrist vettem el páruul. Nem tehettem másképp.

— Negyedével ezután, nem várva be a hatalom kegyelmét, vándorútra indultam Évával és nemskára ezek, két évvel később pedig már milliók tábora volt mögöttünk. A szó, meg a betű és az emberi jogok igazsága hódított és még az elfogatósomra mozgósított csendőrök is mindenütt a mi híveinkké váltak. S ma már mondhatom, hogy Oroszország az enyém; nem a caré, nem a nagyhercegeké, de az enyém és nemskára leszámolunk s akkor jaj nekik.

Timirsajev Izidor a hidegláz rohamai rázták és a patika csöndjében szinte hallható volt, mint verődnek össze fogai.

— Jaj, Cirill, — kezdte ötször is egymásután, de tovább ennél a két szónál már nem jutott, csak tartotta ujjai között azt a bizonyos receptalakú cédulát.

Végtelenül ijedt figura volt és Nisopol Cirill önkéntelenül is mosolyogni kezdett.

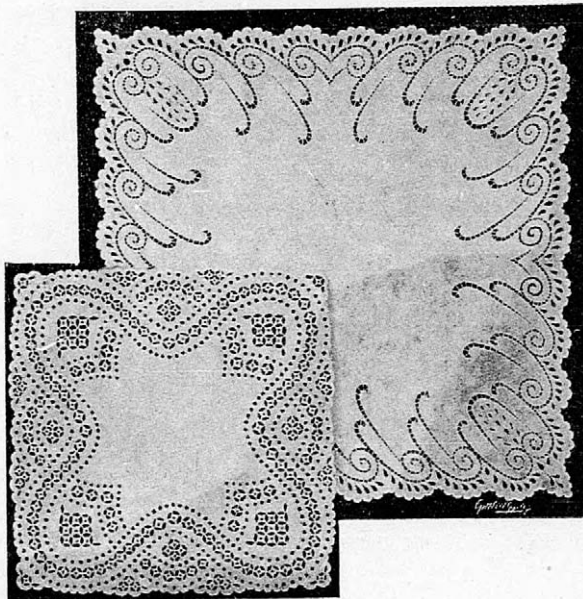
— No, tépd el azt a cédulát, — mondta és vedd úgy, hogy nem szoltam neked egy szót sem. Megcsinálom én Oroszországot nálad nélkül is. Mondjuk, hogy csak látni akartalak, Izidor, no meg, hogy rád bízam ezt a gyűrűt, hogy neki átadd... nos, láttalak és most már megyek is: Isten áldjon meg.

Ezzel megölelte a gyógyszerészt és elment. Timirsajev Izidor pedig rémüldözve visszaesett a székére. Csak nagyokára tért ugy, ahogy magához s akkor is csak a receptalakú cédula volt, no meg amaz aranyba foglalt elefántcsont-jegygyűrű, amely meggyőzte őt arról, hogy nem álmódott. El is égette azon nyomban a cédulát, — hátha megtalálják nála és agyonlövik érte, gondolta — s mikor tüzhálalt halt a veszedelmes kis papiros, így sóhajtott föl csöndesen, nyomottan:

— Drága jó Bakunin Anna! Te mit szólsz hozzá vajjon, ha megtudod, hogy Cirilledből Berenszki Sándor lett?! És Berenszki Sándorból a Kokoscejev Éva asszony férje!

Hát: hat hónappal ezután megtudta Anna; azt ugyan nem, hogy Cirillből Berenszki Sándor lett, mert Timirsajev ezt gyöngédségből nem írta meg; csak azt tudta meg Bakunin Anna, hogy Nisopol Cirill az ő életéből véglegesen eltűnt.

(Folyt. köv.)



Milió szalvétával. Gottlieb-modell.
(Lásd kézimunkarovatot.)

Pereg a film...

Berend Pál rovata

Chaplin nagy tragédiája. Ezerkilencszáztizenötben *Chaplin* már híres ember volt Amerikában, amikor még Európában alig ismerték a nevét. Abban az évben egyszerre eltűnt a művész Hollywoodból, hónapokig távol volt és senki sem tudta, hol töltötte ezt az időt. Most beszélte el egyik barátja, aki akkor elkísérte, hogy *Chaplin* Londonba utazott, a háborús Angliába, Európa lángokban állott, né-



Lya Mara,

az egykori orosz táncosnő, ma ismert berlini filmszínésznő: egyik „kosztümös” szerepében.

pek tragédiájának első felvonása játszódott le és *Charlie Chaplin* is ekkor élte át az ő nagy, megrázó sorscsapását.

Londonban egy egész csomó embert talált, akik valamikor, gyerekkorában barátai voltak. Öreg, vén csavargók, fáradt munkásemberek, akik már csak homályosan emlékeztek az egykori szomorúszemű kisfiúra, de az annál inkább rájuk. Ezekkel a drága, bolondos, törődött figurákkal végigjárta *Chaplin* azokat a helyeket és utakat, amelyekhez gyerekkorából valamilyen emlék fűzte. Lementek a Themséhez, egy nagy, embermagasságú falhoz, amely rövid területen eltakarta a vizet. *Chaplin* megszólalt:

— Hatéves koromban órákig járkáltam ennél a falnál és soha nem sikerült keresztüljutnom rajta. Szerettem volna tudni, hogy mi van mögötte. Most már látom, hogy víz, sötét, szomorú folyó, ugyanolyan, mint amilyen másutt is van. Gyerekkorom egyrészt töltötte be az álmom, hogy mesés, csodás, tündéri dolgok lehetnek a fal mögött. ... Így vagyunk életünk sok illúziójával.

Elérkeztek a St.-Thomas-kórház elé. Éjfél volt. Valahol messze, az emeletek egyikén, lámpa világított, *Chaplin* megállott:

— Látjátok-e azt a fényt és tudjátok-e, hogy mit jelent? Én tudom, én ismerem ezt a kórházat. Itt halt meg az apám. És aznap éjjel az utcán, ezen a helyen állottam és felnéztem és akkor is ilyen fény ömlött az utcára és én tudtam, hogy most az orvosok állanak az apám körül és figyelik a lélegzetvételét, amely alig-alig akart ismétlődni. És másnapra halott volt az apám. És ez a fény most, ott fönt: hasonlót jelent. Valaki itthagyni készül a földet, körülveszik az orvosok és tanácstalanul, lemondóan néznek egymásra. Azután ki fog aludni a lámpa, mert már semmi szükség rá. Az orvosok szobáikba mennek és a halott egyedül marad az ő végtelen, örök hallgatásával és pihenésével.

Továbbmentek, amíg el nem érték a Westminsterhidat, amely alatt, közvetlenül a parton, jó londoni szokás szerint, pár tucat lerongyolt, kiehézett, hajléktalan ember

aludt bódult csöndességben. *Chaplin* a zsebébe nyúlt és halkán, vigyázva, minden alvó ruhái közé tett egy bankjegyet. Hadd csodálkozzanak és örüljenek a szerencsétlenek, ha felébrednek! *Chaplin* annak idején, mikor ő maga is gyakori vendége volt ennek az ingyenszállásnak: nyilván szintén túlradó boldogsággal fogadta volna a sors különös, nagyszerű ajándékát...

A művész most elbucúzott barátjától: egyedül akart maradni. Hogy felkeressen valakit. Egy leányt, akire még emlékezett, akinek megígérte, hogy visszajön érte. Ez a megállapodás akkor történt, mikor huszesztendőskorában Angiából Amerikába vándorolt *Chaplin*, mint földhözragadt, szegény, dilettáns színész. Azután következtek a borzasztó, hosszú évek és a végén ő, *Chaplin* győzött. Ma — ezerkilencszáztizenötben — ünnepelte művész Amerikában. És pár esztendő múlva talán az egész világ a lábai előtt fekszik. Most visszajött tehát, visszajöhetett érte, a fiatal lányért, *Lillie Kelly*ért, a gyermekkor partneréért. Büszkén, öntudattal: hiszen már valaki, sőt több, mint valaki, fogalom: *Charlie Chaplin*.

És *Chaplin* elment a lányhoz és megtudta a szomszédoktól, hogy *Lillie Kelly* egy nappal előbb halt meg. Hosszú, fájdalmas betegség után. Ugyanaz a *Lillie Kelly* volt ez, akinek nővére, *Edith* ünnepelte *Ziegfeld*-görl ma New Yorkban és fivére, *Arthur W. Kelly*, az *United Artists*, a világhírű filmtársaság alelnöke.

Eddig a történet. Talán még hozzátartozik az is, hogy a fivérből és nővérből *Chaplin* csinált „komoly karriert.”

Jó fiú tehát *Charlie Chaplin*. És nyilván nagyon szerencsétlen ember. Filmjeiben elhagyatott, ágrólszakadt fiatalembereket játszik, figurákat, akikkel úgy dobálózik az élet, mint a londoni utcai gyerek, a *cockney*, az egykori *Charlie* — az ő rongylabdájával. Az életben is kicsit ilyen tragikus sorsú férfi ez a *Charlie Chaplin*, aki életéből és fájdalomából kihasított egy nagy-nagy darabot és ezt nekünk ajándékozta, embereknek, mint az ő egészen sajátos, elmélyült, kacagással és sírással teli művészetét.

Douglas Fairbanks junior, a „nagy” *Douglas Fairbanks* fia, a *Metro-Goldwyn-Mayer*-gyárhoz szerződött, hogy apjának nyomdokaiba lépjen. Tudni kell, hogy a huszéves fiatalember nem *Mary Pickford*, *Douglas Fairbanks* mostani feleségének gyermeke, hanem mostohafia. Az „öreg” *Fairbanks* első házasságából származik a fiú és



Garry Cooper,

új név, új arc, új fiatalember: mostanában jött ki első nagy filmjével. A hollywoodi „utánpótlás”, a friss garnitúra egyik legrokonszenvesebb jelensége.

hozzaértők szerint örökölte apja szédületes skálájú tehetségét. Ilyesmí különben elég ritka dolog. Arra már volt eset, hogy közepes színésznek színész-zseni gyermekei születtek, de arra már kevésbé, hogy brilliáns színpadi mű-

vészt ugyanolyan képességű fia, vagy lánya követte volna a színházi sikerek terén. Szóval, a mi történetünk az a bizonyos kivétel...

Film, szerelem, törvényszék. Ez a három szó most nem olyan értelemben kerül egymás mellé, mint gondolni méltóztatik. Vagyis nem filmdarabról beszélünk, amely szerelemmel kezdődik és a törvényszék mondja ki az utolsó szót, pár perccel a világosság, akarom mondani a film befejezése előtt. Most olyan esetről számolunk be, amit az élet produkált, mindennapi szerelmet és egy mindennapi törvényszéki jelenetet, *de az egész történetet átszövi a film romantikája.*

I. felvonás. (Színhely: Berlin, idő: 1928 őszi hónapjai.)

Elza kisasszony, egy tizenhétéves, bájos kislány, derék német polgárok gyermeke, bejut a filmhez. Statisztaszerepeket kap és Max Mack, a kítünő rendező igen tehetségesnek találja a kisasszonyt, sőt megígéri, hogy legközelebb rendezendő filmjében nagyobb, úgynevezett szóló-szerephez juttatja. Mindössze egy estélyi ruhát és egy lovaglókostümöt kell Elzának beszereznie, ezeket kívánja majd szerepe.

Pénze nincs a kislánynak, viszont odahaza senkinek sem szabad tudnia, hogy valami köze van a filmhez. Elpanaszolja az ügyet egy Hans keresztnevű fiatalembernek, egy huszéves gyermeknek, aki hosszabb idő óta reménytelenül szerelmes Elzába. És ez a gyermek két nappal a felvételek megkezdése előtt átnyújt a kislánynak egy dobozt, amelynek gyönyörű galambszürke lovaglórúha és egy fekete, estélyi selyemkosztüm a tartalma. Elza boldogságtól túlaradó szívvel omlik Hans nyakába. Hosszú, ötperces csók. A szívekben öröm és vigasság.

II. felvonás. (Színhely: egy berlini premiérmozi, idő: 1928 december hava. Halkan szemez a hó.)

Olga Csehova, az ünnepest filmszínésznő, megnézi Max Mack legújabb filmjét. Este nyolctól-tízíg. Minden nagyszerű, a szereplők elsőrendűek, a cselekmény érdekes, a kísérőzene — bocsánat — andalító és Olga Csehova mámoros önfeledtséggel szopogtatja a negyedkilő csokoládédrazsét, amelyet közvetlenül a mozi előtt vásárolt magának.



Constance Talmadge-nek

legszebb alakja van a filmvárosban. Ezt állítja róla filmgyára sajtófőnöke. Bevalljuk, hogy ha mi volnánk a sajtófőnökök és a szép Constance közelében lehetnénk: ugyanezt hangoztatnánk, nem csupán őszinte meggyőződésből, hanem férfii lelkesedésből is.

Az ünnepest filmsztár egyszerre felsikolt. A vásznon egy fiatal lány mozog igen egyszerű, lovaglókostümben, amely ruhára Olga Csehova fáfolhatatlanul ráismer. Az ő eredeti tervei szerint készült Londonban ez a kosztüm és pár hónappal ezelőtt eltűnt a filmgyár épületében lévő öltözőből.

Gyanuja még bizonyosabbá válik, mikor az utolsó felvonásban, a „nagyherceg estélyén“ az előbbi kislány olyan fekete-selyem béli belépőben jelenik meg, amelyet Olga Csehova szintén már régebben keresett garderobejában és eddig eredménytelenül. Az ünnepest filmsztár felháborodásában eldobja a még megmaradt kismennyiségű drabsét, nyolcvanlőeres autójával hazarohan, felhívja a rendőrfőnöksé-



Mary Brian

sokáig csak „partner“ volt. Chaplin, Harold Lloyd, Raymond Griffith társa a filmen. Szóval az „üde jelenség“, aki arra jó, hogy kellemes benyomást keltsen, de ne „rontsa“ a férfisztár alakítását. A kegyes Mary azonban oly jól játszott, hogy megfosztották partneri tisztétől — és sztárrá léptették elő.

get, ahonnét sürgősen kiküldenek egy jólöltözött detektívot, aki a jegyzőkönyv felvétele után autogrammot kér kislánya számára Olga Csehovától. Látnivaló mindebből, hogy Elza és Hans fölött „sötét fellegek gyülekeznek.“ Kívánjunk nekik minden jót a közelgő botrány alkalmából. Reméljük, hogy a bíróság tekintetbe veszi a nagy szerelmet, stb.

III. felvonás. (A berlin-moabiti büntetőbíróság kisebbik termében játszódik, 1929 január havában. Rengeveg érdeklődő, főleg a film világából. Ötven ujságíró, akik feszült figyelemmel és izgalmas munkára felkészült ceruzákkal várják a kislány és a nagy sztár összecsapását. A bíró csendet kér, a tárgyalás megkezdődik.)

Ünnepest Filmesillagot vallomásra szólítják és Ünnepest Filmesillag vádol is. Hogy saját kreációjáról van szó és a londoni szabómester munkájáról és a felfeszített öltözőről, amelyről azonban kénytelen beismerni: semmi nem hiányzik a két ruhán kívül. Ékszer, drága fehérnemű: minden a helyén maradt. Ünnepest Sztár gúnyos mosollyal nézi a vádlottak padján ülő síró kislányt. Apa, anya vallanak. Sejtelmük sem volt, hogy lányuk filmezik. Anya büszke, apa káromkodik és bosszút esküszik. Bíró mérsékletre int. Következik Max Mack, a rendező, aki kijelenti, hogy Elza nagyon tehetséges, nagy jövő előtt áll. Kislány arca felderül, bíró mosolyog, apa megnyugszik, anya örömkönnyeget sír, Körülrajongott Csillag sápadtan, idegesen hallgat. Bíró kislány felé fordulva megszólal: hát hogyan büntesem magát? Kislány zokogni kezd újból, mire padsorokból érces fűhang: pardon, ő ártatlan, a bűnös én vagyok, én loptam, én ajándékoztam a ruhákat Elzának, aki semmiről sem tudott. Mindenki felfigyel, Hans, a fiatalember elől és színes szavakkal eseteli a történetet. Hogy éjszaka, lopva, mint egy indián-főnök ellenséges vigvámonkat: így közelítette meg az öltözőt, miközben lassóját háromszor megforgatta a levegőben... Szóval, édes gyerek-romantika, midenki a rekeszizmát fogja nevéttében, csak a bíró marad szigorú: hiába, lopás, az lopás, törvény törvény

Kézimunka

Rovatvezető: *Gottlieb Gyula iparművész, kézimunkaspecialista, Budapest, IV., Petőfi Sándor-utca 17. Telefon: Aut. 811-26.*



marad. A büntetésnek nem szabad késlekedni. Csak egy baj van: kisleány nem enged, azt állítja, hogy ő követte el a bűnt, Hans ártatlan. Mindketten piros arccal állítják igazukat. Bíró tanácstalan, tárgyalóterem izgatottan tombol, míg Nagynevű Csillag végre megemberli magát: kijelenti, hogy nem kíván büntetést, feljelentést visszavonja. Bíró fellélegzik, hogy ilyen könnyen szabadult a fogas kérdés megoldása elől: befejezettnek nyilvánítja az ügyet. Hans és Elza nyílt színen egymás karjaiba borulnak. Bíró felszólítást intéz hozzájuk, hogy családi jeleneiket lehetőleg odakint intézzék. Tárgyalóterem éljenez, mindenki elégedetten távozik, még Divatos Filmprimadonna is, akinek, — mint láttuk, — kissé kihavadt „emberi” szíve fellángolt és megennyhült egy pillanatra... *Happy end* tehát, azaz a szerelmesek végén megkapják egymást, sőt megindul egy gyönyörű filmkarrier... Többet egy amerikai vígjátéktól sem szabad kívánni.

Utójáték, azaz a cikkírő megjegyzése.

Bevallom, hogy magam sem vagyok tisztában azzal, hogy *ki a bűnös*. Az első felvonásban csak a dolog leegyszerűsítésére írtam, hogy Hans vitte a ruhákat tartalmazó dobozt Elzának. Hogy így van-e ez, nincs módomban ellenőrizni, hiszen ezt csak a két gyermek tudhatja, akik nyilván óvakodni fognak az őszinte vallomástól. Tekintve a nagy-nagy szerelmet, amelynek kapcsán mindegyikük egyesüvéül akarja a dolgot vállalni és a tényt, hogy az öltözöben a szükséges két ruhán kívül minden a helyén maradt: *nem tartom az egész ügyet olyanoknak, amelyet a komoly bűnügyek közé lehetne sorozni.*

Ritka születésnap ajándék. *Lilian Harvey* elkészült új filmjével, amelynek címe: *A múlt az asszony életében*. A darabot a berlini *Ufa* gyártotta. Hetekkel ezelőtt esedékes volt már a premiér, mégis elhalasztották és kitűzték február hetedikére, *Lilian Harvey*, a bájos angol-német filmszínésznő születésnapjára. A kedves ötletnek nagy sikere volt: a film rendkívül tetszett a közönségnek és huszszor hívták a függöny elé *Lilian Harveyt*, aki ezt a nagy ünneplést legszebb születésnap ajándékának tekintette. Magyarazatul megjegyezzük, hogy a Németországban gyártott filmek berlini bemutatóin mindig jelen vannak a színészek is, akik ugyanúgy fogadják a közönség tapsait, vagy hívős hallgatását, mint kollégáik az „igazi” színházból.

<i>Vitrázs richelieu-kivitelben, grenadin-raffolásal, 50/85 cm. nagyságban, előrajzolva francia tusszorra, hozzávaló grenadin-huzásokkal együtt, párja</i>	18.— P
Hozott anyagra előrajzolva, párja	2.40 „
Teljesen készen, párja	85.— „
Szurt sablonja	2.50 „
<i>Egyszerű vitrázs angol-madeira és madeirahímzéssel 50/85 cm. nagyságban tusszorra előrajzolva, párja</i>	10.— „
Hozott anyagra előrajzolva, párja	1.60 „
Teljesen készen, párja	38.— „
Szurt sablonja	1.50 „
<i>Két darab miliő I. Angol-madeira és madeirakivitelben 90/90 cm. nagyságban, finom lenvászorra előrajzolva</i>	8.50 „
Finom lenbatsztra előrajzolva	12.— „
Finom batisztra rajzolva	4.— „
Hozott anyagra előrajzolva	1.20 „
Hímzési munkadíj, pamuttal együtt	26.— „
Szurt sablonja	2.— „
<i>II. Tiszta madeira-miliő 80/80 cm. nagyságban, finom lenvászorra előrajzolva</i>	7.— „
Finom batisztra előrajzolva	3.20 „
Teljesen készen lenvászorra	30.— „
Teljesen készen batisztra	26.— „
Hozott anyagra előrajzolva	1.20 „
Szurt sablonja	2.— „
<i>Két darab előke száröltéssel, iskolásgyermek részére alkalmas munka. Siffon-batisztra előrajzolva darabja</i>	—50 „
Szurt sablonja	—60 „
<i>Különleges ágyhuzat külső elálló széllel és belső mintával, elsőrendű tiszta lenvászorból: 2 párna, 1 kapric, 1 paplanlepedő (olasz áthajtóval), varrva és előrajzolva</i>	90.— „
Teljesen készen, tisztítva és monogrammozva	180.— „
Hozott anyagra előrajzolva darabonként	1.20 „
Szurt sablonja	1.20 „
<i>Zsúrkészlet 90/90 cm. nagyságban, hozzávaló 6 darab 25/25 cm. nagyságú szalvétákkal, fehér vagy színes lenbatsztrából, előrajzolva: 1 terítő, 6 szalvétával</i>	20.— „
Teljesen készen, a fecskék természetes színezéssel hímézve	48.— „
Szurt sablonja	2.— „
Hozott anyagra előrajzolva	3.— „



Budapest 72, postafiók 46

KÉRJEN ÁRJEGYZÉKET
ÉS RENDELŐLAPOT!

Társaságból



Halló!... Maga az, Nagyságos Asszonyom?... Csókolom a kezeit. Hogy mulat ezen a farsangon és mit csinálnak a kislányok?... Szóval mindnyájan kitünően érzik magukat és sokat báloznak. Nagyszerű. Erre való tekintettel sürgősen elmondok két báli tréfát, amelyeknek nagy előnyük, hogy szóról-szóra megtörténtek.

Két ismert budapesti művészember vitatkozik egyik álarcosbálon:

— Kétségbe vagyok esve. Nézd meg ezt a gyönyörű fekete nőt, lenge szicíliai kosztümjében. Másfél órája udvarolok neki és könyörgök egyetlen csókjáért. Hiába minden, nem akar meghallgatni.

— Ez csak azt bizonyítja, hogy nem értesz az asszonyokhoz. Fogadjunk két üveg pezsgőbe, hogy félperc alatt elérem azt, ami neked órákon át nem sikerült.

— Kérlek, ha veszíteni akarsz: tessék. Tartom a fogadást.

Pillanatnyi szünet. Az úr, aki félpercen belül kíván hódítani: odaszól a szicíliai asszonynak, aki eddig csöndesen hallgatta a beszélgetést:

— Szép hügám, gyere csak ide és adj hamar egy csókot!...

Mire a karcsu, ringó járásu fiatal nő megindul és a férfi nyakába borúl. A másik, a vesztes elképedve és fájó szívvel nézi a jelenetet:

— Hej, ilyenek a nők. Szeszélyesek, kiszámíthatatlanok.

... És csak később tudta meg, amit mi most, mindjárt elárulunk: hogy a nyertes férfi és a szicíliai asszony — férj és feleség voltak.

A másik történetet egyik nagy jelmezestélyen játszódik le. Egyik mulatni szerető, idősebb orvosprofesszorunk kitünően érzi magát, pláne mikor feléje közeledik egy bájos fiatal leány és átöleli, megcsókolja. A következő percben eltűnik a kisasszony. A professor derűs szívvel kérdi a körülállókat:

— Ki volt ez az édes teremtés?

— Az ismert B... szobrász, aki híres tréfacsináló és jelmezestélyeken mindig női kosztümben jelenik meg, — felelik a többiek falengető nevetéssel.

A professor szomorúan sétál tovább és egyik fiatalabb kollégájának meséli el felsülését, aki kijelenti, hogy vele soha nem történhetnék meg ilyesmi. Ebben a pillanatban megjelenik a *közismert és ünnepezt szöke operett-primadonna*. A társaságból mindkét orvost jól ismeri és feléjük fordul:

— Farsang éjszakája — és az urak ilyen komolyan tárgyalgatnak?!...

Mire az ifjú orvos az álarcos szépség felé:

— Kedves művész úr, hordja el magát, de sürgősen. Ön B... szobrász, akinek, nézetem szerint izlésesebb ötletei is lehetnének...!

Halló, Nagyságos Asszonyom!... Most lediktálom a báli naptárt. Legyen olyan kedves és jegyezze. Február 10-én: „Pátria“-jelmezbál (Vigadó), Pénzügyi Tisztviselők Sportegyesületének bálja (Budai Vigadó). 11-én: „Bethlen Gábor-Kör“ bálja (Hungária szálló), a „Vöröskereszt“ jelmezbálja (Gellért szálló), Háromszéki jelmez-est (Móve helyiségei). 12-én: Bolond-est (Vigadó), M. E. C. evezős jelmezbálja (Hungária szálló), „Zrínyi Bajtársi Egyesület“ bálja (Budai Vigadó), Kansz sportegyesületének bálja (Vasuti és hajózási klub). 16-án: Királyi Ügyesség estélye (Hungária szálló), Budapesti ének- és zenekarok egyesített bálja (Vasuti és hajózási klub).

Különösen felhívom Nagyságos Asszony figyelmét a „Pátria“-bálra, amelyen Nagymagyarország valamennyi vármegyéjéből és nagyobb városaiból származó fiatal lányok hatalmas színpadi jelenetben személyesítik meg Magyarországot T. Mátray Erzsi, a Nemzeti Színház művésznőjének főszereplésével.

Január 19-én tartották meg a budapesti I. és II. honvédezek egyetemi és főiskolai hallgatói hagyományos, szenzációsan sikerült báljukat a Gellért-szálló termeiben. A régi, felejthetetlen „önkéntesbálokra“ emlékeztetett ez a táncestély a maga válogatott, előkelő publikumával és derűs jókedvtől fűtött, mégis tartózkodó, diszkrét hangulatával. Jelen voltak többek között: Ferenjits Ottó altábornagy a honvédség főparancsnoka képvisletében, vitéz Kárpáthy Kamilló altábornagy, dr. Szily Kálmán: a műegyetem rektora, kistoronyi Denk Gusztáv tábornok, dr. Hutyra Kálmán: az Állatorvosi Főiskola rektora, Schnetzer Kálmán ezredes, Reinl József ezredes feleségével és kisleányával, valamint a budapesti egyetem és főiskolák dékánjai. A tánc a 21., 22., 23. az *önkéntes legelső a világon...* című csárdással kezdődött. — A kora hajnali órákig maradt együtt az illusztris társaság.

A salgótarjáni Róm. Kath. Olvasókör február 1-én tartotta meg szépen sikerült műsoros táncestélyét. Kitünőnevű fővárosi művészek és írók szerepeltek a program során.

Halló, Nagyságos Asszonyom, most közbevetőleg, hogy el ne fáradjon, elmondok egy amerikai, tipikus „szárazhumorú“ viccet:

Éjszaka kettőkor egy hálóingos, izgatott úr csöngeti föl a háziurat:

— Kedves uram, könyörgöm, avatkozzék bele az ügybe. A negyvenedik emeleten félórája veszekszik egy házaspár. a szomszédok nem tudnak aludni, az asszony hangja tíz emeletet mozgósított.

— Szegény ember. Ön nyilván egyike a szomszédoknak...?

KÖHÖGÉS ELLEN

RÉTHY-FÉLE

PEMETEFŰ CUKORKA

— Nem, kérem szépen, én — sajnos, — a férj vagyok...

Halló, — még ne szakítson félbe kedves Automata Sári, — e heti hireinket kell most leadnom. Február másodikán tartotta meg kitünő laptársunk, a „Borsszem Jankó” ezidei tréfás estjét a Zeneakadémia nagytermében. Molnár Jenő, lapunk főmunkatársa, aki egyuttal a „Borsszem Jankó” főszerkesztője: állott élén a legkiválóbb pesti művészekből és írókiból rekrutálódó előadó-gárdának. A nagyszerűen sikerült est zsúfolt ház előtt folyt le. — Hes Ferenc a kedves, fiatal és végtelenül tehetséges humorista, lapunk munkatársa két humoros karcolatot olvas fel legközelebb a rádióban a „Rádió költészete” és a „Divat irodalma” címmel.

...Ne aggódjék, Nagyságos Asszonyom, eljegyzési- és házassági jelentésekben sincs hiány. Lapunk előfizetői és olvasói gondoskodnak ilyen irányban is rólunk: Balogh Brigitta és Lugossy Lajos (Kőbánya) jegyesek. Sulzer Margitka és Fényes Rezső (Budapest) házasságot kötöttek.

Utolsó számaink egyikében megemlékeztünk Thomán zeneakadémiai tanár és zongoraművész január 25-re tervezett növendékhangversenyéről. A mesteriskola koncertje a legteljesebb siker jegyében folyt le. Feltűnést keltett Cservenyák Éva briliánsul játszott Liszt-és Schubert-számaival és figyelemreméltót produkáltak: Hajdu Mihály, Szmracsányi Magda, Takács Menyhért. Sok szerencsét kívánunk a fiatal művészeknek.

Szemző Aglaé kedves előfizetőnk San-Remóból üdvözlő bennünket és beszámol az olasz fürdőhely kezdődő, egyre erősbödő szezonjáról. Angol és spanyol királyi hercegnők sétálgatnak a tavaszian friss, levegős tengerparton és a magyar polgári társaságot is többen képviselik.

Be kell számolnunk előfizető-táborunkban beállott fájdalmas veszteségről is. Özv. Latzó Alajosné, szül. Trencsányi Mária és Láng Józsefné, szül. Ströcker Margit Budapesten, valamint ifj. Mező Lajos Nyírbátorban, január havában elhunytak. Együttérzünk a megpróbáltatott családokkal.

Halló!... Ne felejtsük meg, Nagyságos Asszonyom, Vilmos császár hetvenedik születésnapjáról sem, amelyet sorozatos bankettek kísérték Doornban, de akár csak nálunk a nagyobb estélyeken — sorozatos sértődések is. Az uralkodó mindenestre haladt a korrallal, mert külön sajtófőnököt állított be az ünnepek folyamára, akinek az volt a kötelessége, hogy a szemfüles riporterek előtt — minél többet elhallgasson. Mégis kiszivárgott, hogy az ex-császár elkeseredve jelentette ki:

— Nem változtak az emberek. Második feleségem nem akar fiaimmal ugyanazon asztalnál ülni és fiaim viszont nem akarják feleségemben a császárnét elismerni. Hiába minden, hiába szerencsétlenség, trónvesztés, az udvar emberei nem tanulnak, fontosabb nekik, hogy ki ül az uralkodó jobboldalán és ki a balján, — mint az, hogy komolyan dolgozzanak a császárság visszaállításán.

Amiből, Nagyságos Asszonyom, az is látszik, hogy a császár sokat tanult a múltból és már nem az az egyoldaluan beállított, szűk látókörű ember, mint ahogyan néha leírni szokták.

És most végül, hogy a szokáshoz ragaszkodjunk, a befejező vicerről sem felejtsük meg:

Két úr sétál az utcán, találkoznak a népszerű bankárházaspárral. Az egyik úr ismeri őket, mélyen megemeli kalapját, kísérője ugyanezt teszi.

Ez az utóbbi, aki eddig csak hallomásból sejtette a házaspár létezését, elragadtatva jegyzi meg:

— Hű, de szép felesége van ennek a vén fiúnak.

A másik állat von:

— Hát Istenem: szépnek szép, de hogy hű? Ezt igazán nem lehetne állítani.

A legközelebbi beszélgetésig: kezeit csókolom...

Mit főztek?

Február 11. Hétfő: Húsleves tüdőtáskákkal, velőcsont, főtt hús uborkamártással, rizskörítés, hájas kifli. — **Vacsora:** Töltött bárány, uborkasaláta, sajt, gyümölcs.

Február 12. Kedd: Borsóleves piritott zsemlyével, borjuszelet tejfelesen, burgonyakrökett-körítés, mákosrítés. — **Vacsora:** Vadsertés ribizke befőttel, sajt, sültgesztenye, gyümölcs.

Február 13. Szerda: Májpiréleves, metélt majoránással, hússal, gyümölcs. — **Vacsora:** Csirkebecsinált zsírban-sült apró sósfánkkal, gyümölcs.

Február 14. Csütörtök: Gombaleves, székelygulyás,ogyorófelfújt csokoládékrémrel. — **Vacsora:** Sertés-kocsonya ecetes tormával, sajt, vegyes befőtt, aprósütemények.

Február 15. Péntek: Halikra-leves, kirántott hal, vegyes saláta, túrós gombóc. — **Vacsora:** Burgonya héjában vajjal, tojásomlett reszelt sajttal, vegyes gyümölcs.

Február 16. Szombat: Paradicsomleves, friss hurka, kolbász sütve, babfőzelék, almáspite. — **Vacsora:** Csirkepörkölt tarhonyával, gyümölcs.

Február 17. Vasárnap: Pulykaaprólék-leves, rizs zöld-borsóval, velővel, pulykapecsenye, sült burgonya, ecetes paprika káposztával töltve, csokoládétorta tejszinhabbal. — **Vacsora:** Hideg hús, francia saláta, vegyes gyümölcs.

Február 18. Hétfő: Ragout-leves, savanyu felsálszelet makaróni körítéssel, töpörtyüs pogácsa. — **Vacsora:** Debreceni tormával, sajt, gyümölcs.

Február 19. Kedd: Húsleves eresztett tésztával, főtt hús, piritott dara, céklamártás, fánk. — **Vacsora:** Kirántott bárány welszi salátával, vegyes gyümölcs.

Február 20. Szerda: Karfiol-leves, párolt libamell, kalarábefőzelék, gesztenyepüré. — **Vacsora:** Meleg csülök tormával, sült gesztenye, banán.

Egyszerű étlap

Február 11. Hétfő: Húsleves eresztett tésztával, főtt hús rizskörítéssel és uborkamártással. — **Vacsora:** Meleg csülök tormával, alma.

Február 12. Kedd: Borsóleves piritott zsemlyével, töltött borjumell, kalarábefőzelék. — **Vacsora:** Sertés-kocsonya ecetes tormával, gyümölcs.

Február 13. Szerda: Májpiréleves, burgonyametélt. — **Vacsora:** Friss hurka, kolbász, burgonyapüré, ecetes uborka, gyümölcs.

Február 14. Csütörtök: Gombaleves, székely gulyás. — **Vacsora:** Tea piritós kenyérrel, gyümölcs.

Február 15. Péntek: Halikra-leves, túrós gombóc. — **Vacsora:** Apróhal sütve burgonyasalátával, gyümölcs.

Február 16. Szombat: Paradicsomleves, babfőzelék füstölt oldalassal. — **Vacsora:** Kávé, vajaskenyér, gyümölcs.

Február 17. Vasárnap: Csirkeaprólék-leves sült borsókákkal, csirkepörkölt tarhonyával, gesztenyepüré. — **Vacsora:** Tea, disznófej-sajt, császárhús, szárazkolbász, vegyes befőtt.

Február 18. Hétfő: Burgonyaleves, savanyu tüdő zsemlyegombóccal. — **Vacsora:** Debreceni tormával, alma.

Február 19. Kedd: Húsleves eresztett tésztával, főtt hús, piritott dara, céklamártás. — **Vacsora:** Tea, eszécsi szalonna, sült gesztenye, gyümölcs.

Február 20. Szerda: Gulyásleves, káposztás kocka. — **Vacsora:** Kirántott sertés-szelet, röszvelt burgonya, paprika-saláta, alma.

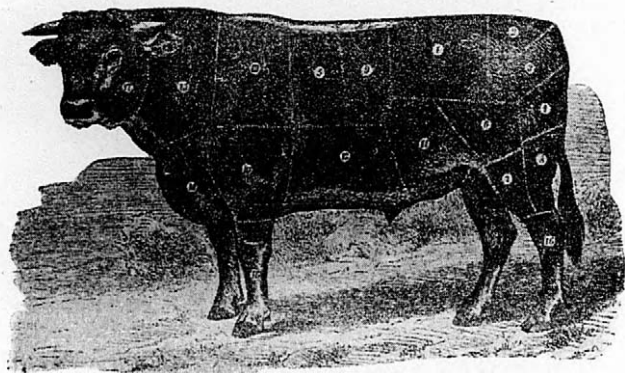
Háztartás

Gombapüré - leves. Négy szép nagy gombát megfőzünk, hus- és csontlében puhára főzzük, mozsárban összetörjük és szitán átnyomjuk. Egy lábosban két deka vajban megpirítunk késhégyeni finomra vágott petrezselyem-zöldet, az áttört gombát hozzáadjuk, valamint egy egész eldörzsölt tojást, három kanál tejfölt és annyi huslevest, amennyiben a gomba főtt: hogy kellő híg legyen.

Finom ragout kagylóban. (Előétel.) Ha van főtt, vagy sült husmaradékunk, ebből, ha nincs, borjuvescsből készítjük a pikáns ragout-t. 10 deka vajat megforrósítunk és egy kanálnyi lisztet megfuttatunk benne, egy kis fej hagymát reszelve, 6 darab finomra aprított szardellát, 1 deci húslevet, 1 deci jó bort, fél citrom levét adunk hozzá és simára megfőzzük. Ha vesésből készítjük, azt előbb sósvízben puhára főzzük és vékony szeletekre vágjuk, vagy ha husmaradékból, akkor ezt vágjuk apró kockákra és a már kész mártásba keverjük. Két tojássárgáját egy kávéskanálnyi liszttel elhabarunk és ezt is a tömeghez adjuk. Kagylókba öntjük, felül kis vajdarabokat teszünk, finomra szitált zsemlyemorzsával meghintjük és körülbelül félóraig szép sárgára megsütjük.

Pulyka szarvasgombával. Négy-öt szarvasgombát megtisztítunk, a héját és egy-két kisebbet finomra vágunk, a többit szeletekre szeljük fel. Tizennégy deka fehér szalonnát finomra vágunk és a gombával együtt lábosba tesszük, adunk bele pár szem finomra tört borsot, egy fél babérlevelet, fűszert és negyedóraig pároljuk, azután hidegre tesszük. A megtisztított pulykát megtöltjük a szarvasgombával és egy-két napig hideg helyen tartjuk, hogy a gomba íze a pulykát átjárja. Azután besózzuk, szalonnaszeletekkel átkötjük, megfelelő edénybe helyezük és néha kis vizet aláöntve és gyakran öntözve, szép pirosra megsütjük.

Olasz borjúhús. A szükséges mennyiségű borjucombót szeletekre vágjuk, a szeleteket egyforma nagyságra kiverjük, szalonnával megtüzdeldjük, megsózzuk, grizes lisztbe mártjuk és forró zsírban kisütjük. A zsírt leöntve, tejfellel, finom petrezselyemzöldjével mártást készítünk és a húst belerakjuk. Jó vajastésztát készítünk, kisujnyi vastagra kinyújtjuk és olyan formát sütünk belőle, amilyen



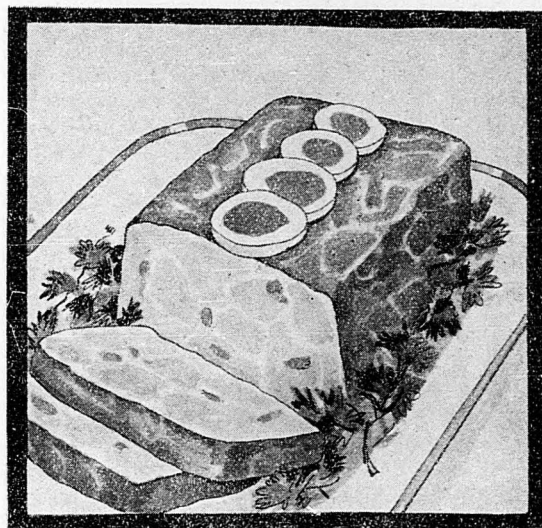
A marhahús

1. Vesepecsenye. 2. Fark-remek. 3. Farhús. 4. Hátsó combhús. 5. Előborda.
6. Felső lágyék. 7. Lágyék. 8. Lábikra. 9. Közép-borda. 10. Vállhús. 11. Szárnyék.
12. Lapocka. 13. Szegyhús. 14. Lebernyeg. 15. Nyak. 16. Láb. 17. Pofahús.

az a tál, amelyre a húst tálalni akarjuk. Leghelyesebb a tálat a tésztára rátenni és úgy vágni ki a tál nagyságát, a szélére körül a tésztából koszorut tenni, tojássárgájával megkenni és forró sütőben megsütni. Jó kemény tojássós-tésztát gyurunk, kinyújtjuk, mint a metéltet, finom hajszálvékonyra felvágjuk, forró sósvízben kifőzzük, lezsírozuk, reszelt parmezánajttal behintjük és összekeverjük. A tálra helyezük először a borjúhúst a levélvel, a tetejére egy citrom levét öntjük, utána rátesszük a sajtos-tésztát, utóljára beborítjuk a vajastésztával és forrón tálaljuk. Gombamártást adunk hozzá.

Paprikás bárány. A fiatal bárány elejéből veszünk, nagyobb darabokra felvágjuk és úgy készítjük el, mint a tejföls parikáscsirkét, tejfelt azonban nem adunk hozzá. Ha puhára főtt, két deci tarhonyát főzünk bele.

Töltött bélszintekeres. A szépen megtisztított marhabélszint ujjnyi szeletekre vágjuk, jól kiverjük, minden szeletet megsózzunk, borsozunk, a közepébe egy darab ujjnyi hosszú, frissen füstölt sertéskolbászt helyezünk. A szeletekkel a kolbászt begöngyöljük és cérnával átkötjük, hogy szét ne essen. Zománcozott vaslábosban, zsírban, fedő alatt pároljuk puhára és ha megpuhult, zsírára süssük el. Tálalás előtt finomra vágott fokhagymát adunk bele. Zsírban pirosra sült burgonyával és tükörtőjással tálaljuk.



Libamáj aszpikban, tojással díszítve.

Libamájás szeletek teához. Tizenhat deka liszt, 8 deka vaj, 1 tojássárgája, 2 kanál rum, kevés só és annyi tejföl kell hozzá, hogy gyöngye tészta legyen. Ha jól eldolgoztuk, rásodorjuk valami pléhre késhégyeni vastagon és hirtelen megsütjük. Azután egy sült libamájat szitán áttörünk, két deci tejszínhabot hozzákeverünk, adunk bele sőt, törött borsot, egy csipetnyi pástétomport. Ha a tészta kihült, ezen keveréket rákenjük az egyik felére, a másikat ráborítjuk és tetszésszerinti darabokra vágjuk. Villásreggelihez is adhatjuk.

Vadsertés ízzel. A vadsertést pár napig pácban tartjuk. Azután felerészben vörös bor, felerészben huslé, francia hagyma, kakukfű, bors hozzáadásával elkészítjük. Szép szeletekre vágjuk és körítés nélkül tálaljuk. Kristályesészekben adunk mellé csipkelekvárt és vörös, fekete áfonyát.

Vegyes-saláta. Négy egész tojást négy evőkanál cukorral habosra kavарunk. Teszünk bele négy evőkanál ecetet, ugyanannyi tejfelt és habverővel folyton verve, forró vízzel telt edényben felforraljuk. Ha kissé lehült, 5 deka vajat adunk hozzá. Külön négy kávéskanál mustárt két evőkanál tejfellel összekeverünk és hozzáadjuk a többihez. Ezalatt egy tálba rakunk négy főtt, tisztított, karikára vágott burgonyát, négy karikára vágott keménytojást, négy karikára vágott vizesuborkát, egy apróra vágott Ostsee-heringet, pár szem kaprit, erre öntjük a megfőtt tartármártást, vigyázva összekeverjük, hogy össze ne törjön.

Receptek

Párizsi torta. Tíz deka vajat, 10 deka porcukrot 6 tojássárgájával habosra keverünk. Adunk bele 5 deka darált mandulát, 3 kanál lisztet, félcitrom reszelt héját, 6 tojás kemény habját. Közepes tűznél sütjük, kettévágjuk, ízzel, vagy bármilyen tortakrémmel töltjük.

Tomka Lia, Békéscsaba.

Medvetalp: 35 deka liszt, 22 deka cukor, 15 deka finomra darált héjas mandula, 28 deka vaj, citromhéj, egy kávéskanál fahéj, egy késhegynyi szegfűszeg. Az egészet összegyurjuk, a medvetalp-formákat kibéleljük és megsütjük.

Bányay Emilné, Szolnok.

Férfiszeszély. Három egész tojás, 20 deka cukor, 20 deka liszt, negyed deci rum, 2 deka zsír, egy közepes nagyságú narancsnak a héja reszelve, háromnegyed csomag sütőpor: mindezeket egy tálban 20 percig fakanállal jól elkeverjük, azután hozzáadunk 15 deka darált diót, két és fél deciliter hideg tejet. Ha jól elkevertük, egy kikenet tepsibe öntjük, tetejét darabos cukorral és dióval behintjük, lassu tűznél pirosra sütjük, ha kihült, tetszés szerint felvágjuk.

Nagy Gusztávné, Rákospalota.

Tejben főtt piskóta. Hat tojássárgáját hat tetéztakanál porcukorral habosra kavarnak, 6 kanál lisztet 6 tojás habjával elkeverünk. Másfél liter tejet forrni teszünk darabka vaniliával és a piskótatésztát evőkanállal belezsagatjuk és éppen úgy főzzük, mint a madártej habját, azután szitára szedjük. Tűzálló tálat vajjal kikenünk, a galuskákat szép sorjában berakjuk, minden sort vajjal meglocsolunk és darált dióval behintünk. Öt percre forró sütőbe tesszük pirulni. Azonnal találjuk.

Komoróczy Alajosné, Hodász.



Eljegyzési torta.

Zsír-percec. Két tojást egészben, négynek a sárgáját, egy kanál porcukrot, egy kanál friss vaját, vagy libazsír, két kanál borvizet és kevés sód eldolgozunk annyi liszttel, hogy rendes keménységű gyurt tésztát kapjunk. Kisujjnyi vastagra kinyújtjuk és pereceket zsagatunk belőle. Só nélküli forró vízben egyszerre öt-hat darabot kifőzünk és ha a víz felszínére vetődnek, kiszedjük, tiszta ruhára helyezzük szikkadni. Kenetlen tepsibe rakjuk és sárgára sütjük. Teához, kávéhoz, csokoládéhoz is igen jó.

Eck Antalné, Dég.

Kugler. Tíz deka mogyorót a sütőben megszáritunk, majd ruha között héját ledörzsöljük. 10 deka porcukorból grillaszt készítünk, a mogyorót beletesszük, barnára megpirítjuk és cukrozott deszkára kiöntjük. Míg kihül, elkészítjük a krémet. Tíz deka vaját felolvasztunk, 2 tojássárgáját 10 deka cukorral jól elkeverünk, a vajhoz adjuk s az egészet picit még főzzük. A kihült grillaszt mozsárban finomra törjük, hozzáadjuk a krémhez és kissé együtt főzzük. Egy nagy karlsbadi ostyára kenjük, egy másik lapot ráteszünk, rányomkodjuk és apró szeletekre vágjuk.

Eck Antalné, Dég.

Berlini fánk. Öt deka, kályhában jól megmelegített mogyorót vagy mandulát kendővel letisztítunk, mozsárban finomra törjük és három és fél deka liszttel összekeverjük. Ezután 4 tojásból és 10 deka cukorból sűrű habot verünk és a mogyorót egy kis citromlével, főzőkanállal a habba lassan belekeverjük. Ekkor a tömeget egy olyan papirtölcsérbe töltjük, melynek hegyét levágtuk. Ezzel papírra négy ujjnyi hosszú fánkokat préselünk, porcukorral behintjük, nagyon lassan kisütjük és még félóráig a kályhában hagyjuk. Ha kihült, a papírról le vesszük, hegyes tollkessel kivágjuk és vaniliakrémmel megtöltjük, azután két darabot összeteszünk, narancskonzervvel bevonjuk és lassan megszáritjuk. Vízrel hígított csokoládét felmelegítünk, kis papirtölcsérbe töltjük és apró cseppket engedünk rá.

Dr. Kelemen Zoltánné, Budapest.

Tanácsot kérnek



Kérjük mélyen tisztelt előfizetőinket, hogy lejárt előfizetéseiket a megküldött csekkalapon szíveskedjenek megújítani, hogy lapunk előállításával felmerülő igen súlyos kiadásokat mi is akadálytalanul fedezhessük.

Teljes tisztelettel a
Kiadóhivatal.

Kedves olvasótársaim!

Szerény jövedelméből pár hónapig nyugalmasan szeretnék élni az Adria mentén, pormentes helyen, ahol német nyelvvel boldogulnék. Nagyon hálás volnék és kézimunkával is viszonznám, aki megfelelő szolid helyet ajánlana. — Cím: „Főmérnök özvegye“ jelige alatt a kiadóhivatalban.

Kérem kedves olvasótársnőimet, szíveskedjenek néhány kitűnő zsiros pogácsa és a debreceni „nyolcas“: zsírban sült tészta receptjét lapunk útján megadni. Viszontszolgálatra kész és hálásan köszöni előre is „Valika“.

Kedves ismeretlen asszonytársaim! Nem tanácsot kérek, — hisz tudom, hogy tanácsolni ebben a kérdésben úgy sem lehet, de véleményüket óhajtanám ismerni: mint látják azt a társadalmi életet, melyben mi — vidékiek — akarva, akaratlanul benne élünk. Az idők folyamán mind szomorúbban állapítottam meg, hogy azok, kik egynéhány ösüktől kezdve valamely helységnek lakói, egymás iránt bizonyos lenéző, negligáló magatartással viselkednek. Ellenben: ha ugyanolyan társadalmi állású, de idegen kerül közéjük, azt kivételes kitüntetésben részesítik, úgyszólván felkarolják és mintegy tüntetnek vele. Nem akarok levonni a jövevények értékéből és bizonyos, hogy minden új ismerős iránt a kíváncsi érdeklődés fokozottabb mértékben jut kifejezésre, mégis helytelennek tartom, hogy mindenki másról megfeledkezve, mint új csillag körül forog körülük a figyelem. Ennek következtében a sértődések egész halmaza adódik elő, mint jelen esetben is. Tantestületünk új tanítópárt kapott és most ők a társaság központja, mellettük mindenki elhalványult. A többi kollégák erre elhatározták, hogy végleg visszavonulnak, mert nem akarnak „megtúrtek lenni“ abban a környezetben, mely eddig kedvezően értékelte őket is. Ezen egyhangú véleményünkhöz kérjük kedves olvasótársnőink szíves hozzászólását.

„Egy önértékes asszony“.

Kedves olvasótársnőimtől kérek tanácsot. Másfél éves fiatal asszony vagyok, a szülői háznál mindenem megvolt. külföldi intézetben nevelkedtem, nyelveket beszélek. Ennek dacára az élet mostohább napjaira számítva, megtanultam szabni, varrni s több évig működtem különböző szalonokban. Az iparigazolványt is megszereztem. Önállóan is működtem. Férjem, bár tekintélyes állami hivatalnok, nem keres annyit, amennyi a megélhetésre elég. Ezért gondoltam, hogy hozzáfogok újra a munkához. Kedves úrhölgy, vagy leány ismeretségét keresem, aki megfelelő lakással bír s szintén szakképzett a varrásban, különösen az angol munkában, mert én csak a franciát értem. Az iparigazolványt természetesen én adnám s a szalón berendezéséhez szükséges bútorokat, varrógépet és közösen dolgozánk, a jövedelmet felezve. A lakást csak nappali tartózkodásra értem. Szükséges, hogy az illető hölgy ismeretkörrel is bírjon. Pártfogásra e lap kedves előfizetőit is felkérném. Nagyon sok gondtól szabadulnék meg, ha tervem sikerülne. — Kérem kedves olvasótársnőimet, szóljanak hozzá, megvalósítható-e a terv a mai nehéz időkben? Ha valakinek ötletem tetszik, úgy írjon „Küzdelem a létért“ jeligré a kiadóhivatal útján, hogy enyhíteni tudjak a trianoni béke által annyira meggyötört gazdasági helyzetünkön.

KÉRJÜK NAGYSÁGOS ASSZONYT,
NE KÖLCSÖNÖZZE LAPUNKAT.

Kedves olvasótársnőim közül ki tudna felvilágosítást adni, hogy alpakka-éveszközt mivel kell tisztítani. Különösen a kések foltosak és ezt akarnám eltüntetni. Szíddal kísérleteztem, de nem járt a kellő eredménnyel. — Há-lás köszönettel várja szíves tanácsukat „K. Mária“.

Kérem kedves olvasótársnőimet, küldjenek néhány jó becsinált-leves receptet. — Szíves tanácsukat kérem to-vábbá, hogy gyomorsúlyedékes beteg hugocskám milyen diétát tartson és mely időben étkezzen? Rendkívül fájdal-mas görcsök kínozzák. Ha valaki eredményes gyógymódról tudna, közölje velem, boldog lennék, ha segíthetnék sze-génykén. — Szíves válaszukat várja

„Hugocskáját nagyon szerető nővér“.

Kedves olvasótársnőim! Egy barátnőm érdekében, ki intelligens uriaszony és aki legközelebbi hozzátartozója miatt mindenét elvesztette s így egyedül áll az élet viha-rában, szíves segítségüket kérem. Hiszem, hogy akad olyan fennkölt gondolkozású urinő, aki nálamnál többet segíthet rajta. Szeretném elhelyezni, anélkül azonban, hogy saját lakásától meg kellene válnia. Elfogadna félnapos el-foglaltságot, akár délelőtt, akár délután. Értékes uriasz-ony, vállalna titkárnői, reprezentáló, garde, felügyelő-női, ellenőri állást, vagy bizalmi ügyek elintézését.

Mottóm: „Tégy jót és dobd a tengerbe: ha nem talál-ják meg a halak, megtalálja az Isten!“ „Elhagyatott“.

Nagyon kérem kedves olvasótársnőimet, kiknek Ausz-triában, vagy Németországban rokonaik, vagy megbízható ismerőseik vannak, akik méltányos összeg ellenében elfo-gadnák leányomat: szíveskedjenek a címüket megadni. Leányom érettségizett és a német nyelv elsajátítása cél-jából szeretne bizonyos időt fenti helyek valamelyikén töl-teni. Szívesen menne olyan uricsaládhoz, hol gyerekek is vannak. Jól zongorázik, kézimunkázik és a háztartásban is segítene. — Szíves választ „Egy pestmegyei“ jelígre a kiadóhivatalba kérek.

Kedves olvasótársnőim, a tüfestés és a tücsipke ismer-tését tartalmazó kézikönyvet szeretném megszerezni. Aki ismer ilyen könyvet, legyen szíves, közölje velem, hogy hol vásárolhatnám meg. Esetleg ilyen könyv hiányában hálás köszönettel venném, ha valakitől a tüfestés és tücsipke készí-tési módjának leírását megkapnám. — Szíves vála-szukat nagyon várja és előre is köszöni „Ily“.

Kedves olvasótársnőim közül ki volna oly kedves és megküldené a „Mit keres a temetőben, mit keres a nap sugára“ kezdetű dal szövegét. Ha nem okozna nagyobb fáradságot, nagyon kérném az ének-kottáját is. — Sok-sok köszönettel „Egy naturalista“.

Kedves olvasótársnőimet kérdezem meg, mit tegyek, hogy Aspadistra-im olyan szép, erős, hosszúszáru leveleket hajtsanak, mint ezt a kertészeknél látjuk. Az enyéimék egészen alacsony, apró levelűek. — Szíves válaszukat előre is köszöni „Margit asszony“.

Kedves előfizetőtársnőim szeretném megérdeklődni néhány ausztriai, apácák vezetése alatt álló intézet címét, hova kishugomat a német nyelv elsajátítására elhelyezhet-ném. — Szíveségüket előre is köszöni „Vidéki előfizető“.

Nagyon hálás volnék, ha kedves olvasótársnőim közül valaki a következő nóta szövegét megküldené:

„Ne bántsuk egymás szívét.

Kacagva váljunk el hát.“

Üdvözlettel

„Bácskai kislány“.

Ki ismeri kedves olvasótársnőim közül „Lesz még idő, amikor majd fáj a szíved értem“ című dal szövegét. Na-gyon hálás volnék, ha valaki megküldené

„Régi előfizetőnek“.

A cukrászdákban látható magas fehérhabbal töltött krémpite-szerű sütemény receptjét kérném kedves olvasó-társnőimtől. Ezenkívül tudni szeretném: ha valamely süte-ményre habot teszek, hogyan kell sütni, hogy ne kemé-nyedjen meg, hanem magasan, puhán maradjon? — Benne vagyok a kérdésekben, engedjék meg tehát, hogy még egy utolsó kérdést is tehessek. Többször készíték dobostortát, de az én sütésem a töltés után meglágyul és nem marad olyan szilárd, mint a cukrászdai készítmény. Egy kitűnő dobostorta receptjét is köszönettel venném. — Szi-ves válaszukat köszönettel várja „Margit asszony“.

Kérem kedves olvasótársnőimet, szíveskedjenek egy kitűnő vaniliás patience receptjét lapunk útján közölni. Egyben az iránt is érdeklődöm, nem volna-e valakinek safránygumója eladó? — Előre is hálás köszönettel „Vidéki előfizető“.

Falun lakom s így zongoratudásom továbbfejleszté-sére nincs alkalmam, mégis saját élvezetemre néhány szép új magyar dal kottáját szeretném beszerezni. Nagyon hálás volnék, ha valaki segítségemre lenne, a legjobbak kiválasztásában. — „Van egy kicsi sziget“ című dal kot-táját hol szerezhetném be? — Tanácsukat nagyon várja és előre is hálásan köszöni „Egy hároméves előfizető“.

Kedves olvasótársnőim szíves tanácsát kérem, hogy zsiros, pattanásos, mitesszeres arcbőröm mivel ápolhat-nám eredményesen. A legcsekélyebb hőváltozásra vörös, foltos lesz. Nagyon hálás volnék, ha valaki tanácsával se-gítene. Továbbá tudna-e valaki tanácsot adni felesleges hajszálak eltávolítására. De csak kipróbált szert kérek. — Szíves tanácsukért hálás: „Mara“.

Kedves olvasótársnőimet kérem, ha módjukban áll, segítsenek jó tanácsaikkal. Több év óta tudóhurutom van és lázam nincs, nem is köhögök, ellenben sokat „krákolok“, ahogy mondják. Ez igen kellemetlen, ettől szeretnék meg-szabadulni. Nagyon hálás volnék, ha olvasótársnőim kö-zül az, ki ilyen bajból kigyógyult, tanácsot adna. — Szi-ves fáradságukat nagyon köszöni és mindnyájukat szívé-lyesen üdvözli „Feleség“.

Törzkönyvezett komondor kölyök-kutyák eladók, csapófészkezt Rhoda Island tenyésztőjások 60 fillérjével előjegyezhetők. Cím: Vitéz Szücs Albertné, Mezőhegyes.

Szolid, jólelkű árva leány, mint házi alkalmazott, nálam helyet talál. Fizetés megegyezés szerint. Jó bánás-mód biztosítva. Cím: dr. Boda Jenőné, Budapest, Szinyei Merse-utca 2., vagy Andrassy-út 88., I. em., 28.

Veszek magyarperzsa-, kelim-, szmirna-szőnyeget. Ajánlatot négyzetméterenkénti ármegjelöléssel kérek. Cím: Szarvas Istvánné, Kiskúnfélegyháza, Csongrádi-utca 2.

Kertre nyíló, két ablakos, világos, tiszta bútorozott szoba szolid fiatalember, vagy urinő részére azonnal kiadó. Cím: Schöffner Fülöpné, Bpest, Ferenc-körút 36., I. em. 9.

Szerény, szorgalmas, intelligensebb nő gazdasszony-nak ajánlkozik. Cím: Szilassy Sándorné, Budapest, Üteg-utca 4. szám, ajtó 6.

FŰZŐ ÉS MÉGSEM FŰZŐ VILÁGMÁRKA!

OLCSÓ, ELEGANS, KÉNYELMES.
ARANYÉREMMEL KITÜNTETVE.

KÉRJEN INGYEN ÁRJEGYZÉKET!

TELEFON:
J. 366-05

GERŐ BUDAPEST,
KIRÁLY-U. 69
A KIRÁLY SZÍNHÁZNÁL

Üzenetek

„**Gyermektelen özvegy**“. A r-kath. hitoktatói oklevél megszerzése ügyében méltóztassék az Angol-kisasszonyok intézete, (Budapest, IV., Váci-u. 47.) kebelében levő Warth-kollégium igazgatóságához, Novák hitoktatási felügyelőhöz fordulni. — Második kérdésére jogtanácsosunk véleménye, hogy az özvegynek elhalt férje szintén elhunyt szülei után maradt vagyonból öröklési joga nincs. Csak abból a vagyonból részesedhetik, melyet férjével közösen, együttélésük ideje alatt szereztek. Üdv. a Szerk.

„**Aggódó anya**“. Megtisztelő bizalmát hálásan köszönjük. Lejtes egészsében magunkavé tesszük gyermeke jövőjéért való aggódását és nagy volna örömünk, ha gondjait tanácsunk csak némileg is enyhítené. Elhisszük, hogy Nagyságos Asszonyunk nem az édesanya érthető elfogultságával ítéli meg a gyerek képességeit és csak a szorgalom és ambíció hiányának tulajdonítja tanulmányaiban való visszamaradását. Ha tehát felfogásbeli nehézségekkel nem kell küzdeni, akkor sokkal könnyebben elérhető, hogy a gyerek maga ráeszméljen hanyagságának egész életére kiható szomorú következményeire. Komoly megbeszélések keretében méltóztassék a gyereket rávezetni, hogy az élettől nem várhat többet, csak amennyit saját maga megszerez magának. Most, fiatal éveiben a tanulással, később szorgalommal, ambícióval. Mindennek alapja a tanulás. Erre építheti fel a jövőjét legbiztosabban. Ha minden rábeszélés hiábavalónak bizonyulna, nem marad más hátra, mint ki-fürkészni terveit s ha valamely pálya iránt nagyobb érdeklődést mutat, ezen érdeklődést számításba venni s összevetve a gyerek tehetségével, hajlandóságával, rátermettségével és szándékaival: döntsék el a pálya megválasztását. Mondanunk sem kell, hogy helyeseljük Nagyságos Asszonyon azon álláspontját, hogy bármely pályát is választ ma valaki, az érettségi megszerzése egyike a legegyszerűbb követelményeknek, mert ennek birtokában az ipari pályán is könnyebben, jobban érvényesül.

Hangsúlyozni kívánjuk, Nagyságos Asszonyunk, hogy az ilyen önállótlan, habozó, határozatlan jellemű gyerekek okvetlen vezetőre, irányítóra van szüksége és számtalan eset igazolja, hogy csak kellő szülői szigorral lehet a helyes úton megtartani, mert ha a fiúgyermek azt tehet, amit akar, ennek minden bizonnyal bekövetkező késői megbánás a következménye. Együttjár ezzel a szülők gyögeségével szembeni szemrehányás is, mert a pályatévészett felnőtt a szülőket teszi felelőssé gyöngeségükért, engedékenységükért. Egyetlen gyerek sem nélkülözheti a szülői vezetést s hogy boldogulása emberi számítás szerint biztosítható legyen, a kellő szigor is épp úgy elengedhetetlen tartozéka a nevelésnek, mint a mindentől védő anyai kéz simogatása. Üdv. a Szerk.

„**Tábori előfizető**“. Azt írja, hogy a tehetséget nem szabad parlagon hevertetni. Ebben az utolsó betűig igazat adunk Magának. De aztán igazán tehetség is legyen ám az, amelyet fel kell karolni. Azt azonban engedje meg nekünk, hogy addig véleményt ne mondjunk, míg valami pozitív bizonyítékot nem kapunk tehetségéről. Mert az utolsó betűig elhisszük ugyan Kegyednek, hogy Önben a magyar művészet egén új csillag tűnt fel, de hogy mily mértékkel méretett meg a művészete, erről elfelejtett értesíteni. Lehet, hogy meg sem méretett, de a szép arcocska, a kigyózó szilárd-termet csábító mesét sugárzó és megjelenik képzelete vásznán a mesébe illő karriért elért Bányk Vilma. Már élvezni is az öt világrész tomboló, istenítő ujjongását, csak azt nem tudja, hogy miként lehetne a fantázia álmoképeit a valóságba átvinni. Hisz ami sikerült az egyiknek, miért ne sikerülne Önnek is, a hiúság démona érvei szüntelen fülében csengenek és nem tud menekülni előlük. Ez a mi meggyőződésünk. A reális valóság az, hogy ezer, meg ezer hasonló tehetség járja az élet egyszerű, szimpla útját, mert a tehetség nem felfedezhető fel bennük a művészetig. Ha feljön Pestre, keressen fel, szívesen megmondjuk, hogy terveivel kihez forduljon, mert szeretnők, ha személyesen is meggyőződne az elmondottakról. Üdv. a Szerk.

„**Tiszti özvegy**“. A mult számban kérdezett: „Gyere haza kincsem“ nóta szerzője: Balázs Árpád. Rózsavölgyi cégnél (IV., Szervita-tér) megszerezheti. Ára 1 pengő 60 fillér. — Sok üdv. Acs Berta.

„**Hóvirág**“. Hajhullás ellen kitűnő háziszert ajánlatok. Háromféle hagyma van: sárgahéjú, vöröshéjú és fehérhéjú. A fehérhéjú hagymát szelje szeletekbe és öntsön rá tiszta gabonaszeszt. Pár nap múlva a fejbőrt dörzsölje be ezen szesszel és ha a hajcsirákban csak egy kis élet van, szépen sarjad a haj tőle. „Margit asszony.“

„**Mária és Matild**“. Úgy a kelim, mint a gobelin-terítő divatos, tehát bármelyiket alkalmazhatja ebédlőjében. Ovális asztalra ovális terítő a legmegfelelőbb. — Üdv. a Szerk.

„**Két jópajtás**“-sal szívesen levelez K. Ily. — Bővebb cím a kiadóhivatalban.

„**Nagymama**“. Kiütéses arcom kezelésére semmi mást, csak borax-szappant használtam és azóta szép tiszta az arcbőröm. Nagyon ajánlhatom, tessék megpróbálni.

„Egy hároméves előfizető“.

„**N. F. Sz.-nek**“. Alumínium-edény kifogástalan tiszta lesz, ha zsurlófüvel tisztítjuk. — A nép „béka-rokka“, vagy „hába-guzsaly“ néven ismeri. „Margit asszony“.

„**Mult**“. Ne méltóztassék rossznéven venni, hogy közleményét nem hoztuk, de a többszöri kísérlet eredménytelensége a további próbálkozások hiábavalóságáról győzött meg. Tovább nem helyeselhetjük és nem támogathatjuk olyan reményeségek felkeltését, melyek a múltban nem váltak valóra. Dacára, hogy Nagyságos Asszony e pillanatban érdekelte fél, hisszük, hogy helyesli határozatunkat és egyetért velünk. Üdv. a Szerk.

„**Hü előfizető**“. A kért cég a megjelölt cím alatt fennáll. Az említett esetben a gyászidő hat hét. Fialat leányka fekete karszalaggal és fekete kalappal gyászolhat. — Üdv. a Szerk.

„**Miskolc 50**“. Leghigiénikusabb szappan fertőtlenítő hatása szempontjából a Kolozsvári Szent László-szappan. Üdv. a Szerk.

„**Tanító neje**“. A tehéntejből készült sajt készítése következőképpen történik. A sajttnak szánt tejet jó langyosra melegítjük, 10 liter tejből egy kiskanál oltóanyagot adunk, az oltóval jól összekeverjük, a melegről kissé elvesszük, hogy erősebben fel ne hevüljön, de ki se hűljön. Ha aludni kezd, kétszer is jól összekeverjük és ruhába szűrjük a ruha négy sarkát összefogva, langyos levegőn szárítjuk. Szív. üdv. Környeyné, Romhány.

„**Nagymama**“. Hasonló kiütések ellen kezelt orvosom, kinek ajánlatára reggel és este tiszta szeszbe mártott vattával dörzsöltem le az arcom. Nem kellemes, mert csipi az arcot, de nekem használt. Szemölcs elmulasztására a tisztított sósavat ajánlom. Ezzel hetenként kétszer-háromszor a szemölcs felületét be kell kenni, de nagy óvatossággal, hogy csak a szemölcsöt érintsük vele, mert különben égési sebet okoz. Rövid időn belül a szemölcsöt gyökerestől kiemeli. Gyógyszertárban tessék beszerezni úgy a szeszt, mint a sósavat. Baranyay Lajosné, Kaposvár.

„**Hit, remény, szeretet**“. Sok lelkesedés, forró hazaszeretet, de kevés irodalmi érték van benne. Fájdalom, nem közölhetjük. — Üdv. a Szerk.

„**Tizenhat éves gyermek**“. Irja meg címét, mert leveleire okvetlen válaszolni akarunk. — Üdv. a Szerk.

Mindenféle hangszer, jól és olcsón

mint ezt tizezernyi utánrendelés legjobban bizonyítja



Wolf és Társa, Klingenthal Sa Nr. 999.

Nagy árjegyzék ingyen. ; Sok ezer köszönőlevél. ; 20.— pengőn felüli rendelések portómentesek. ; Gramofonlemez P 2,20-tól.

Megszámlálhatatlanul sok, kedves, meleghangú levél érkezik naponta előfizetőink köréből, kik ajándékunk vételéről, az így szerzett meglepetésről, legteljesebb elismerésükön nagyon szép sorokban értesítenek. Ezek az elismerő, barátságos megírt levelek nekünk végtelenül kedvesek s midőn közülök egynéhányat találok meg kiragadunk és e helyen megörökítünk, a velük szerzett örömünknek adjuk feljelt:

Kedves Főszerkesztő Úr! Hálásan köszönöm a gyönyörű ajándékot. Nagy meglepetést okozott s váltig törtem a fejem, hogy távollétem alatt micsoda varázslat folytán került egy egyszerű előfizetési nyugta mellé ez a gyönyörű kézimunka? A tündérek azután megfelelték: a Magyar Uriasszonyok Lapja nobiles szerkesztőségének kezenyomán nem is fakadhat más, mint derű, öröm és meglepetés! Öszinte szívből köszönöm, kedves Főszerkesztő Úr, nagy örömet szerzett velem. Csodás rajza és valóban mesésen finom batisztanyaga gyönyörűséggel tölt el s alig várom, hogy készen, terített asztalomra tündökölhessen. Szíves szeretettel üdvözlő régi előfizetője,

Dr. Kranz Józsefné, Budapest.

Kedves Főszerkesztő Úr! A szép ajándékot nagyon köszönöm, az izléses kézimunkával nagy örömet szereztek nekem.

Baró Ivánka Gézané, Budapest.

Fogadja, kedves Főszerkesztő Úr, legnagyobb köszönetemet a szép ajándékért, amely nagyon meglepett: oly szép és izléses. Ugy az anyaga, mint a mintája elsőrendű. Öröm lesz majd himezni. Tehát nagy köszönetemet ismételve, vagyok teljes tisztelettel

Horváth Lajosné, hercegi műsz. tanácsos neje, Sopron.

Igen tisztelt Főszerkesztő Úr! Szép ajándékával kellems meglepetést és még nagyobb örömet szerzett. Fogadja érte hálás köszönetemet. Igen kedves és tartalmas lapjuknak továbbra is hű olvasója maradok. — Tisztelettel

Kolossváry Sándorné, Keszthely.

Kedves Főszerkesztő Úr! A gyönyörű szép ajándék-kézimunkát nagyon köszönöm. Igazán kedves és a figyelem, melyben előfizetőiket részesítik. Lapjuk legkedvesebb olvasmányaim közé tartozik, mikor érkezik, mindig vitát okoz, hogy melyikünk olvassa előbb. Még egyszer hálás köszönet a kedves ajándékért, melyet már kidolgozva szeretnék látni. Szíves üdvözlőt küldi:

Jakabfalvy Juditka, Nagybátor.

„Önálló“. Mi az elmondottakból nem ismerjük föl, hogy az illető idősebb hölgy, aki Önt társalgásuk során nevében szólította, miért sértődhetett volna meg a „néni“ kifejezés miatt, hiszen koránál fogva és a bizalmas megszólítás kapcsán: természetes következmény, hogy így szólította meg. Ne legyenek emiatt aggodalmi. Ha ismételt találkozásánál újból a nemtetszést olvasná le arcáról, használja Ön is a keresztnéves megszólítást, talán a „néni“ öregbítő íze ellen van kifogása. A másik esetben pedig, figyelembe véve, hogy az illetők idősebbek, valószínű, hogy kedélyeskedő, tréfás megszólításként és nem komolyan alkalmazzák a „néni“ meghatározást. A legegyszerűbb volna, adandó alkalommal tudomásukra adni, hogy nem veszi szívesen a nem helyén alkalmazott „néni“ megszólítást és míg a gyerekektől boldogan hallja, addig Önnél, idősebbektől, különösnek, helytelennek találja. Ezért nem nehezítenek meg, sőt el kell, hogy ismerjék, hogy Önnek igaza van. Vannak emberek, akik nem tudnak disztinálálni és érzékeny lelkükre nincsenek tekintettel. Ellenben, ha ők kerülnek hasonló helyzetbe, a legkönnyebben sértődnek. Ha melegebb, bizalmasabb barátság fűzi az illető családhoz, nem állhat elő a helyzet, hogy megsértődjenek, de különben is, intelligens emberek sohasem sértődhetnek meg azért, ha ismerősük őszintén megmondja, hogy valami nincs tetszésére. Üdv. a Szerk.

„Két jó pajtás“ jelige alatt a kiadóhivatalban levél van, szíveskedjenek átvenni. Szerk.

Több kedves olvasótársnőm által megküldött nótaszövegéért ezúton mondok hálás köszönetet.

„Szarvasi asszonyka“.

„Valika“. A megjelölt négyzögletes madeira-miliótfinom lenvászona előrajzolva, a feltüntetett 7.— pengő árban Gottlieb Gyula iparművész (IV., Petőfi Sándor-u. 17. sz.) küldi meg. — Szíveskedjék kézimunka-rendeléseit mindenkor közvetlenül nála eszközölni. Üdv. a Szerk.

Igen tisztelt Főszerkesztő Úr! Engedje meg, hogy „Margit“, (Kiskunfélegyháza) k. előfizetőnek a hivatalnok-lányokat érdeklő fejtegetéséhez én is hozzácsóljak. Először is bejelentem, hogy „hazabeszólek“, de ez nem zárja ki, hogy igazam legyen.

A szegény leányok férjhezmenési problémája sajnos, örökké megoldásra vár. Cérnahaarisnya viselésével, gondozatlan kézzel és símára kettél hajjal aligha juthatnánk kedvezőbb viszonyok közé. Ezért a „divathóbort“ kifejezést kissé túlzottnak tartom, ezt csak az üzheti, akinek elegendő pénze van hozzá. Ha pedig valaki közülünk mégis megengedi magának, hogy hitelre vásárolt bundát hordjon, annak valószínűleg kilátása van, hogy azt mások segítségével nélkül ki is fizetheti és nem ezzel riasztja vissza a nőülendő férfiakat. Ezek egyébként sem szívesen foglalkoznak kopott, divatjamult ruhába öltözött hivatalnoklányokkal. Ha azt kívánják a hivatalnoklánytól, hogy mondjon le arról, ami első pillanatra szembetűnő és bunda, selyemharisnya, ondulált frizura helyett vegye fel a hamupipőke jelmezét, ez annyi, mintha jelzőtáblát akasztanának a nyakába ezzel a felírással: „Vigyázz! Nyomorult, kenyérkereső leány!“ Ez teljesen felesleges, meg vagyunk mi ugyanis eléggé „jelölve“. De vigasztaló, hogy ha valaki közülünk abba a kellemes helyzetbe jut, hogy férjhez mehet, bátran állíthatja, hogy ezt nem kedvező anyagi viszonyainak köszönheti, mint ahogy a vagyonos leányok sok esetben csak a pénzüknök köszönhetik, hogy férjket kaptak. Az ilyen házasságok bizony gyakran szerencsétlenebbek, mint a szegény lányokkal kötöttek, mert még az a gyengéd „lelki“ kapocs sincs meg, ami az egymást szerető két embert összetartja. Nem egy példát tudok rá, hogy ha ma egy „fényűzően“ öltözködő hivatalnokleány férjhezmegy, ha kell: szívesen redukálja igényeit.

Megengedem, hogy akadnak lányok, akik anyagi viszonyaikhoz mérten tulságba viszik a divatos öltözködést, annyira, hogy néha már izlésteleneknek tűnnek fel, de ezek nem csupán a hivatalnokleányok közül kerülnek ki. Lehet, hogy azért öltözködnek így, mert ebben telik örömük. Mindenki azt tehet a pénzével, amit akar, ha jónak látja és régi igazság, hogy „mindenki a saját szerencsésjének a kovácsa.“

Csak jelzőtáblát ne akasszunk a szegény leányok nyakába. Legyenek ők kívülről is olyanok, mint a többi urileányok, ne másnyelűnek, hisz saját hibájukon kívül születettek szegénynek. Ne bántuk őket, hadd öltözködjének és éljék világukat tetszésük szerint, anélkül, hogy ezzel más bántanának, hiszen eléggé sívár és örmöten az életük így is. Ugyan ki biztosítja nekünk, hogy szerény kis télikabattal, cérnahaarisnyával és símán lapuló frizurával hamarabb juthatunk abba a szerencsés helyzetbe, hogy a hitves és anya magasztos hivatását betölthessük? Szívélyes üdvözléssel Főszerkesztő Úrnak őszinte tiszteletje

„Egy hivatalnokleány a sok közül.“

*

A fenti levelet, mely egyike a legőszintébb vallomásoknak, szívesen közöltük le és kíváncsiak volnánk a többi kereső-leányok leveleire is. — Szív. üdv. a Szerk.

HORTOBÁGYI JUHTURÓ

Mindenütt kapható

Termeli:

ORSZ.  MAGY.

TEJSZÖVETKEZETI KÖZPONT

„Mimóza“. Kivánságára közöljük a francia-saláta receptjét: főtt burgonyát apró kockára vágunk, megsózzuk, ecetezzük, a tál közepén szép magasra halomra rakjuk, kaviárból kis halmocskákat rakunk rá. Majonnézt készítünk, teszünk bele egy szardiniát, valamint töltött heringet darabkákra felvágva és a tál körül öntjük. — 2. A kiütések és mitesszer panaszával legtanácsosabb egy kitűnő bőrgyógyászhoz fordulni, mert nem mindig alkalmazunk külső gyógykezelést. Meg lehet próbálkozni az esténkénti alkoholos lemosással, sok esetben ez is használ, de mi mégis az orvosi tanács kikérését ajánljuk. — 3. A divatképek között bizonyára talál ízlésének megfelelőt. Minden ember ízlése, ha nem is egyéni, de különböző. A különféle divat-modellek közül mindenki azt választja, amely alakját leginkább kifejezésre juttatja. Üdv. a Szerk.

„Attilka nagymamájának“. Különféle mosóporral próbálkoztam, de olyan szép tisztává, hófehérré egy sem mossa a ruhát, mint a „Hóvirág“-mosópor. Én mindig ezzel mosatok és nagyon meg vagyok vele elégedve. Igen ajánlhatom. „Tiszaparti tanító“.

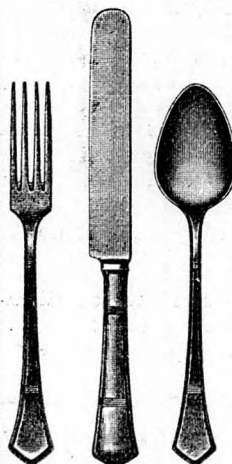
„T. Margit“. Nagyon örülünk, hogy mint menyaszony is sok hasznát veszi lapunknak és legkedvesebb szövegeit találja benne. Közöltük kivánságát Gottlieb iparművésszel és felkértük, hogy a filée-rajzot a legrövidebb időn belül küldje meg. Kérjük, hogy jövőben kézimunka-megrendeléseivel közvetlenül Gottlieb iparművészt szíveskedjék megkeresni, mert a hozzánk küldött megrendelés — bár azonnal továbbítjuk, — mégis késik a közvetítéssel. B. előfizetése f. év március hó 1-ig rendezve van. Kedves üdvözlötüket köszöni és kezeiket csókolja a Szerk.

Kedves olvasótársnőim szíves jóakaró leveleit eljuttattam a beteg kisleány anyjához. Reméljük, hogy tanácsuk gyógyulást eredményez. Jóakaró olvasótársnőimet eredmény esetén értesítem. Szíves figyelmükért és jóakarókatukért hálás köszönet. — „Gyermekeit nagyon szerető asszony“. B. L.-né.

Elsőrendű műbútor, üzletberendezés, portál, stb. készítését, antikbútorok javítását jutányos áron vállalom. Cím: Nagy asztalos-mester, Károly-körút 7. szám. — Telefon: József 373—04.

Felélő szerkesztő, kiadó és tulajdonos: KERTESZ BFLA
Szerkesztő: tordai BÖJTJE ETELKA
Ügyvezető igazgató: BARTHA ISTVÁN

Kéziratokat nem adunk vissza.



A háztartás díszje és valódi alapja ezüstfényű evőeszköz

!!! Fémjelző bélyeggel ellátva !!!
Minden darabért jótállunk !!!

	pengő		pengő
6 evőkés ...	15—	6 csemegekés	12 50
6 „ villa ...	8'40	6 „ villa	7 50
6 „ kanál ...	8'40	1 főzelékkánál	4—
6 kávékanál	4 20	1 tejmerő ...	3 70
6 mocca „	3 70	1 tortalapát ...	4—
1 levesmerő	6 30	1 pecsényevilla	4—
1 komplett, elegáns, 6 személyes kassza, 47 darabból ...	110—	P	

Teljesen póto ja az ezüstöt. Megrendelhető: postán, utánvétellel. A meg nem felelőért a pénzt visszaküldjük. **Becsületes és pontos kiszolgálásért 64 év óta fennálló üzletünk és számos köszönőlevel szavatol!** — Nagy képes árlapunkat kívánatra ingyen megküldjük.

MAROSI JÓZSEF ÉS FIA
GYÁRI LERAKATA, ESZTERGOM

Apróhirdetések

E rovatban kizárólag előfizetőink privát hirdetését negyedévenként egyszer, 15 szó terjedelemben, díjtalanul közöljük le. A jelítség hirdetés esetén 1 P. — a hirdetésből egyidejűleg beküldendő a beérkező válaszlevelek továbbítására. Nem előfizetőink részére a hirdetés díja szavanként 10 fillér.



Paratlanul olcsón világmárkás zongorák, pianinók részletfizetésre. Javítás, hangolás, kölcsönzés E hall zongoratermeiben, Andrassy út 15. „Országos tisztá kaszinó szálitőja“.

Perzsa- és más szőnyegek szakszerű és művészi javítását vállalom. Vidéki megrendeléseket is pontosan eszközök. A lap előfizetői részére 10 százalékos kedvezmény. Cím: Teharhoukin M. Vosdanik, Budapest, VII., Wesselényi-utca 1. szám.

Komoly, szolid, minden tekintetben megbízható háztartás vezetőket keresek, aki önállóan és jól főz és a háztartás vezetését egész tökéletesen érti. Irodai munkában jártassággal bírók előnyben részesülnek. — Cím: „Ügyvéd neje“ jelige alatt a kiadóhivatalban.

Tavasszal olasz tenger mellére utazni szándékozó előfizető-társnőivel közli a „Villa Iris“ magyar penzió tulajdonosnője Grádóban, hogy ezidén is április és május elején Budapestről való leutazásakor szívesen vállal útítársakat egyuttutazásra. Szoba ellátással 28 lira, (9 pengő) naponta. Erdekldődni lehet: özv. Gschaidner Lászlóné, Békéscsaba, Gyulai-út 3. címen.

Négyes kisleányom mellé keresek intelligens és jó bizonyítványokkal rendelkező 18—40 év közötti urinót. Személyes jelentkezést kérek. Cím: dr. Kiszelyné, Budapest, Baross-utca 79., II. em., 15. szám.

Erdélyi egyetemi hallgató elfogadná egy-két középiskolási fiú korrepetálását, vagy elemi iskolás gyermek tanítását nagyon szerény feltételek mellett. Szíves megkeresést „Erdélyi egyetemi hallgató“ jelígre a kiadóhivatalba kérek.

Középkori, intelligensebb nőt keresek szakácsnőnek. Cím: „Nagyon jól kell főzni és nagyon becsületesnek kell lenni“ jelige alatt a kiadóhivatalban.

Intelligensebb, munkabíró magányos nőt, lehetőleg idősebb leányt keresek szobalányi teendők végzésére. Cím: „Kifogástalan jellemű“ jelige alatt a kiadóhivatalban.

Szórmenyulakat ajándékaron szállít Csasz Katalin tanárnő, Békéscsaba (rest-megye).

Jobb családból való, szorgalmas, megbízható leány ajánlkozik háztartásnőnek. Cseléddel mindent végez és varr is. Értesítést „Református leány“ jelígre a kiadóhivatalba kér.

Keresek két tagból álló családhoz, nagyon jó helyre, kitűnően főző, feltétlenül megbízható, középkori nőt, ki minden házimunkát vállal. Cím: S. A.-né, Horthy Miklós-út 80., télelelet 6.

Tisztviselő özvegye hároméves fiacskájával háztartásnői állást vállal. Jól főz, megbízható, szolid. Csekély fizetést kér, ellenben egy szobára volna szüksége, ahova bútorát elhelyezhetné. Megkereséseket „Özvegy“ jelígre a kiadóhivatalba kérek.

Teljesen árva, intelligens leány, ki a német nyelvben perfekt, nevelésben gyakorlott, egy-két gyermek mellé alkalmazást keres. Magányos házaspárhoz is elmenne. Cím: Pilinszki Mária, Budapest, VIII., Gyulai Pál-utca 9. sz., (Bethánia).

Kerti magvak, őszi barack, édes mandula-oltványok megbízható, jutányos áron beszerezhető: Vidonyi testvérek telepén, Hódmezővásárhely.

Gépész-mérnök villamosvasuti- és nagy autógyakorlattal állást keres. Címe: Barna Mihály, Debrecen, Miklósetca 36. szám.

Kétszobás, szépen bútorozott lakásomba intelligens hölgy-lakótársnőt keresek, esetleg ellátással. VII., Ilka-utca 15., I. em., 17.

A MI MAGYAR VIRÁGOS KERTÜNK



Csik Ancika, Kisbárpáti



Nagy Ducika, Aszód



Schőnek Rudika, Vál (Fehér m.)



ifj. harasztkeréki Ferenczy Elekék kisleánya, Sárka

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA



KERTÉSZ PISTI, DEBRECEN